

Володимир ПРОЦЕНКО

СЕЛА НАД ВІТОЮ

Sat over Vita

СМО «ПРОСВІТА»

ББК 84.4 УКР 6

П 84

Володимир Проценко
СЕЛА НАД ВІОЮ. Sat over Vita. Краєзнавчі і дослідницькі
Нариси. Києво-Святошинській район, СМО «Просвіта» 2017 р.-124 с.

видавничий проєкт: ДАВНЯ ІСТОРІЯ СІЛ УКРАЇНИ

ISBN 978-966-97292-9-3

© В.М. Проценко СМО «Просвіта»
© Віто-Поштова сільська рада

Володимир Миколайович Проценко Заслужений діяч мистецтв України

Народився 26 січня 1954 року в селі Запоріжжя Бобровицького району Чернігівської області. Навчався у Маріупольській середній школі № 17, Середівській середній школі та Згурівській школі-інтернаті для сиріт. Навчався в Заочному народному університеті мистецтв та Харківському юридичному інституті (нині Юридична академія України імені Ярослава Мудрого). Здобув освіту правознавця та митця. З 1974 р. по 2000 р. В.М. Проценко – на службі в органах внутрішніх справ. Працював на керівних посадах Києво-Святошинського РВВС. Ветеран МВС. За сумісництвом вчителював у Тарасівській загальноосвітній школі I–III ступенів Києво-Святошинського району. Обирався депутатом Києво-Святошинської районної ради та Тарасівської сільської ради та реєструвався ЦВК у списку політичної партії «Наша Україна» кандидатом в депутати Верховної Ради України. Засновник Києво-Святошинської організації Спілки офіцерів України та Севастопольсько-Чорноморського Коша Міжнародної Асоціації «Козацтво». З 2003 року – голова Севастопольського міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, член Головної Ради ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, та головний редактор газети «Дзвін Севастополя».

Друкується під літературним псевдонімом Володимир Чорномор. Автор низки поетичних, прозових творів, багатьох книг та публікацій з українського повстанчого руху та досліджень з історії далекої старини.

Член Національної Спілки письменників України з 2009 року, обраний в склад ради Київської обласної організації НСПУ. Лауреат мистецьких премій «Золоте перо України», адмірала Ярослава Окуневського, Степана Руданського та міжнародної літературної премії Івана Багряного.

Після анексії Криму живе і працює в Києво-Святошинському районі Київської області

КВІТУЧЕ НАДВІТТЯ

У вересні 2017 року минає 900 років з того часу, як на Вітській греблі в межах зруйнованого скіфського городища неподалік Юрівського кафедрального монастиря було збудовано поселення Київської Русі – Віта, донедавна співзвучного з назвою ріки, яка тисячоліття не змінювала своєї назви. Проте люди мешкали над руслом Віти набагато раніше. Знати історію своєї Малої Батьківщини – означає знати минуле не тільки рідного краю, але й своїх предків. Досліджуючи історію поселень над Вітою мені довелося не лише дізнатися багато цікавого, а й отримати чудову нагоду поринути в захоплюючу мандрівку минулим. Впродовж тисячоліть тут жили поляни, древляни, роси, роксолани, половці, торки, берендеї, черкаси працюючи на плідній землі, пориваючись у гарт вітрів і ласки сонця, наслідуючи доброзичливий характер і внутрішню природню красу. Ті прародичі тисячоліттями творили українську націю і тепер у кожному українцеві живе їх історична пам'ять, живуть арійсько-козацькі гени, що гукають нас до джерел духовності і патріотизму, як основи суспільного життя. Кожній Людині визначено Богом своє місце народження, та країна, місто чи село, яке зветься Батьківщина. Вона завжди буде з нею.

В наш час кожний хоче знати своє минуле, історію своєї держави, минувшину малої батьківщини, де залишені родові коріння. Тут, над руслом Віти народжувалися, жили, творили і працювали справжні сільські письменники, видатні художники, народні майстри, військові, лікарі, педагоги, герої борні. Багато жителів квітучого Надвіття намагалося відтворити історичну минувшину і кожен, у міру свого інтелекту, мав своє правдиве бачення. Можливо, мої дослідження з історії нашого краю допоможуть багатьом збагатити особисті історичні надбання. Молоде покоління – сьогоднішні школярі – вивчають і добре знають історію України, історію Київщини, яка бере витоки з історії сотень тисяч українських населених пунктів і торкається початків історії наших пристолічних сіл.

Оскільки доля народу, котрий проживав на одній території, складалася однаково, то одні і тіж історичні факти будуть використані в дослідженнях сусідніх населених пунктів Віти-Поштової та села Юрівки з початку XII століття. Проте на території майбутніх сіл та на їх околицях люди мешкали вочевидь ще набагато раніше. Їх присутність доведена низкою археологічних досліджень та знахідок часів неоліту, трипільської та скіфської культури.

Серед безмежних краєвидів, поміж невисоких схилів, де тисячоліттями жебонить прозорий приток Дніра, для своїх дітей розкриває обійми наше Надвіття, що бере очаток саме з рідного села, з вулиці, своєї домівки, де ми народились і виростили, де пройшло наше дитинство. Вся його дивовижна краса живе з народження і передаються з покоління в покоління молоком матері, мелодією народної пісні, поетикою рідної мови.

Flowering Paradise

In September 2017, 900 years have passed since the construction of the settlement of Kievan Rus - Vita, which until recently coincided with the name of the river, which did not change its name for the millennium, was built on the Witches Dam within the limits of the destroyed Scythian settlement. Not far from the Yuri Cathedral Monastery. However, people lived much older than the Vita channel. To know the history of their Little Motherland means to know the past not only of their native land, but also of their ancestors. Exploring the history of settlements over Vita, I had to not only find out a lot of interesting things, but also get a great opportunity to plunge into a fascinating journey to the past. For thousands of years, there lived glades, drevlyans, dew, roksolans, polovtsy, torks, berendians, Cherkasy, working on fruitful land, bursting in the heat of winds and caresses of the sun, imitating the friendly character and inner natural beauty. Those ancestors of the millennia created the Ukrainian nation, and now in every Ukrainian they live their historical memory; they live in the Aryan-Cossack genes that call us to sources of spirituality and patriotism as the foundations of social life. Each Man has God's place of birth, the country, city or village called the Motherland. She will always be with her.

In our time, one wants to know his past, the history of his state, the past of a small homeland, where abandoned tribal roots. Here, real village writers, prominent artists, folk masters, military, doctors, teachers, heroes of Borne were born, lived, worked and worked on the Vita River. Many of the inhabitants of Paradise tried to reproduce the historical past and each one, in the measure of his intellect, had his true vision. Perhaps my research on the history of our region will help to enrich many of our personal historical heritage. The young generation - today's schoolchildren - is studying and familiar with the history of Ukraine, the history of Kyiv region, which takes its origins from the history of hundreds of thousands of Ukrainian settlements and touches on the beginnings of the history of our native villages.

Since the fate of the people living in the same territory was the same, the same historical facts will be used in studies of the neighboring settlements of Viti-Poshtova and the village of Yurivka from the beginning of the XII century. However, in the territory of future villages and in their vicinity, people lived obviously much earlier. Their presence is proved by a number of archaeological researches and discoveries from the times of the Neolithic, Trypillya and Scythian cultures.

Among the boundless landscapes, among the low slopes, where for thousands of years, the transparent inflow of the Dnieper delights, the embrace of our Paradise reveals our children, who take the ghost from their native village, from the street, their home, where we were born and raised, where our childhood passed. All of his amazing beauty lives from birth and is passed from generation to generation by mother's milk, melody of folk song, poetics of native language.

Volodymyr PROTSENKO

Ukrainian write

СВІТАНКОВА ПЕРЛИНА

«Так он де рай» – згадуєш мимоволі Кобзареві слова, коли під'їжджаєш до мальовничої, сучасної Віти-Поштової. Не село – світанкова перлина.

З правого боку став на якому розміщені наче в давнину «гітові маєтки» де можна гарно відпочити, порибалити, поплавати човном на ставі. Далі, за голубим плесом безкраї луки, ліс, аж до безмежного горизонту. Село наче утопає у вишневих садках, тільки подекуди над садами красуються

приватні триповерхові будівлі на єврообразок. Дивлюся на райський куточок і душі зажадалося з ним злитись в одне ціле. Примостився в плетеній з лози альтанці одного із «заїжджих маєтків» над Вітою. Від краси зомліваю душею, а від боготворної тиші і спокою на серці визрівають поезії. Ті метці, які потрапляли до цієї ангельської землі не лишались байдужими. Тут побував відомий український поет Олексій Лукашенко і залишив свої враження:

*Я тут лиш проїхав – розгубив слова,
Притулилась в лісі Віта Поштова,
Соснами пропахла в травах-чебрецях,
Їй намисто річки дуже до лиця...*

І справді, життя у мешканців квітуче і спокійне. Сучасну історію його і казкову красу творила і творить безперечно вся сільська громада через своїх представників у депутатському корпусі і, безумовно, через сільського голову. В 2015 році громада села Віти Поштової і Юрівки обирала на посаду сільського голову Дмитра Шульгана. І сьогодні відчутно, що надвітянці не помилилися в своєму виборі. Адже населені пункти розрослись, погарнішали, в кожному з них діє церква, пристойно і надійно відремонтована школа та придбаний для школярів автобус, реорганізовано амбулаторію,

відремонтовані автошляхи та укладено асфальтоване покриття вулиць.

З'явилося багато приватних виробничих об'єктів, торгівельних пунктів, через села проходять маршрути пасажирського автотранспорту. Значні досягнення депутатського корпусу і сільського голови в покращенні культурно-освітньої ділянки роботи, створення умов для перспективи життя сільської молоді, через гарантовані земельні наділи під будівництво садиб. Село молодіє, ведеться сучасне будівництво, створюються молоді сім'ї, які мають можливість навчатись і працювати в м.

Києві. Новоробраний голова Дмитро Шульган, на відміну від попередників – відкритий керівник, що не тільки знає як виконувати накази виборців, а і залучає до виконання активістів громади. Такі управлінці ніколи не вичерпують свій потенціал і завжди пропонують щось хороше, новеньке не тільки перед виборами, а і в процесі подальшої роботи. Тож сільській громаді пощастило, бо дійсно «той рай» допомагають будувати хороші особистості.

Думки відігнав вранішній, погожий вітерець, який поморщив плесо ставка і, здалося, вода теж замислилася. Скільки він бачив-перебачив, а скільки століть переливалося в ньому і потім текло в руслі Віти до Дніпра, а там і до Чорного моря. Ставок мовчав і тільки хвилі лягали перед очима короткими строчками давньої повісті, розсипаючи зміст речень на похилий берег. Читай, пиши... Невільно в руках з'явилися папір і олівець. Вчитуюсь і швидко нотую історичну розповідь цього краю. Хто ще так може знати і повідати пережите, як не цей став. Раптом зазвучала давня мелодія, якою овіяна ця сторона і на папері самі пролились ліричні строки:

*Ми до Віти спускаємось з гори
Нас зустрічають перлові заплави,
Понад водою мріють явори
Із вербами сріблять в люстерці ставу.*

*Прадід на греблі вдосвіта вудить
Над голубою жилою кодує
Малої Батьківщини чільну нить
І І таємниче молоді дарує.*

*Нехай живуть у райському гнізді
Та творять рай батьківським
серцем втішним,
Щоби душа Поштової Віти
Переливалась з вічності у вічність!*

СИМОВЛІКА ГРОМАДИ

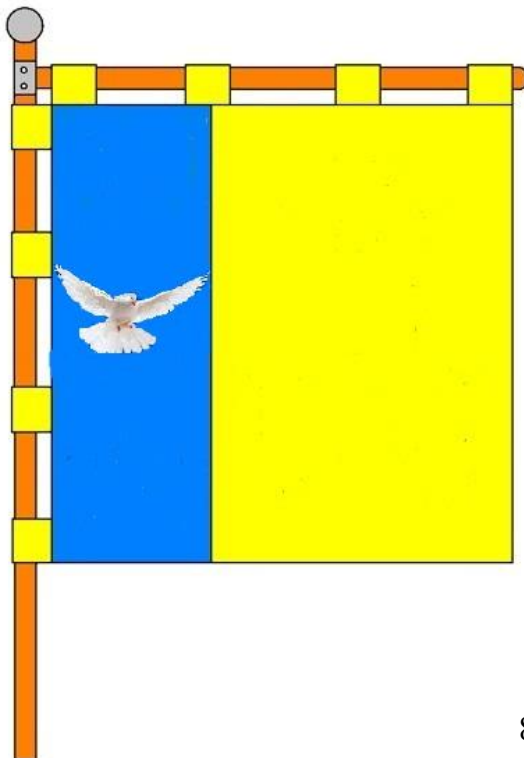
ШУЛЬГАН ДМИТРО ЮРІЙОВИЧ
СІЛЬСЬКИЙ ГОЛОВА

Народився 24 вересня 1984 року в м. Києві.

В 2015 році обраний Віто-Поштовим сільським головою. Безпартійний, освіта вища юридична. Одружений, виховує 2-х синів. В 2007 році закінчив Університет економіки та права «КРОК» та здобув кваліфікацію – спеціаліст права. З 2007 року по 2015 рік займався підприємницькою діяльністю в сфері надання юридичних послуг та здійснював самостійну незалежну адвокатську діяльність. Член – кореспондент Української Академії Наук. Голова Громадської організації «Дорожній Контроль України» та Громадської організації «Єдність громади – заможне село». Член правління Громадської організації «Вітянський клуб рибалок та мисливців».

Село Віта-Поштова - центр сільської ради, до складу якої входить село Юрівка. Розташоване за 18 км на південь від міста Київ серед мальовничої долини, оточеної з усіх сторін сосновим і дубовим лісами. На півдні межує із

землями Васильківського району, на півночі – із с. Юрівка, на заході – із м. Боярка та с. Тарасівка, на сході – з смт. Чабани та с. Круглик. Площа населеного пункту – 504,5 га. Кількість населення – близько 2 000 осіб, дворів – 550. Село виникло над руслом однойменної річки Віти (нині Сіверка). Висота над рівнем моря 123 метри. Селом проходить автобан Київ-Одеса.

ПОЛОЖЕННЯ

про прапор територіальної громади
Віти Поштової та Юрівки.

Прапор територіальної громади сіл Віти Поштової та Юрівки має форму прямокутника із співвідношенням сторін 2:3, розділеного на дві вертикальні смуги синього і жовтого кольору, Синя смуга розташована біля древка, співвідношення ширини синьої та жовтої смуг до синьої становить 1:2. Посередині синьої смуги розмішений один із основних елементів герба : білий поштовий голуб. Висота голуба становить $\frac{2}{5}$ висоти прапора , а ширина $\frac{2}{9}$.

12. Символіка прапора гербом села та державним прапором і має кольори атрибути герба Віти Поштової та кольори державного прапора

13. Прапор громади встановлюється у службовому кабінеті селищного голови, а на час скликання сесії вноситься до сесійної зали.

14. При репродукуванні та тиражуванні прапора має бути збережена кольорова та графічна тотожність оригіналу та його опису, затвердженого сесією селищної ради.

15. Прапор може бути виготовлений у вигляді металевих знаків.

16. Прапор піднімається на фасаді приміщення селищної ради (або в іншому відведеному місці):

- у дні державних свят України;
- під час проведення сесії селищної ради;
- прийому офіційних делегацій;
- урочистих церемоній та свят;

За обставин, коли здійснюється одночасне підняття Державного прапорів України, області, району та прапора громади, останній не може перевищувати за розмірами Державний прапор України, прапори області, району і розміщується справа від них (з боку глядача).

У випадку одночасного підняття прапора громади та прапора організації, фірми, установи (якщо вони розташовані поруч) прапор організації повинен не перевищувати розміри прапора громади і розташовуватися справа від нього (з боку глядача).

17. Прапор може бути піднятий під час церемоній та інших урочистих заходів, які проводять органи влади, громадські об'єднання, підприємства, установи та організації незалежно від форм власності.

18. Прапор використовується:

- як елемент святкового оформлення населених пунктів під час урочистих церемоній та свят (фестивалі, виставки);
- під час проведення місцевих господарських, політичних, культурних, спортивних та інших заходів;
- офіційними делегаціями територіальної громади у загальноукраїнських, міжнародних акціях у сфері політики, бізнесу, культури та спорту;
- під час урочистої церемонії присяги новообраного сільського голови

19. Штандарт (хоругва) сільського голови являє собою квадратне полотнище, що розділене на дві вертикальні смуги синього і жовтого кольору, Синя смуга розташована біля древка, співвідношення ширини синьої та жовтої смуг до синьої становить 1:2. Посередині синьої смуги розмішений один із основних елементів герба: білий поштовий голуб. Висота голуба становить $\frac{2}{5}$ висоти прапора , а ширина $\frac{2}{9}$.

У центрі жовтої полоси розміщені герби сіл Віта Поштова і Юрівка. Штандарт кріпиться горизонтально за допомогою округлого дерев'яного держака, завершеного конусоподібними кінцівками з жовтого металу та жовтого (золотого) шнура, завершеного китицями, до вертикального стояка. Штандарт виготовляється у єдиному примірнику і зберігається в кабінеті сільського голови.

20. Використання символіки територіальної громади з комерційною метою на оголошеннях, рекламних заставках, щитах, виробках обов'язково погоджується відповідним рішенням селищної ради на підставі угоди з нею. Дозвіл на користування зображенням символіки громади передбачає моральну відповідальність користувача за якість товару, на якому він зображений. У разі втрати популярності товару через погіршення якості, власник знаку (сільська рада) має право розірвати угоду з виробником.

Дія цього пункту Положення не поширюється на культурно-освітні та навчальні заклади, юридичні та фізичні особи, що використовують символіку громади з метою національно-патріотичного, гуманістичного виховання молоді та формування національної самосвідомості громадян.

21. Виключне право на використання місцевої символіки належить сільській раді. Відповідальність за дотримання вимог щодо його використання покладається на сільського голову.

22. Жителі та гості територіальної громади зобов'язані поважати місцеву символіку і несуть відповідальність за ганебне ставлення до неї.

ВИТЯГ З ПОЛОЖЕННЯ

про зміст, опис і порядок використання герба

Відповідно до ст.22 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», з урахуванням історичних, культурних, соціально-економічних та інших особливостей і традицій територіальної громади є обов'язковими атрибути територіальної громади. Це Положення визначає зміст і опис символіки села Віта-Поштова і села Юрівка Києво-Святошинського району та встановлює порядок його використання. Згідно пп.14 п.1 ст.43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» воно затверджується виключно на пленарному засіданні сільської ради і може бути переглянуто, змінено лише із згодою більше половини депутатів від загальної чисельності ради.

1.1. Герб села Віта-Поштова і села Юрівка.

Герб села Віта-Поштова і села Юрівка виконано у повній відповідності з міжнародними правилами класичної геральдики та згідно з діючим Кодексом Української Геральдичної Колегії

Основа герба села Віта-Поштова складає геральдичний щит, який використовується в українській та міжнародній класичній геральдиці. У верхній частині щита зображено герб України. Щит має біле поле. На верхній частині поля зображене червоне коло, як пункт на якому зображений білий

поштовий голуб, як свідчення існування в селі давньої поштової станції. На нижній частині кетяг калини над яким лілея. Основною фігурою герба є зображення золотого колоса і дубового листа, яких огортає жовто-синя стрічка.

Основу герба села Юрівка складає геральдичний щит, який використовується в українській та міжнародній класичній геральдиці. Щит розміщений у срібному еkleктичному картуші, верхня половина якого з надписом срібно-червоним кольором «Юрівка», а в нижній частині на завитку картуша червоними літерами надпис заснування села 1095 рік. Щит має сине, жовте та червоне поле. На верхньому синьому полі зображена церковна баня, як свідчення прадавньої православної віри сільських жителів, з часів заснування Юрівського монастиря (1095). Основною фігурою герба є

золоте зображення Юрія Переможця на червоному полі, що символізує перемогу над злом, а в центрі жовте поле увінчано квіткою пальчатокорінника м'ясо-червоного родини Орхідеєвих, що нині росте в Юрівському заказнику і занесена до Червоної книги. Синій колір геральдичного щита символізує велич і красу та відображає чисту воду, що є символом села Юрівки, яке розташоване на водорозділі ріки Сіверки (до недавня Віти). Територія села Юрівки та його околиці характеризуються наявністю джерел і

струмків

Віта-Поштова і Юрівка – села з давньою і славною історією. Перші поселення на території яких відносяться до часів Київської Русі. На околицях сіл знаходиться близько 20 курганів епохи бронзи, поруч яких в урочищах Червона та Мочи Хвіст Скіфські городища 4 ст. до н.е. Виявлено також поселення ранніх слов'ян. Особливо яскраво представлені об'єкти козацького періоду. Значна кількість мешканців сіл брала участь у визвольних змаганнях під проводом Богдана Хмельницького.

Починаючи з часів Київської Русі, територія, яку займають села, постійно була заселена. Мешканці розвивали традиції першої землеробської цивілізації, створювали княжу та козацьку державу та успішно її боронили.

Золото у гербах, за канонами класичної геральдики, символізує багатство землі та душі українського народу, силу, справедливість, шляхетність, вірність та милосердя.

Синій колір це – велич, вірність і чесність. Тим більше, цей колір та жовтий присутній в гербі Києво-Святошинського району. Срібний і білий колір - уособлює невинність і доброту, а червоний - символізує Божу любов до людей, до людського роду.

Герб – особливий знак, який в умовних і лаконічних символах дає уявлення про населений пункт, його історію, природні особливості і господарську діяльність людей, що проживають у ньому. Всім цим вимогам і відповідає герб села.

Герб – символіка села, визначає атрибути ознак територіальної громади. Його оригінал виготовляються у відповідності з описом, викладеним у цьому

Положенні в єдиному примірнику. Герб урочисто вручаються в залі сесійних засідань ради обраному голові сільської ради двома найстарішими за віком депутатами (чоловіком та жінкою). Виготовлений відповідно до цього Положення оригінал герба зберігається у голови сільської ради на час виконання ним покладених законом обов'язків і як ознака влади територіальної громади передаються лише новому голові сільської ради після закінчення виконання повноважень попереднім головою ради.

Репродукування та тиражування символів здійснюється у вигляді кольорового, чорно-білого, графічного а також об'ємного зображення довільного розміру (але з дотриманням пропорцій) у довільній техніці виконання та з різноманітних матеріалів.

2.5. Використання символу села Віто-Поштова і села Юрівка з комерційною метою можливе тільки з дозволу сільської ради. При цьому суб'єкти господарської діяльності зобов'язані сплатити збір за використання символіки села відповідно до Декрету Кабінету Міністрів України від 20.05.1993 р. № 56-93 «Про місцеві податки і збори». Кошти збору надходять до сільського бюджету й можуть бути використані тільки на культурно-освітні цілі та розвиток туризму.

Виключні права на використання Герба має сільська рада.

Автор прапору територіальної громади Віти Поштової і Юрівки та герба села Юрівки заслужений діяч мистецтв України Володимир Проценко.

ПЕРШІ ПОСЕЛЕННЯ КИЇВЩИНИ

Коли і як виникло життя на планеті Земля. Це питання для вчених поки що зовсім вирішене. Дослідження тривають, але найбільш реальні відповіді знайдені.

Понад 4,6 мільярдів років тому на охолодженій поверхні Землі почали формуватись сприятливі умови для рослинно-тваринного життя, але після утворення подвійної планети Місяць-Земля 200-100 мільйонів років тому у північній півкулі домінувало гаряче літо, а у південній – тотальний холод. 50 мільйонів років тому і ближче Земля проходить період геологічної активності, розширюється, нарощується вулканами, материки зміщуються у північну півкулю і проходить океанічне утворення.

Земля набирає сучасного вигляду, збільшується тривалість доби (початкова тривала 5-6 годин), зменшується кількість осьового обертання. Протягом довгого періоду діють фауни, місячні припливи і відпливи, що зумовлює появу життєдіяльності.

35 мільйонів років тому зникає міжпланетний океан Теніс і формується найвищий гірський пояс Альпи-Кавказ-Атлас-Піренеї-Памір-Гімалаї. Вони ростуть до сьогодні і сейсмічно активні.

Внаслідок еволюції, падіння внутрішньої енергії землі та дії сонячної енергії формуються кліматичні пояси. Земля приймає відповідний нахил осі добового обертання з періодом просторової процесії у 26 тисяч років і чергуванні пір року. (Арциховський В.В. Введення в археологію. Вид. МДУ М.1947 р.)

За цього процесу зародилось життя людини найсприятливіших зонах планети (о.Ява, Китай, Алжир, Карпати, Південна Європа).

Найсприятливіші умови для формування життя людини – активні терени міжконтинентального широтного і захищеного від холодних потоків океану Теніс, як системи водних басейнів, що йменувалось Велике Середземномор'я – прабадьківщини людства. Приблизно 1 мільйон років тут з'являється людство і поступово розселяється по всій земній кулі.

Автор книги „Енеоліт України”, що вийшла в 1974 році, доктор історичних наук Валентин Даниленко подав нову концепцію історії Стародавньої України і вперше подав археологічні карти носіїв первісної цивілізації, спрямовані від Північного Причорномор'я та Дніпра на інші терени планети.

В підтвердження його концепції англійські дослідники Роберт Макрам, Уільям Крен і Роберт Макніл в своїй науковій праці „The Story of English”, що вийшла в 1986 році аргументували походження всіх індоєвропейських мов з мовного середовища Середньої Наддніпрянщини. Давня українська мова – матір усіх індоєвропейських мов в тому числі і англійської. Вони подають карту походження індоєвропейських мов, стверджуючи, що Давня Україна – батьківщина всіх індоєвропейських народів – „The Home of the INDO-EUROPEANS”.

Російський вчений археолог Лев Клейн у своїй праці „ОТ ДНЕПРА ДО ИНДА” подає археологічні карти, що відтворюють міграційні маршрути українців-трипільців від Дніпра до Індії.

Унікальна знахідка нашої прадавньої історії – Велесова книга стверджує, що українська культура, державність і духовність починається задовго до Різдва Хрестового.

За часів палеоліту виникають перші найдавніші поселення. Вони відкриті археологічними розвідками на околицях Фастова і Києва (Караваєві дачі, Протасів яр та вул. Фрунзе між будинками 59-61).

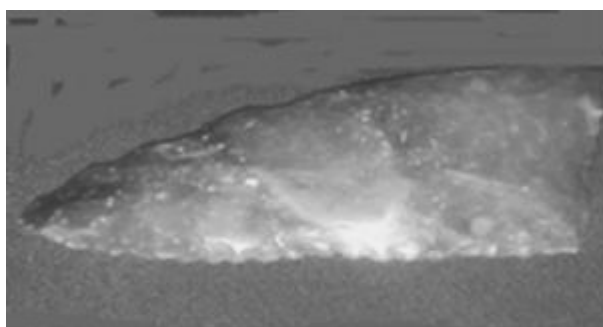
Поселення неоліту (дніпродонецької культури) відкрито в с. Чапівка. Трипільські поселення мідної епохи знайдено у сусідньому селі Білогородка та селі Пирогів. Стоянки пізньої бронзи відкриті в селах Гатному та Глевасі. Численні археологічні знахідки під час розкопок знайдені на території Києво-Святошинського району В.В. Хвойкою (1908-1910 р.р.) О.Б. Рибаківим (1952-1956 р.р.) Г.Г. Мезенцевою (1966-1975 р.р.) Є.А. Ліньовою (1975-1990 р.р.) і О.В. Серовим (1989-1994 р.р.).

Отже наші прапращури на територію Київщини населяють більше 25 тисяч років. Одне з поселень людини відкрито в 1954 році студентом Київського університету В.Д. Деденком. Це скіфське сельбище, датоване III-IV ст. до н.е. в районі Зміїного (Троянського) валу, що знаходиться над річкою Червоною притокою Сіверки за 300 метрів до їх сутечі. Інше археологічне відкриття зроблене працівником Національного науково-дослідного інституту археології О. В. Серовим на околиці с. Юрівки, в урочищі Круті Горби. Там існувало двошарове поселення скіфського часу. Пам'ятка розташована на водорозділі річок Червоної та Сіверки в 200 метрах від садиби вулиці Молодіжна. Розміри поселення 180 x 350 метрів. Знайдено

глиняний посуд прикрашений орнаментом, і кілька фрагментів ліпної кераміки скіфської доби.

Тож перші поселення людей на околицях Юрівки з'явилися близько 2700 років тому, можливо, і раніше в період неоліту.

Цей період охоплює понад 25 тис. років (тривав від 40 до 11 тис. років тому). Він збігається в часі з настанням останнього, четвертого зледеніння, але сам льодовик не досягнув України, зупинившись на її північних межах. Підсоння тоді було континентально-холодним, Україну вкривали лісотундра і степ, пересічені долинами великих рік — Дністра та Дніпра. Приблизно 40 тис. років тому в Україні з'являється "homo-sapiens" (людина розумна), інакше її назва — неоантроп або кроманьйонець. Це вже були люди сучасного фізичного типу, які інтенсивно розселились майже по всій Європі. В межах України відомо близько 800 пізнопалеолітичних стоянок. Кроманьйонці жили також по берегах Дніпра, Десни, у східній частині України. Рештки таких жител археологи дослідили поблизу сіл Молодово та Вороновиця на Дністрі, Мізин на Десні, Межиріч на Каневщині. Найближча досліджена стоянка Кирилівська на Подолі в Києві неподалік Кирилівської церкви (розкопана на вул. Кирилівській № 59 — 61). Це початки постійного київського поселення на Подолі. Датується, як мінімум 25 000 років до н.е., вчені підраховали, що в кожному пізнопалеолітичному селищі жило від 25 до 70 осіб. Середній вік життя людини того часу становив приблизно 20—23 роки. Кроманьйонці вміли виготовляти знаряддя, які вражають різноманітністю форм і майстерністю обробки. Кроманьйонець уперше в історії почав широко використовувати кістку для виготовлення знарядь праці, зброї та прикрас: рогових молотів, наконечників, проколок, шил, голок, — адже люди на той час уже вміли шити з хутра одягу. Надзвичайну історичну вагу мають знахідки примітивних серпів і мотик з пізнопалеолітичних стійбищ Наддністрянщини, що може змінити дотеперішні уявлення про час і місце зародження первісного землеробства.

Серп часів Неоліту піднятий в селі Юрівка пошуковцем В.Онищенко

Нещодавно знайдений кам'яний серп цієї доби на околиці села Юрівки місцевим пошуковцем старини Валентином Онищенко. Це говорить про те, що на юрівську землю ступала нога людини неоліту. Мабуть, в цих місцях була їх постійна стоянка, а можливо, тут вони обробляли лани, але в обох випадках ознаки життєдіяльності людини в нашій місцевості сягає в давнину 25-ти тисячоліть. Пізнопалеолітичні люди часто мандрували, інколи досить далеко від своїх земель, обмінюючись знаряддями, прикрасами, сировиною. Вважають, що орне землеробство зародилось на початку V тисячоліття до н.е., але найбільшим досягненням людини неоліту стало вміння виробляти глиняний посуд — кераміка. Цікаво, що на стоянках Дністра знайдено своєрідні кістяні флейти, а на Мізинській стоянці відкрито особливе культове житло для здійснення обрядових

музичних дій, а всередині житла — набір ударних музичних інструментів із кісток мамонта. Вчені реставрували ці інструменти, і сучасні музиканти відтворили звучання, можливо, найдавнішого в світі оркестру. Доречно було б сказати і про досягнення Трипільської культури, що була поширена на величезній території: від Верхньої Наддніпрянщини і Південної Волині до Середньої Наддніпрянщини і Надчорномор'я. Вона проіснувала протягом двох тисячоліть (IV—III тис. до н.е.) На Березі Дніпра біля річки Бобриця біля села Трипільля Вікентій Хвойка у 1897 році дослідив одне із зарубинських поселень, від чого і пішла назва археологічної культури. Цю культуру мають знати всі українці, бо за нею стоїть велична Трипільська цивілізація, яка відображена в нинішніх речах побуту українців, в хатах-мазанках, конструкції печі, мисках та горщиках. Не менш важлива доба історії нашого краю пов'язана з вимушеним переселенням наших прародичів в Індію та Іран, які з плином тисячоліть поверталися у вигляді кіммерійців (арійської кінноти), скіфських і сарматських племен на територію України і знову таки залишили вагомий слід в нашій цивілізації. Судячи з зображень та свідчень письмових джерел, зовнішній вигляд та спосіб ведення війни у кіммерійців мало відрізнявся від пізнішого скіфського. На чолі війська кіммерійців і їх племен стояли царі. Кіммерійський лук був подібним до пізнішого скіфського. Кіммерійці виготовляли бронзові та залізні вістря списів, бойові бронзові сокири-кельти, кі мало чим відрізнялися від скіфських сокир-саків, через які народи Євразії їх звали саками.

Як уже зазначалось, що на окраїнах села Юрівки розташовані два скіфські городища, а зовсім поруч велике Ходосівське городище, яке займає понад 2000 га. Воно мало на той час могутній фортифікаційний комплекс. В межах нинішньої Віти-Поштової відкрито древньоруське місто-фортеця. Тут археологами знайдений посуд і скіфських часів. Культурний шар складається з двох прошарків X-XIII ст. і нижче VII-VI ст. до н. е. Ці прошарки розділені слідами пожежі.

Знахідки Скіфського періоду з городищ Віти-Поштової і Юрівки, здійснені місцевим пошуковцем старини Валентином Онищенко

У першому тисячолітті нашої ери на території Сучасної Київщини формується ядро племені полян, що заселили середню течію Дніпра між річками Рось та Ірпінь. Це працьовитий, сердечний, поетичний й співучий народ. «Процес завершився утворенням держави Русь із центром у Києві» пише старою українською глаголицею в «Слові про полки Ігореві» літописець-учасник боїв з половцями біля Переяслава в 1187 році.

Давнє поселення Київської Русі розвідане археологами в межах Віти-Поштової знаходиться у Північно-східній його частині і городище відноситься до X-XIII ст.; VII-VI ст. до н.е., розташоване на крутому горбі

лівого берега річки Віти (нині Сіверка), на глиняному пагорбі біля Вітської греблі в урочищі Мочихвіст, де справді завжди мокро. Акуратні, вирівняні форми споруди, незважаючи на пройдешні віки, свідчать про рукотворність підвищення. І нині воно височить над заплавою річки метрів до десяти, а раніше, як вважають вчені, городище було вдвічі вищим. Збереглися на цьому місті і залишки дитинця, добре таки витолоченого вояжерами бо ж гарна тут місцевість, яку місцеві жителі називають Городок. З північного сходу проходять тут лінія Змійових валів. Дитинець з півдня частково змився річкою. Змита і стара гребля. Навколо городища знайдені останки частоколу. В цьому місті з давніх-давен жили люди. Вчені припускають, що фортеця була знищена монголо-татарами. Деякими вченими ця древньоруська фортеця ототожнена з древнім Звенигородом, що захищав підступи до Києва. Ця твердиня згадується в історичних джерелах кілька разів, що свідчить про його стратегічну значимість і популярність. В Іпатіївському літопису від 1097 року його називають як місце осліплення Василька Ростиславовича, а в

1150 році він згадується в зв'язку з міжусобицями між Юрієм Долгоруким і Ізяславом Мстиславовичем.

Наступного року теж занотовано про місто в цьому літописному джерелі. Згадується Звенигород і в ряді інших історичних джерел, що підтверджується про його існування, але карта

Хрести та прикраси часів Київської Русі підняті ошукувцем старини Валентином Онищенко із городища на території села Віта-Поштова, та двох городищ села Юрївка і руїн Юрївського монастиря

народних переказів не збереглася. Думка вчених про місце знаходження Звенигорода по цей час лишається на роздоріжжі. Одні відносять його до села Дзвонкового на Васильківщині, інші – до села Звенигородки під Бишевом, треті вказують на село Хотів, а книга «Історія міст і сіл України», вказує, що фортеця знаходилась у межах Віти-Поштової. Літописом Руським чітко засвідчено, що «Звенигород – невелике місто біля Києва, віддалене на десять верств». Якщо врахувати тогочасні межі Києва, то Звенигород слід шукати не далі колишнього села Жуляни чи вулиці Васильківської. Якщо брати Іпатіївський літопис, то Звенигород знаходився на шляху від Києва до Білгорода. Ось тільки де протягався той шлях вченим потрібно ще з'ясувати. Інша згадка говорить, що Звенигород знаходиться неподалік Білгорода (Білогородка) в районі ріки Бзянки, мабуть Бочанки, що брала початок неподалік села Крюківщини, протікала

вподовж очисних споруд міста Боярки і впадала в селі Білогородка в ріку Ірпінь. З такими історичними описами визначити розташування фортеці важкувато. Городець біля Вітської греблі у селі Віта-Поштова не співпадає за такими ознаками, як і інші згадані населені пункти, на які випала гіпотеза бути Звенигородом. Тож повернемося до городища Віти-Поштової, яке знаходилось на відстані більше 20 верст від Київського дитинця. Місцевість навколо городища ніколи на була пустинною. Про це свідчить Курганний могильник X-XI ст. на південному сході в 1 км від сіл Віти-Поштової і Юрівки у лісі. Курганний могильник з Північного Сходу примикає до військової частини. Це урочище місцеві жителі називають Казарми. Тут розкопано 14 курганів, збереглося 100 насипів. Біля курганів поблизу протікає приток Сіверки річка Червона. Ще одне поселення розвідано зовсім недавно у 1994 році поблизу сіл Крюківщина і Юрівка. Це багаточарове поселення, територія якого частково підпала під дачну забудову, а частина в межах Юрівського заказника. Археологічні дослідження проводились вченими Інституту археології НАН України та Київського педагогічного університету. Ця пам'ятка була виявлена О.В.Серовим у 1983 році, як багаточарове поселення доби бронзи та Київської Русі (пізньозарубинецьке поселення). Поселення сягає і урочища Шварнівка до правого берега річки Юрівка (нині Сіверка) та частини Турової долини і може бути давньоруською Шварнівкою, що належала Київському воєводі Шварно, десь у I-III столітті н.е. Сама природа сприяла поселенню давніх жителів в цих мальовничих місцях й розселенню навколо древніх городищ. В селі Віта-Поштова виявлено залишки городища скіфської і древнеруської культур, яке слугувало пунктом у системі оборони Київської Русі та торгівельного сполучення з південними містами на історичному Битому шляху (Чумацький шлях). Уперше населений пункт згадується в двадцятих роках XI століття, як митний Стан на Вітській греблі Київського князівства, що відігравав своєрідну роль і в політичному житті Київської Русі. Уже в X столітті навколо столиці Києва було розбудовано десятки відомих міст, що згадуються в літописних джерелах.

ПОСЕЛЕННЯ НАД РУСЛОМ ВІТИ

У 1107 році Володимир Всеволодович, тоді ще Переяславський князь, одружив сина Юрія (пізніше Долгорукого) на дочці хана Аспи. Одночасно з одруженням Юрія відбулася також весілля сина Чернігівського князя Олега Святославича і дочки ще одного половецького хана.

27 квітня 1113 року Володимир Всеволодович (Мономах), прийнявши пропозицію місцевої знаті посісти київський престол, прибув до міста, де його урочисто зустрів делегація на

чолі з митрополитом Никифором. Завдяки здібностям дипломата та полководця і за допомогою численних шлюбів своїх синів, дочок та онук, за правління Володимира Мономаха Русь пережила історію періоду єдності. Молодшого сина Андрія Володимир Мономах одружив на внучці Тугоркана. Літописець розрізняє невісток-половчанок по іменах дідів, в першому випадку це Осенева внучка, а в іншому – Гургенева. Половців же Мономах залучив на військову службу. Їх називали чакарас, чаркас, а ще турпен і каєпичі. Ці войовничі етноси мешкали, мабуть, в Переяславсько – Чернігівських краях, оскільки згадуються в літописі у зв'язку з військовими діями, які велися князями один проти одного саме на території цих князівств. В часи свого князівства Володимир Мономах прийняв підданство від половчанина – батька молодшої невістки, одарив його містом Сквирою і вельможним ім'ям Сквир-Половець, яке по праву надавалось власникам міст Київської Русі. Цей половецький князь – син Тугоркана вневдовзі прийняв християнство і отримав не тільки Сквиру, а і місто Рожни, після чого був титулований князівським ім'ям Київської Русі Сквир-Роженівський. Вневдовзі Сквир-Роженівський отримав від Мономаха у власність землі над руслом Віти на шляху до міста Висильєва і зобов'язався охороняти підступи до Києва. Це підтверджено судовими тяжбами князів Роженівських до Києво-Міайлівського монастиря, за право збирати мито на Вітській греблі, яка з 1117 року була у власності цієї князівської династії. В зв'язку з тим, що маєтки Рожиновських були знищені монголо-татарами суд залишив Вітську греблю у власності монастиря. Інша письмова згадка про давнє поселення Віта датується 1471 роком, уже за часів володарювання Литовського князівства.

Результати дослідження городищ у нашій місцевості унікальний. Так, для виготовлення дерев'яних виробів на селищах найчастіше використовувалася деревина берези, сосни, дуба, верби, що збігається із часто вживаними породами в Києві. Свердла перовидної й спіральної форми зафіксовані при дослідженні поселень Петруші, Віта-Поштова, Дорогинка та інші). Скобелі використовувались для стругання дерева після обробки сокирою чи теслом (Віта-Поштова, Анісів, Юрівка та інші) Кількісне та якісне співвідношення жорен на селищах різних природньо-географічних зон не має чітких відмінностей, що може опосередковано свідчити про поширення даного знаряддя й повсемісність виготовлення борошна (житнього й пшеничного) навіть у малосприятливих для землеробства районах Полісся. Дослідження ремесел та промислів сільського населення Київської Русі з'ясовано, що вони відігравали важливу роль в господарському комплексі давньоруського суспільства, іноді навіть більшу ніж сільське господарство. Промисли, на відміну від ремесел, у стані своєї спеціалізації сягають значно вищого рівня, становлячи головний вид господарської діяльності і основу для зовнішньої торгівлі давньоруської держави. Більшість ремесел несуть ознаки домашнього виробництва. Виготовлення заліза, гончарство, видобуток і обробка каміння за обсягами виробництва значно перевершують потреби власної родини виробника, а для деяких випадків навіть і прилеглих регіонів.

Віта завжди буде Вітою

Відомо, що за свою 900-літню історію відомо село змінило якнайменше чотири назви: Вітська гребля, Віта, Поштова Віта і Віта-Поштова. З часів князівства Володимира Мономаха Вітська гребля з укріпленням біля неї Митним Станом належали Сквир-Половцю, колишньому половецькому князю, якого донька стала дружиною княжича Андрія Володимировича, сина Мономаха. В ті часи цей населений пункт називався Вітська гребля, а пізніше, з кінця XV століття, коли власником був Києво-Михайлівський монастир, в його документах згадується як Віта. Гребля збереглась по цей час і знаходиться східніше нинішньої на старому шляху. Збереглись навколо греблі історичні пам'ятки того часу, а назву річки Віта комусь закортіло змінити на «Сіверку», щоби мешканці плутались у своїй історії. Тепер місцеві жителі думають-гадають, як утворилась назва їхнього села і, навіть, знаходять різні немудрі версії.

Вивчаючи старинні карти, історичні описи Київщини та розповіді про населені місцевості Київської губернії Л. Похилевича, не зустрів жодної річки, чи притоки під назвою «Сіверка» чи «Северка». Навпаки він твердив, що біля сіл Юрівка і Віта Поштова протікає ріка Віта. Нині існує на деяких картах російського походження притока «Северка» замість ріки Віти. Насправді Віта бере свій початок в парковій зоні міста Боярки, тече через Тарасівку, Юрівку, Віту-Поштову, Круглик до урочища Лісники, а далі до піденної околиці міста Києва і впадає в Дніпро в районі Козачого острова. Довжина Віти 43,1 км. Річка проходить через заболочений ліс і в районі Обуховського шосе русло її стає не чітке, розлите і має унікальне утворення. За картою, складеною на жовтень 1818 р., бачимо, що по території Глеваської волості проходила «большая столбовая дорога», яка на цій ділянці пов'язувала Київ з Васильковом. Дорога проходила за слідом колишнього Білоцерківського шляху, який у свою чергу був наступником древніших доріг, що тут існували ще з давньоруських часів, і проходив через долину ріки Віти у селі Віта Поштова і далі, піднімаючись на гору у південному напрямку, перетинав лісисту місцевість, пов'язану з урочищем Червень, у якому сходилося дві річечки, tworячи річку Червону (Червену Рудку, Червону Руду) – правий приток ріки Віти.

В своїй книзі Л. Добровольський «З минулого Хотівської околиці Києва», за 1927 рік, про цю місцевість розповідає: «Південно-Західні околиці Києва, починаючи від деміївського краю міста (Московский район — авт.) й с. Жуляни і кінчаючи долиною середньої течії Віти, становлять невелике плато, що його найвища частина лежить на обмірі поміж колією залізниці та Києво-Васильківським шляхом, який поза х. Красний Трактир розгалужується на порівнюючи недавній поштовий трахт у бік с. Поштова Віта та ще давніший, можливо, великий шлях через с. Хотів і т.ін. А далі стверджує, що ця частина плато являє собою гребінь вододілу поміж річковими системами Ірпіня й Віти, двох найважливіших коло міста право дніпрянських допливів що з них перший плине на північ від Києва, а другий на південь від нього.

Цікаво і те, що притока-двійниця Северка існує в сусідній державі. Вона впадає в ріку Москву. Біля неї в жовтні 1941 року збудований комплекс оборонних дотів для захисту Москви і можливо у свій час когось із картографів біс поплутав і помилково переніс її назву на нашу Віту, адже тут теж збудована система оборони КиУР. А ще одна з версій помилкової назви

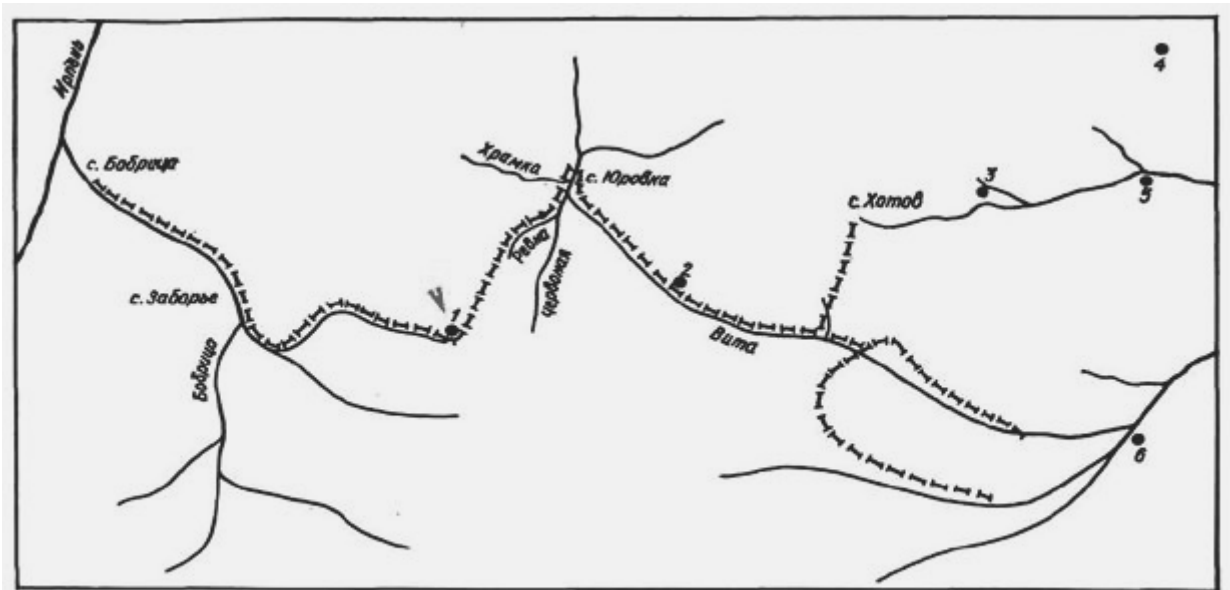

Рис. 5. План Вітянско-Бобрлицького вала (по Л. Добровольському).
Городища: 1 — Боярка (Булаєвка); 2 — Віта-Почтова; 3 — Хотов; 4 — Китязєво; 5 — Пирогов; 6 — Ходосівка.

Віти криється в її притоці Мочихвіст, яка поряд з цією назвою мала назву Сивирка. На території басейну нашої Віти «Сіверки», чого не скажеш за її російську двійницю, є ряд археологічних та історичних пам'яток.

Древні мешканці цих земель (наші прямі пращури — поляни, за часів князювання в Києві великого князя Трояна) залишили нам на згадку про себе дивну величну споруду — Зміїв вал (ще називають Троянські вали). Він проходить, звиваючись велетенським змієм, по водорозділу між Вітою та притоком Питилем від Ходосівки до північних околиць Іванковичів, де звертає до долини Віти. Цей найближчий до Києва Зміїв вал прекрасно зберігся. Він обривається значним схилом в долину Питиля, плавно понижуючись в бік Віти. А далі, у нижній течії Віта являє собою досить велику річку: її ширина сягає 10–15 м, глибина – 1,0–1,2 м. Такі розміри можна пояснити підпором води від Канівського водосховища. Ще одна її особливість — дуже малий похил, тому для Віти характерна невелика швидкість течії. Опис гідрографічних характеристик Віти показує, що існує певна нелогічність у визначенні того, що є головною річкою та її притоками. Невідомі лишаються характеристики «Сіверки», як і її історія назви. Про це свідчать нечіткі описи, а також окремі карти, на яких поряд із назвою Сіверка подається назва Віта. На відміну від періоду водопілля, у літню межень водність Віти порівняно невелика. Поміж іншого, це пояснюється використанням річкової води для поливу присадибних ділянок. Але Віта є єдиною малою річкою, що протікає по околицям міста Києва, збереглась у природному стані. Трапляються випадки, коли через зміни рівня у Дніпрі рух води в гирлі Віти змінюється на зворотній. Географічні ландшафти басейнів

Віти та притоки Пятиля, природні комплекси, що збереглися тут у безпосередній близькості від Києва, популяції рідкісних рослин, еталонні біоценози, археологічні та історичні пам'ятки являють собою велику наукову та естетичну цінність. Лабораторні дослідження річок Сирець, Красної, Либідь, Віти показали їх незадовільний гідрохімічний стан. Особливо це стосується ріки Віти в якій проби води були відібрані в с. Ходосіївка, Підгірці та Дмитровичі (поряд з полігоном побутових відходів) засвідчили її жахливий стан, а саме: кольоровість 1088 град., азот амонійний 72,4 мг/дм³, хлориди 609,7 мг/дм³, фосфати 7,10мг/дм³, сульфати 405,5 мг/дм³, ХСК 91,0 мг/дм³, жорсткість 15,0 мг/дм³. Перевищення ГДК для вод загальногосподарського користування з цих показників складають від 2 до 36 разів. Ріка потребує уваги і охорони. Вона наче виправдовує свою назву – найбільш живучіша серед київських малих річок. Це остання річка київського передмістя і слід її берегти. А що до назви ріки, то Віта залишиться завжди Вітою, адже рішення про її перейменування на приток «Сіверка» до цього часу не постановлено.

Як виникла назва - «Vitati чи vita»

В Україні між громадянами із давніх-давен заведено вітати один одного, демонструючи вихованість і благородство. Всі, від старого до малого, вітали один одного щирим і щедрим словом та низеньким поклоном. Добра народна традиція, що склалася від культури пращурів дійшла до наших днів. Вітання люди енергетично зігрівають один одного добрим словом, усмішкою, піснею, частуванням, піднесенням хліба з сіллю на рушнику, бажанням міцного здоров'я і довгих літ життя.

Слова вітання, вітати має корінь-ВІТ. Дуже вже схоже наше слово вітати з латинським *vita*. Одна з версій походження слова вітати - від праслов'янського *vitati* - жити, перебувати. Звісно, що тут вже й виникає припущення про спорідненість *vitati* та *vita*. Треба зрозуміти оригінальні перші тексти Біблії: «І дух Божий витав над водою». Витав – саме дієслово з коренем *vita*. Тобто дух Божий існував, жив, перебував у сфері над поверхнею води. Можна згадати й ще одне слово, пов'язане з коренем *vita*. Оковита. Слово походить від *aqua vitae* – очі витають, блукають. Тому, слова *vitati* та *vita* - дуже близькі в звучанні і дещо за змістом. Як утворилось місцеве слово Віта? Без сумніву в процесі життєдіяльності наших пращурів, князів, киян, яких доля приводила до нашої річки зустрічати поважних гостей, послів з відомих причин. На річці, в урочищі Мочихвіст (ще його називали Сивирка) був єдиний брід, через який можна було переправитись на інший берег. Тут проходили зустрічі і вітання по всім місцевим канонам гостинності. Поширеним правилом прийому гостя було обов'язкове запрошення переступити поріг хати, а в даному випадку перейти річку. Гість повинен був виявити повагу до господарів, що тут мешкали чи прибули з Києва для зустрічі. Якщо гостями були високі державні мужі чи послы вони запоршувались в гостинне приміщення. З цієї причини садили гостя і за

стіл, попередньо накривши його скатертиною, подавши хліба з сіллю та медові напої. За звичаєм гість так чи інакше мусив присісти, оскільки за народним повір'ям потім «старостам не сидіти у цій хаті». Приводом для гостини слугували великі свята: Різдво, Трійця, Великдень, храмові свята, іноді недільні дні, а також сімейні урочистості — весілля і обов'язково сходилися на похорони і поминки. Відповідно до народного етикету гості приходили за запрошенням і наприкінці кожного гостювання лунало: «Приходьте вже й ви до нас!». До приходу гостей ретельно готувалися — пекли хліб, готували святкові страви, подарунки дітям. У гості йшли теж із подарунками, які звичай були простими — окрасць хліба та «горілка-сороківка». Державні ж мужі крім того обмінювалися вірчими грамотами і далі кінним ескортом супроводжувалися до стольного града Києва. Так чи інакше біля річки здійснювалися вітальні процеси, тому ні річна, ні поселення коло її броду не могло інакше називатись. Всі знали, що вони йдуть до річки де будуть вітати, а сама церемонія у давніх слов'ян називалась віта, тобто ішли на ВІТУ. До речі, назва ріки і села більше всього збереглася ще від часів Геродота (V ст. до н. е.), адже з грецького «УіУАТ» означає вітання. Ще одна версія щодо назви села походить від староукраїнського Війт – міський голова. Від слова vitati походить інше слово, що отримав представник княжої влади, Війт, який особисто виїздив на Вітську греблю зустрічати послів і супроводити до Великого Князя. Тому староукраїнське слово ВІТА утвердилось, як фортечна вежа. Звідціля і назва ріки – Віта, відповідно від назв навколишніх фортець: Повітне, Вітоніж, Віта-Поштова, Віта-Литовська, Вітачів, Вітине, Вітивщина, Вітове, ВітаВА, Вітк-и, -івці, овичі і т.і. Твердження деяких дослідників, що назва села могла виникнути від іншого староукраїнського слова Віче, теж має деяку корінну близькість. Віч – погляд, думка. Збиратися віч-на-віч і вирішувати насущні проблеми стало правилом політичного життя предків. З тисячоліттями створився авторитетний орган – ВІЧЕ, попередник нинішньої РАДИ.

Вітська гребля слугувала митницею

В 1113 році кияни не захотіли мати на київському престолі князями старійшин в роду князів Святославовичів із Чернігова, а запросили до себе Володимира Всеволодовича Мономаха із Переяслава. Мономах довго відмовлявся від пропозиції киян, що би не порушувати порядку наслідування престолу, але під тиском громади погодився на князівство у Києві. Мономах став великим князем, увійшов у історію, як один із видатних князів того часу. Його кращими рисами були строгість і рішучість, твердість свого слова, безмежне співчуття до слабких і ошуканих. Він був глибоко православно-віруючим. Ще до свого престолу Володимир Мономах за дорученням Великого князя київського вершив примирення між князями і силою зброї умиряв тих, хто затівав розбрати.

За 12 років його князівства (1113-1125) він скорив усі князівства і не цурався дружніх стосунків із половецькими князями, Ще в 1094 році князь київський Святополк одружився на дочці князя Тугорхана Половця. Великим князем Тугорхан

Половець був обдарований містом Сквирою яка довгий час називалася Половеччиною. Сквиряни надійно захищали київські рубежі. Син Тугорхана Івантич Половець прийняв православну віру, служив надійною опорою Володимирі Мономаху і отримав з княжої руки в 1117 році землю на Вітській греблі. Це був єдиний торгівельний проїзд на південних підступах до Києва. Мономах дозволив князю Половцю збирати погребельне мито. З північного боку Вітської греблі Половець збудував великий маєток з укріпленнями, який досліджений археологами. Деякі учені подали версії, що городище від цього маєтку-укріплення, не що інше, як старинне місто Звенигород. Версія помилкова, адже з того часу, цей населений пункт згадується, як Вітська гребля. Маєток проіснував до 1240 року і був вщент знищений монголо-татарами. В період Литовсько-Польського володіння своєю грамотою литовський князь у 1471 році передає навколишні землі разом із селом Юрівкою у власність Богдану Степановичу Дублінському. До складу границь Юрівки входило урочище Мочихвіст і Вітська гребля. Наступний власник Богдан Дублінський заповітом від 1563 року право власності передав на Вітську греблю, рибний став, млин і маєтки поштової станції «Віта» Києво-Михайлівському монастирю. На той час потомки половецького князя Тугорхана стали називатися князями Рожиновськими. А історія цього роду відома. В 1362 році Київський князь Володимир Ольгердович передав землі між Десною, Остром і Трубежем під владу князя Юрія Івантича Половця. Князь збудував маєток-укріплення на пагорбах поблизу Рожнів і прибрав ім'я князя Половця-Рожиновського. Юрій Івантич Половець згадується до 1390 року. Діяльність його сина Михайла Юрійовича зі Сквири Половця-Рожиновського відбита в документах 1440-1454 років. Син Михайла Юрійовича одружився з сестрою Івашка Немирича. Їх син Яцько Половець-Рожиновський згаданий в 1536 році з князівським титулом. Яцько мав двох синів: Дем'яна (згад. у 1536 р.) і Теминка (згад.1568 р.), та дочку Овдотю (згад. у 1536 р.). Чийм сином був князь Семен Рожиновський, згаданий близько 1573 року, неясно, але більше всього Теминка. З наступного покоління відомі Юрій, який помер 1611 році. Він був одружений з Анною Берестовською. Відомі його ще два сини Семен, що помер в 1605 році та Ян, що помер після 1597 року. Юрій мав трьох дочок, згаданих у 1616 році: Оксиня вийшла за Василя Некрашевича; Маруша — за Яна Марцинковського; Катерина — за Михайла Хмару-Миловського. Відомо, що останнім з родини був запорозький старшина Роман Рожиновський, один з козацьких послів у 1638 році.

Власники митниці

Після знищення монголо-татарами Київських фортець історичні документи Вітську греблю не згадують більше ста років. Можна тільки уявляти, що Вітська гребля споконвічно слугувала переправою на південному підступі до Києва і обабіч її то виникали то зникали важливі життєві поселення. Ось і тоді тут бурувало життя, коли Ольгерд (1345—1377), посів Литовський престол і рішуче проголосив, що «вся Русь просто

повинна належати литовцям», розпочав експансію в Україну. У 60-х роках XIV ст. заволодів всією лівою половиною Дністровського басейну, від гирла річки Серет до Чорного моря, басейном Південного Бугу, прибережною частиною південного басейну Дніпра, від гирла річки Рось до моря, а через деякий час всією Київщиною та Переяславщиною. Наприкінці 1361 — на початку 1362 р. київський князь і місцеві бояри добровільно визнали владу Ольгерда. У складі Великого князівства Литовського зберігався поділ на воєводства і повіти. Існувало Київське воєводство, Утворене 1471 року - після ліквідації Київського князівства. В 1470 році коли помер київський князь Семен Олелькович, на престол посадили литовця — католика Гаштовта. Серед Київських воєвод найбільш знані: Дмитро Путятич (1492—1505), Костянтин-Василь Острозький (1559-1608), Станіслав Жолкевський (1608-20), Адам Кисіль (1649-53). Влітку 1482 року кримський хан Менглі-Гірей, за намовлянням московського князя Івана III, вийшов в похід на Київ. 1 вересня він здобув замок, спалив собори і церкви, взяв в полон багато людей. Українські селяни під владою єзуїтів, уніатів, магнатів, особливо після поневолення Литви Польшею були беззахисні і безправні. Згідно Литовського Статуту 1529 року повернення біглих селян обмежувалось десяти роками, а кріпак, що знайшов притулок у місті ставав вільною людиною. За умовами Люблінської унії 1569 року Київське воєводство відійшло до Речі Посполитої. В Україні утримувались великі військові гарнізони, а посади старос, каштелянів, воєвод, суддів, маршалків, сенаторів, митників займали виключно поляки. На Київщині селянство втрачало свої права, а шляхта посилювала свої позиції та політичний вплив. Шляхта володіла і значними земельними наділами. Володарем Вітської греблі з маєтками був шляхтич Богдан Степанович Дублінський, який водночас володів і селом Юрівкою. В 1550 році він свої володіння продає за 50 кіп грошей Семену Мелошковичу, а той згодом, по заповіту, зареєстрованому в Київській Ратуші від 9 квітня 1563 року передає Юрівку у власність Київському Золотоверхому Михайлівському монастирю в таких межах: «Від великої Білоцерківської дороги вниз річкою Шварнівкою в річку Юрівку. Із річки Юрівки в Турову долину, долиною до дороги Запольської, Дорогою до річки Віти, вітою вниз до річки Юрівки, поряд Віти за греблю Михайлову до старого броду на річці Урвихвіст. Від Урвихвосту Білоцерковською дорогою до Шварнівки.» Як бачимо, за сто років Вітську греблю стали іменувати Михайловою, та надалі це не змінило її первинної назви. У справах Люблінського трибуналу 1602 року документально підтверджені судові тяжби князів дому Рожиновських до Києво-Михайлівського монастиря на право збору мита на Вітській греблі. Князям Рожиновським Семену і Юрію Люблінський трибунал декретом від 22 червня 1602 року відмовив Рожиновським у володінні Вітською греблею і залишив право власності за Києво-Михайлівським монастирем. Надалі володіння Вітською греблею підтвердив за Києво-Михайлівським монастирем Гетьман Мазепа своїм універсалом від 1699 року. За проханням гетьмана Мазепи Петро I грамотою від 1 квітня 1700 року підтвердив збір мита на Вітській греблі за Пустинно-Микільським монастирем.

Започатковано Пустинно-Микільський в X столітті княгинею Ольгою в ім'я святого Миколая. Над північними дверми виднівся надпис: «На сім місті таємно існувала церква,

влаштована християнами від Андрія Первозванного, апостола

Микільський собор м.Київ

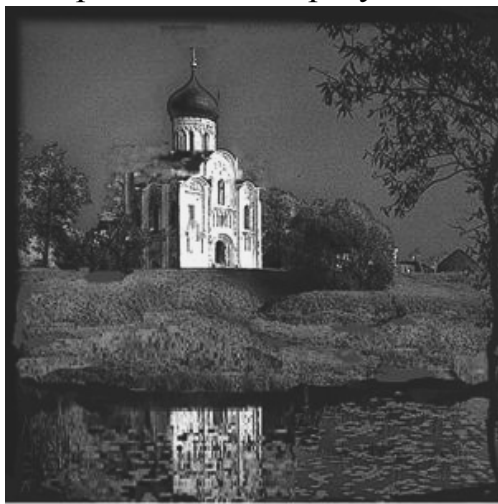
просвітнього». В 1115 році син Володимира Мономаха – Мстислав, який посідав новгородський і переяславський княжі столи і співправив з батьком в Києві перевів монастир в розряд чоловічих. Микільський собор на території монастиря буз збудований в 1690-1696 роках за кошти гетьмана України Івана Мазепи.

Монастир розташовувався на Печерську на скиті дніпровських гір де нині Будинок профспілок.. На плані 1695 року надпис: «*Нікольський монастырь по мере в длину по дороге мимо столба 180 сажень, поперег по горе до бояраку, где Старый монастырь в длину 135 сажен, от ворот, что подле монастыря от посаду по дороге к Печерскому монастырю до Киевских ворот 324 сажени...*». Поруч, на нижній тирасі скиту височіла Пустинно-Микільська церква, яка входила до складу монастиря. В 1831 році храм був переданий Військовому відомству, як військовий собор, разом із маєтками. В 30-х роках минулого століття він був знищений комуністичним режимом.

СУМІЖНІ СЕЛА НАДВІТТЯ

Давній Юрів і сучасна Юрівка

Поселення поруч села Юрівки сягає П-Ш тис. до н.е., XII-XIII ст., знайдене археологами на Сх. Верховного Суду. А поруч, на території села, на пагорбі лівого берегу колишнього струмка Скверка (нині Сіверка) над

Храм Юрівського монастиря Мал. В.Проценка

Туровою долиною за легендами був зведений Юрівський монастир, єпископом міста Юр'єва (Біла Церква) Марином. Діяльність єпископа Марина тут розпочалася з літа 1095 року. Про це говорить Руська літопис в літо 1095 року. „У сей рік прийшли половці до (города) Юрова (нині Біла Церква) і стояли навколо нього все літо, мало не взяли його та Святополк (викупом) замирив їх. Половці, однак, перейшли за (ріку) Рось, а юр'євці вибігли (з города) і прийшли до Києва. Святополк тоді повелів рубати город на Вітечівському горбі,

нарікши (його) ім'ям - Святополчградом. І наказав він єпископу (юр'євському) Марину з юр'євцями сісти тут, і засаківцям, і іншим з других городів. А пустий Юр'єв запалили половці."

Указане літописцем місце розташування - Вітечівський горб багатьох істориків і археологів приводив на пошуки Святополчграду до древнього Вітечіва. Навіть вчені указують на його місце розташування у 2-х кілометрах від Вітечіва, де знайдено невелике городище часів Київської Русі. Ось тільки сам Святополк у 1100 році чомусь вибрав місцем зібрання своїх братів не місто, назване його іменем, а село, яке нічим не зобов'язувало ні Святополка, ні його братів. В чому ж справа? А справа в тому, що Святополчград знаходився від зібрання князів на десятки кілометрів. Навіть юр'євці, втікаючи від половців до Києва, безперечно обирали найкоротший Запільський шлях через Гребінки, Васильків, Будаївку і над Туровою долиною уподобали Вітський горб, де тепер розросло село Юрівка. В 1096 році Святополчград був знищений половцями. Цей рік вважається роком смерті єпископа Марина, але приміщення монастиря уціліло. Літописний Юрьєв збудував Ярослав Мудрий в 1030 році, а потім звів кафедральну церкву в 1050 році Місто було знищено половцями в 1095 році. Кафедральна церква в 1095 році на збудована єпископом Марином на Вітському пагорбі де нині знаходиться село Юрівка Києво-Святошинського району Київської області. Юрівську кафедральну церкву з 1096 року очолив Антоній Юрівський. Про це повідомляє ПАТЕРИК КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКИЙ, Слово 6, «Сказання про святу Трапезу і про освячення тої Великої Церкви Божої Матері»: «Освячена була церква Печерська року 6597 (1089), у перше літо ігуменства Іоанового... На ранок прийшли з митрополитом Іоаном єпископ Іоан Чернігівський, Ісайя Ростовський та єпископ Антоній Юрїївський, єпископ Лука Білгородський, ніким не звані, і взяли участь у чині освячення... І розповів Антоній, єпископ Юрїївський: «Я саме хворів. Тієї ж ночі увійшов чернець до мене і каже мені: "Завтра освячується церква Печерська. Маєш бути там!" І лиш почув [те] - так і уздоровився. І ось я, згідно повеління вашого».

Це сказання дає уявлення про розташування Юрівського кафедрального монастиря в передмісті Києва, на відстані, яка дозволила за менш ніж чверть доби прибути єпископу Антонію на освячення Великої Церкви Божої Матері.

Відомо, що літописний Юрів був відбудований тільки в 1103 році. Юрівський кафедральний монастир існував до козацької доби і за переказами старожилів був знищений. При штурмі вороги так обсіли стіни твердині, що пагорб на витримав великої ваги, відколовсь і осунувсь у русло річки, погребуючи церкву разом з ворогами. А трапилося це 7 жовтня 1658 року коли козацькі війська під проводом І. Виговського зазнали поразки від московських військ під проводом боярина Василя Шереметева, керівника нової московської адміністрації в Гетьманщині. Частина козацького війська тримала оборону на території Юрівського монастиря. Приміщення монастиря вщент було знищене. За наказом Шереметьєва приміщення монастиря було підкопане і вщент знищене. Стіни осунулися у русло річки, погребуючи церкву разом з козаками. На Північному сході схилу пагорба до цього часу

лишилися сліди обвалу. Цей обвал видно і на малюнку П'єра Деля Фліза, який його намалював в середині XIV століття. В 1830 році в торф'яній плотві були знайдені деякі церковні предмети: залізний хрест висотою 23/4 аршини, (біля 2,5 метра), що стояв на головній церковній бані, також великі мідні церковні підсвічники і масивні залізні петлі і крюки від церковних дверей. Вони були вимиті руслом річки. Про існування Юрівського монастиря свідчать архівні документи. Монастир в XV столітті мав значне господарство, але в 1598 році був пограбований шляхтою. Судовий позов до володаря Обухівського Павла Ігнатієвича Митвида-Дорогостайського оцінені в 5000 польських злотих. Він привласнив 24 їздових монастирських коней, 320 плугових волів, 20 дійних корів, 20 телят, 15 овець, 60 свиней, 40 гусей і 80 курей. Крім того він він вимастив у багні 300 кіп жита, 200 пшениці, 250 вівса, 150 гречки, 100 ячменю, 40 мір намолоченого жита та жорна млину. Знищення монастирської власності шляхтою мало політичний мотив. Її зусилля окатоличити православних церковнослужителів і українське населення на завжди здійснювалися мирним шляхом. Непокірних нищили різними методами. Владний магнат знищив монастир, який пів тисячоліття стояв на рубежах Київської Русі, завдав збитків непокірливим монахам і юрівським парафіянам, відіймаючи змогу користуватись і млином, і тягловою силою і продуктами харчування. У середині XIX століття юрівські парафіяни належали до Воздвиженської церкви, що в 1720 році була збудована на лівому березі струмка Кривки в селі Кривкущині (нині Крюківщина). Зберігся малюнок цієї церкви у виконанні відомого французького лікаря і мандрівника Домініка П'єра Деля Фліза. Воздвижинська церква була дерев'яна, 5-го класу, мала 51 десятину землі. Архівні дані свідчать, що в 1792 році в Юрівці збудована нова церква Різдва Богородиці на Південному сході села, де нині цвинтар і на той період до приходу церкви було зачислено 377 парафіян.

В 1860 році Юрівка була описана краєзнавцем Л.І.Похилевичем: «Поля навколишні різновидної якості. Є ниви з тутешнім чорноземом і сипучим піском. Ростучий за річкою Вітою ліс, спустошений навколишніми мешканцями, тепер відновився, завдяки його охороні. В давні часи, зі слів

мешканців, в селі Юрівці була своя церква, яка була розорена під час руйнацій турецько-татарської навали. Ходить поміж жителів легенда, що неподалік давньої Юрівської церкви десь зариті в землі

церковні дзвони та інші церковні скарби, священний посуд по ціні на багато тисяч карбованців. Все це зарито перед набігом татар в IX столітті».

Будаївка – літоисне Будутине

Не менш давнє поселення з верхів'ями Віти межує колишнє село Будаївка (нині Боярка).

Перша письмова згадка про село Будаївку занотована власноручно князем Костянтином Острожським здійснена для Києво-Печерського монастиря в підтвердження грамоти Андрія Боголюбського на Васильків. з наданням йому магдебурзького права. В 1586 році король Речі Посполитої Стефан Баторій надав монастирю привілей на заселення "порожнього городища Василькова" У книзі Лаврентія Похилевича «Краєзнавчі праці» (видання 2007 р.) на стор.69 читаємо (переклад на українську історика Сергія Коваленко):

«Масток цей обмежований самим князем Острозьким Костянтином Костянтиновичем, володарем на той час Білогородським, який, виїхавши на землю глевахську, «сам її рубежами обвів і на лист написав, давши монастирю літа Христового 1586, жовтня 20 (29 за теперішнім григоріанським календарем)». Межі їм призначено таким чином: «почавши від самої річки Віти нижче греблі долиною до дороги білоцерківської; дорогою до могили, яка вправо при тій же дорозі на Білокняжому полі і на Глевахському ґрунті. Від могили полем мимо копця, що вліво проти Богушева оборка вгору річки Оленівки; Оленівкою в річку Бобрицю і Бобрицею на низ. Від Бобриці потім взявши вгору річкою Глевахою - межа йде в річку Бобредь; Бобреддю до валу під городище Будаївку прийшла. Валом в ліс аж до другого кінця того ж валу. Звідти в Червлену Руду в долину. Рудою в ріку Віту; Вітою на низ знову до того ж місця - до долини нижче вітської греблі, де починалася межа». Отже річка, що ротікала через Будаївку називалась Бобредь, а пізніша її назва Притварка з'явилась з назви Перетворье і стосувалася околиці сучасного м. Боярка. Ця назва побутувала в економічних документах монастиря XVIII століття і з'явилася в одній із копій "Ставропігійної грамоти Андрія Боголюбського", яка була надрукована у 1680 році з 76-ти доповненнями до тексту, яких не було в попередніх копіях. На жаль, текст Грамоти має декілька публікацій зі значними змінами, що дало підставу історикам підозрювати в їх фальсифікації. Науковий співробітник Інституту історії України НАНУ Ярослав Затилюк у своєму дослідженні «Грамота Андрія Боголюбського Києво-Печерському монастирю» зазначає: «Відомий дотепер за публікацією Болховітінова (1680 р.) текст грамоти являє собою суттєву переробку. Тут... значно доповнено

топографічний опис земельних надань біля Василькова. Для прикладу... 2) фіксуємо тут також нові топографічні назви XVIII ст. («и съ дворцомъ на городищи; Перетворье надъ рѣчкою Перетворкою») та вставлені нові фрази.

В центрі села Будаївка знаходилося замковище з часів Київської Русі. З Руського літопису відомо, що з подібною назвою Будутине існувало заміське княже замковище, що належало княгині Ользі. На жаль літопис не вказує його місця знаходження, але стверджує, що княгиня його заповіла Пресвятій Богородиці. У роки державотворення Київської Русі склалися князівські, боярські і церковні землеволодіння. Першими землевласниками були, безперечно, князі. За літописами, Ользі належали село Ольжичі на Десні,

Будутине весє і місто Вишгород під Києвом. Князь Володимир, крім Вишгорода, отриманого у спадщину, збудував і мав у володінні місто Білгород. Під Вишгородом на острові знаходився княжий двір Всеволода Ольговича. Над Дніпром в Угорському урочищі теж знаходився «Княжий двір». У Берестові було «Княже помістя». Біля Видубичів існував княжий «красний двір». Поки що невідоме місце розташування княжого «Нового двору». За Дніпром знаходилися княжі помістя «Рай». Над річкою Либідь в селі Предславіно було дворище Рогнеди. На острівці проти Видубичів знаходився княжий палац, в якому жив Ізяслав Мстиславович 1149 року. По дорозі на Васильків, де нинішні Теремки, знаходився княжий заміський палац «Теремець».

З наведеного переконуємося, що княжі володіння були поблизу Києва, а розташування загородніх княжих дворів зберігалось в таємниці, оскільки в більшості своїй вони використовувались князями для державних справ, але всі без винятку були родовими спадковими маєтками.

Світило української історичної науки Михайло Грушевський, досліджуючи старовину писав: «...поселення, як Ольжичі і Городець, знаходились... на території Київського князівства».

Розглядаючи твердження Ніконовського літопису про дарування «Будутине весє» Олга, село бо бѣше еа тамо, и умираючи даде его святѣй Богородици», не знаходимо в ньому жодного свідчення щодо передачі власності Ольги якійсь церковній установі. Тут йдеться про передачу її безпосередньо Пресвятій Богородиці. І це не

випадково. Діючої церкви Присвятої Богородиці ні в Києві, ні в інших містах Русі в той час не існувало.

Отже, княгиня своїм заповітом опосередковано повеліває для майбутньої обителі Пресвятої Богородиці дарувати Будутине. І цей заповіт виконав Князь Володимир. Він збудував у 996 році церкву Різдва Пресвятої Богородиці (Десятинну) і не випадково переніс з Вишгорода в княжу усипальницю церкви Різдва Пресвятої Богородиці прах своєї бабці княгині Ольги.

6 грудня 1240 року орди хана Батия, захопивши Київ, зруйнували Десятинну церкву.

Пізніше Петро Могила знайшов у руїнах церкви саркофаг князя Володимира і його дружини Анни. Череп князя поклали в церкві Преображення Господнього (Спаса) на Берестові, потім його перенесли до Успенської церкви Києво-Печерської лаври. Таким чином маєтності Десятинної церкви перейшли у власність Києво-Печерської лаври.

Наведений О.П.Толочком як виняток приклад про надання у 1080 р. великим князем Ярополком Ізяславичем Києво-Печерському монастиреві "жизни своей" Небльської, Дервської, Лучської волостей, "и около Киева". У згаданому наданні Ярополка Із'яславича київські маєтки Києво-Печерського монастиря були зазначені лише як села "коло Києва". Підтвердження цих надань, яке було здійснене донькою князя Анастасією 1158 року, уточнює, що це були п'ять сіл біля Києва – "з челяддю, все віддала до повою". Отже Будутине все отримало у власність маєтностей Києво-Печерського монастиря.

У середині XII ст. коли Києво-Печерський монастир домагався виходу з-під опіки Константинопольського патріарха, син великого київського князя Юрія Долгорукого Андрій Боголюбський у 1159 р. надав Печерському монастирю титул "лавра", статус великокнязівської архімандрії і ставропігії, а також грамотою затвердив перелік маєтностей, в тому числі права власності на місто Васильків, села Кожухівку і Будаївку.

У своїй дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук Юлія Русакова зазначає: «На момент створення протографічного тексту "грамоти" Андрія Боголюбського (1592 р.) Києво-Печерський монастир володів сімома населеними пунктами, вказаними у документі. Особлива претензія на означені володіння, що спостерігається впродовж усієї задокументованої історії монастиря та містечка Василькова як монастирської вотчини, пояснюється його значенням як батьківщини св. Феодосія Печерського...»

Доведено, що склад протографа не автентичної грамоти Андрія Боголюбського (5 вересня 1592 р.) репрезентований текстом, подібним до списку 1658 року Короткої редакції. Текст представлено як випис з актових книг Константинопольської патріархії (з метрики патріарха Ієремії II Траноса). Оригінальний текст патріаршої грамоти згорів під час лаврської пожежі 22 квітня 1718 р. У справі «Посольського приказу» виявлена копія грамоти Андрія Боголюбського, випис «з метрик Єремії» складений староруською мовою і лише засвідчена грецьким підписом патріарха – Єремія милостю Божою архієпископ Костянтина града 1592 р. Документ

пройшов експертизу в Москві і визнані значні прикмети автентичності. Грамота мала довгу і успішну кар'єру як юридичний документ і в продовж двох століть захищала маєтності Києво-Печерського монастиря.

Дехто з істориків посилаючись на скаргу Михайлівського Монастиря 1629 року з приводу привласнення князем Корецьким уже після розпаду Речі Посполитої тих же монастирських земель аж до білгородських сіл і Будаївщини, помилково вважають, що Будаївка якийсь час належала Київському Золотоверхому монастирю. З архівів Золотоверхого монастиря відомо, що до його володінь належали Юрівка, Віта, Глеваха, Ходосівка,

Креничі і Вигурівщина. Скарги і позови на право володіння Будаївщиною подавала уніатська адміністрація Михайлівського Золотоверхого монастиря, яка стала діяти з 15 листопада 1609 року, коли монастир був підпорядкований Польщі.

Тож з Київських приміських сіл з однозвучною назвою Будутине весе маємо тільки село Будаївку, яка, до речі, з небагатьох населених пунктів була у власності Києво-Печерського монастиря.

Поряд замковища збудований оборонний вал в часи Київської Русі. Але населений пункт заснований ще давніше. Неподалік Будаївки знайдені Скіфські кургани та поселення Скіфського часу.

Будаївка могла бути заснована нашими пращурами, що повернулись з Індії після відходу льодовика. Село могло бути назване, як і багато інших поселень в Європі, на честь духовного просвітителя Будди і могла на час заснування мати назву Буддаївка з двома літерами д. А вже пізніше при багатьох переписах і люстраціях їх переписчики могли помилково перекрутити назву на Булдаївку, плутаючи літеру д з літерою л. Але це тільки здогадки. Назву села і його городища та річки дійсно змінювалося на Перетвір'я печерськими ченцями, які насправді перетворили княже замковище в церковну обитель.

З незапам'ятних часів в замковищі Будаївки з'явилась дерев'яна церква Архистратига Михайла, яка в 1820 году сгоріла.

Архівні документи Києво-Печерського монастиря повідомляють, що до передачі імператрицею Катериною монастирів у державну власність на території Будаївського замковища знаходився «лаврський двір» з келіями і дерев'яною церквою. Документи згадують «посполитих лаврських», яких була в Будаївці 131 душа. Після передачі Будаївки у державну власність ченці вивезли з церкви свої келії, а лаврське замковище занепало.

Києво-Печерській лаврі належала не тільки Будаївка, але й ліс, що її оточував: «Со всех сторон стоит лаврский бор, окружностью в 8 верст», аж до Білокняжого поля. Історичні фати – річ уперта. Вони по зернинці засівають скритне поле минувшини, і потім проростає буйний лан дійсності.

Український археолог, доктор історичних наук Михайло Кучера в дослідницькій праці «Змієвы валы Среднего Поднепровья» зазначає: «У східному боці вдовж р. Будаївка вал зберігся до південно-західного краю до

Боярки (осередня назва Будаївка). Виходячи з лісу він губиться на початку вул. Богдановської, на її південному боці. Невеликий відрізок валу довжиною біля 85 метрів з залишками рову з південного боку вцілів на правому березі початку річки Будаївки в південній частині Боярки. На

цьому відрізку вал охоплює Будаївське городище з півдня і з північного боку спускається в пойму де розмитий сучасним ставком». Неодноразово закрадалися сумніви, а чи може бути Будаївське городище літописним Будутине весе? І знову переглядалися зібрані документальні підтвердження.

Порівнюючи вирази Будаївка і Будутине, визнаємо, що вони мають один корінь буд. Привертає увагу вираз Будутине, який через 5-7 століть міг транслюватись у вираз Будаївка, як це сталося з багатьма назвами населених пунктів Київської Русі.

Староукраїнське слово Будутин означає будова, штучна споруда. Коренева частина іменника будутине – буд, ніщо інше, як будівля.

Суфіксальна частина лексеми будова свідчить про те, що названі вирази – ще древніші старослов'янізми. Власне відповідником будівлі були слова буда, будова, а дієслову будувати в староукраїнській мові відповідали вирази будовень, будутин, будуват'ий.

Зі структурно-граматичного погляду розглянуті давньоукраїнські вирази найщільніше наближались до класу віддієслівних іменників на – -но і -нє, поширених у давній мові. В тому числі й Будутине, Будутинє. Отже, в нашому випадку літописна згадка про Будутинъ весъ (весе) відповідає якійсь особливій будові з віссю.

Що ж малося на увазі під словом весе? Подібне значення, на мій погляд, в літописах має слово вежа (староукраїнське – вежъ «веже»), яке вживалося після назви цитаделі (фортеці), пояснюючи її призначення. Різниця між веже і весе суттєва. Вежа – багатоповерхова кругла кам'яна башта з бійницями,

яка з трьох сторін обнесена ровом і, в багатьох випадках, рів заповнений водою. Вежа відігравала функцію укріплення.

Весє в літописах згадувалося рідше, але не що не інше, як штучний і теж круглий до своєї осі насип на воді (штучний острів) з укріпленими стінами по округності з певними будовами на ньому.

Непоодинокі штучні острівці – весє в Київській Русі мали не тільки оборонне значення, а використовувалась київськими князями як замські мастки з відповідними житловими і господарськими будівлями.

Отже, Будаївське замковище за своєю зовнішньою конструкцією повністю відповідає давній БудутинѢ весѢ.

Будівники рукотворного острівця і замського мастку-укріплення, спорудженого, очевидно, ще для княгині Ольги, – не хто інший, як будаї. Вони безперечно були поселені поблизу майбутнього збудованого замковища для його будівництва тому, що тогочасні дерев'яні споруди вимагали постійного догляду, ремонту та обслуговування.

Можливо, від княжих будівельників-будаїв виникла назва села Будотине-Будаївка.

Тож літописне Будотине (Будаївське замковище) було князівським замським помістям із тогочасними укріпленнями, знаходилося у мальовничому куточку Київщини і слугувало для різноманітних князівських потреб.

Замковище й річка, що його омиває, за свою більш ніж тисячолітню історію змінювали свої назви. Змінено назву річки

Бобредь на Будаївку, а потім на Притвірку. З певних поглядів були намагання змінити й назву Будаївського городища на «Перетвір'я», аби врешті-решт заплутати істориків і зберегти псковську версію народження князя Володимира, яка нині стала міфом.

Без сумніву, княгиня Ольга відправила Малушу – древлянську княжну і любку князя Святослава в надійне Будаївське (Будутине) замковище народжувати майбутнього князя.

Професор Санкт-Петербурзького археологічного інституту Д.І. Прозоровський ще в 1864 році опублікував своє дослідження, в якому доводив, що княжна Малуша була не наложницею, а законною дружиною Святослава. Його версія ґрунтується на визнанні Володимира Ольгою нарівні із іншими синами Святослава, а також на непорушності статусу брата Малуші Добрині Малковича, його успішній кар'єрі і загальній повазі та княжій ласці, які, на думку вченого, свідчать про його аристократичне походження і «законні» родинні зв'язки через його сестру.

Ця версія була забута, але знову оприлюднена 1971 року А.М. Членовим у статті «Древлянське походження князя Володимира», опублікованій в «Українському історичному журналі».

Володимир ріс і виховувався на Київщині в Будутине Весє під наглядом Добрині і княгині Ольги, мав серед люду велику повагу за своє походження.

Посівши престол, він у першу чергу став розбудовувати Білгород і укріплення вздовж Змієвих валів, у тому числі Будаївське, Бояр-Вітське та Рославичське укріплення, можливо й низку інших приміських населених пунктів. Він проявляв турботу не тільки про свою малу батьківщину, а зміцнював Київську Державу – Русь.

Хто заснував Тарасівку

Історія села Тарасівки Києво-Святошинського району Київської області надто складна. За свої 1055 років існування село змінило принаймні три назви: Боярвітське, Боярка і Тарасівка.

Грамота Андрія Боголюбського на ставропігію Києво-Печерському монастирю вміщає топографічний опис земельних надань Києво-Печерському монастирю біля Васильєва (Василькова) аж до ріки Віти, включаючи Будаївку. У грамоті згадуються бояри Мелковичі, які, за згадками тодішніх маеткових документів, були власниками сусідніх земель. Повідомлення Києво-Печерського Патерика - доказ того, що власником земель біля верхньої Віти в районі нинішньої Тарасівки був Добриня Малкович – син Древлянського князя Малка, що разом з сестрою потрапив під опіку княгині Ольги. Він став боярином київським, воєводою при дворі княгині Ольги, відповідальний за виховання племінника, майбутнього князя Київського Володимира Великого. Добриня Малкович – реальна історична особистість, відома з 945 року, коли був призначений Київською княгинею Ольгою наставником її внука. Таке рішення було не випадковим, адже Добриня являвся рідним братом матері Володимира, а виховання княжича за тодішніми традиціями доручалось рідному дядьку. З літопису відомо, що Володимир був народжений в Будутине весі, яка згодом була завішана княгинею Ольгою Пресвятій Богородиці. Для здійснення опікунської місії Добриня оселився поруч Будутине весі, яка нині може ототожнюватись з замковищем на річці Притварка (колишня р.Будаївка, а ще раніше р.Бобридь) в місті Боярка (колишнє село Будаївка) Києво-Святошинського району Київської області. У всякому разі інші бояри зі схожим йменням в літописних джерелах за часи Київської Русі відсутні. В іншому документі бояри Малковичі згадуються на початку XVIII століття. Вони названі попередніми власниками «гребельки Малкевиччовое» в судових тяжбах під час земельної суперечки Києво-Печерського монастиря.

Гребля донині існує. Вона знаходиться річці Храмці в межах старого Запольського шляху, а нині вул. Київська с. Тарасівка. Гребля в давнину розділяла володіння бояр Малковичів і княжі землі Будаївського замковища. Унаслідок археологічних досліджень О. В. Серова поруч колишнього Запольського шляху відкрите городище на правому березі ріки Віти. Площа поселення 0,5 га, висота 1,5—2 м, зі сходу обмежене греблею в межах присадибних ділянок № 47—57 вулиці Чапаєва с. Тарасівка. В результаті розкопок знайдено кераміку XII століття, прикрашену лінійним орнаментом, а також кружальні денця та стінки посуду. Мешканці поселення займалися землеробством, скотарством та гончарством. Археологи неодноразово

відкривали такі невеликі, добре укріплені городища-замчища в околицях Києва і ряду міст України, які інтерпретуються вченими як садиби сільської місцевості бояр-феодалів XI–XIV століття. До XII століття усі замки бояр були дерев'яними. Однак визначальним у понятті “замок” є не конструкція укріплення, а його призначення – укріплене житло боярина, фортеця і резиденція одночасно. Особливо густо такі городища споруджувалися вздовж основних торгових шляхів. Археологічні джерела дозволяють частково реконструювати господарський комплекс сільського боярського двору. У замиському боярському дворі існували погребі, медуші для зберігання вареного меду і вина, бретяниці (погребі для бортного меду),

Село Боярка мал. В.Проценка

амбри, комори, скотниці. На нижніх поверхах знаходилися кліті, підкліті, а в дворі розташовувалися допоміжні будівлі (кухня, пивоварня, клуні, погребі). В хлівах утримувалися коні, велика і мала рогата худоба, свині, різноманітна птиця. Сюди ж належали землі, кордони яких

були позначені відповідними межовими позначеннями. До структури двору входили і оброблювані землі – городи і сади, орні землі поза городищем.

Леонтій Похолоевич описуючи село Боярку зазначив: «Боярка, в 5 верстах західніше е. Круківщини, при притоці р. Віти, літом пересихаючій. Мешканців 1094 особи. В минулому столітті було у володінні Київо-Михайлівського монастиря і відоме було під назвою Боярветське, яке перейменоване під час розмежування в 1830 році. Тобто з 1830 року село перейменоване на Боярку. Тепер можемо стверджувати, що первинна назва Боярвітського поселення виникла завдяки боярському роду Добрині Малковича не раніше 960 року, коли Добриня став опікуном малолітнього Володимира. Спадкоємці Добрині біля трьох століть володіли землями і замчищем, що знаходився в межах нинішнього села Тарасівки до руйнування його монголо-татарами в 1240 році.

Перша відома письмова згадка про Боярку датована в універсалі Гетьмана Мазепи 1690 роком. Румянцевский опис Малоросії 1766 року стверджує що село Боярка з 1690 року належить Софіївському монастирю згідно універсалу Гетьмана Мазепи. В селі церква з дзвіницею і школа при ній. Школа існувала до 1766 року. В той час село мало 10 дворів і 91 душу населення. Чоловіків від 1 до 15 років – 23, від 15 до 60 років – 20, з них недієздатних 3. Жінок від 1 до 15 – 20, від 15 до 60 – 18, недієздатних не було. Потім село Боярка з 1811 року входило до Білогородської казенної волості. У ньому за цією ревізією було 43 двори і 192 душі чоловічого населення, а наступна сьома ревізія, що тривала у 1816 році, повідомляє про 68 господарств, в яких нараховувалось 206 чоловіків і 196 жінок. Восьма ревізія, що здійснювалася у Російській імперії в 1834 році включає село Боярку в склад Глеваської казенної волості: Боярка село дворів 54, чоловіків 255, жінок 282.

З 1924 року село Боярка перейменоване на село Тарасівку за рекомендацією більшовицького Київського Губкому в зв'язку з тим, що термінові партійні листи, адресовані волосному партійному керівництву, розташованому в Будаївці на станції Боярка (нинішня Боярка), потрапляли до сільської ради села Боярка (нинішня Тарасівка) і порушувалися терміни виконання партійних директив. Ініціативу перейменування села Боярка на Тарасівку було покладено на щойно сформовану комсомольську організацію, в зв'язку з тим, що партійного осередку більшовиків в селі не існувало.

Рішення комсомольської організації складене функціонерами Губкому стало основою для перейменування села.

Крюківщина - Кривкущина

Першу письмову згадку про спустіле село Кривкувщина розміщено в універсалі гетьмана Мазепи від 25 серпня 1699 року, що належить Києво-Золотоверхо-Михайлівському монастирю, настоятелі якого невдовзі збудували Хрестовоздвиженську церкву. Це підтвердив Л.Похилевич: «Церква дерев'яна Воздвиженська, 5-го класу, землі має 51 десятину,

Хрестовоздвиженський храм.
Малюок В.Ніколаєва, 1897р.

збудована на місці колишньої в 1792 році, поновлена була 1808 році прихожанами і в 1852 році за рахунок казни». Назву село отримало на декілька століть раніше від річечки Кривки притоки Скверки (нині Сіверки), яка лежала насупроти Запольського шляху впродовж високого схилу, скривлюючи маршрут. Отримала назву річка, більше всього від чумаків, яким спричиняла незручності об'їзною непуттю. Перші поселенці в цьому урочищі Кривкіщина з'явилися в часи володіння навколишніми землями хитрим і корисливим князевичем, якого люди прозвали Шахрай. Він обклав людей такою даниною, що навіть хороша справа мала борги. Він побудував собі маєток на горі над річкою Шатенкою неподалік гостинного дому київського воєводи Шварно (нині урочище Шварнівка). Через річку він спорудив загату, яка отримала назву гребля Шахравська. Маєток молодого князя називали Шахравщиною, а згодом Сахравщиною. До ХУІІІ століття зберігалися сліди залишків тих маєтків.

В 1701 році милістю самодержавця Російського село відведено Семену Семеновичу Погірському в таких кордонах: „Починаючи від криниці Дніпрця дорогою Гатенською до долини Журавлиці і до Доброго дуба при Журавлиці. Журавлицею в річку Шатенку. Шатенкою вниз до греблі Шахравської, а від греблі вгору річкою Кривкою до старого шляху, що веде через село Кривкущину. Тою дорогою мимо габового ліска, вправо на Кривківське поле і вліво попід землею Шахравщини до вершини Турової долини до Києва повернутись Боярською дорогою мимо самої вершини Кривкущини. Там же, біля кінців землі кривковської насипаної тією ж дорогою до Дніпрця. Дніпрцем вгору до дороги знову Гатнянської.

В другій половині ХІУ століття Л. Похилевич описав село, яке на той час знаходилось в 2 верстах від Гатного при безіменному струмку і 1 версті від станції Жуляни. Мешканців в селі 582 душі, жидів 64, десятин землі – 939.

Він відмітив, що Шахравщина від Крюковщини відділяється горою. В Шахравщині жителів обидвоєї статі 205 душ, землі 311 десятин.

Поштова станція

В Київській Русі з Х століття існував обов'язок населення надавати коней «від стану до стану» для княжих гінців і слуг, так званий «повоз», що став основою для поштового зв'язку.

В ХІІІ столітті з'явилися перші поштові станції. У першій половині ХІХ століття з'явилися центри сполучення – три основні шляхи, два з яких називалися трактами (від німецького слова *der Trakt*). А в кінці ХVІІІ століття трактом називали ґрунтову дорогу поліпшеної якості, що сполучала важливі населені пункти. Вздовж такої ґрунтової дороги через певні проміжки стояли постійні двори (станції), де можна було

перепочити і поміняти коней. Обов'язковими були також верстові стовпи, що вказували відстань від населеного пункту, звідки починався шлях. Після укладення Переяславської угоди з Російською державою цар Олексій Михайлович 30 червня 1669 року видав Указ про запровадження регулярного поштового тракту між Києвом і Москвою, згідно з яким у Києві, Ніжині та Батурині були побудовані за єдиним проектом поштові станції «для прийому пошти і утримання коней». Вона являла собою два невеликих одноповерхових мурованих будинки (флігелі), де відпочивали поштарі і знаходилася контора, дві кімнати для приїжджих, зал відпочинку, помешкання поштмейстера. У

напівпідвальному приміщенні розташовувалася кузня та приміщення для ямщиків та стайні для коней, яких у 1803-1806 роках на кожній станції налічувалося до шести десятків коней. Відстань між станціями сягала від 15 до 30 верст. Кожна кінно-поштова станція повинна була мати письмові столи, лави або стільці, чорнильниці з чорнилом, папір і пера для написання листів, порошок для висушування написаного та гасові ліхтарі. Частина працівників

станції були письменними. За казенний кошт утримувалася квартира станційного наглядача і завозилися дрова для її опалення. При будь-якій поштової станції, тут був шинок та постійний двір для мандрівників, котрі діставалися від поселення до поселення поштовими повозами.

З урахуванням наявності поштових чиновників, кухарів шинку, прислуги, конюхів станція була вельми людним місцем. Приміщення деяких станцій збереглися і досі. Причому частина з тих будівель служать поштовому відомству і в наші дні. Ансамбль споруд поштових станцій по Білоцерківському тракту будувався 1825-1831 роках по типовому проекту. В той час Вітська гребля і її споруди були передані Військовому відомству. Більше всього поселення іменувалось Віта, що відповідало його призначенню. Тут було гостинне приміщення – стан, необхідна кількість коней для повозу і обслуга. Ширшу назву, Віта-Поштова, поселення прийняло коли тут була збудована і почала діяти поштова станція. Головна поштова станція спочатку знаходилася в Києві на місці Бессарабського ринку, а потім поштову станцію збудовано в 1846 році на Поштової площі. Найближчі станції до Віти Поштової – в десяти верстах де нині вулиця Васильківська та у місті Василькові. Тоді шлях від Києва до Москви (близько 900 км) долали за 20 діб, а коли виникала крайня потреба — за 8 діб. Після побудови в 1870 році від Києва до Жмеринки залізниці, поштова станція на Віти-поштової проіснувала до початку 90-х років минулого століття.

Шевченко творив у Віти-Поштової

Протягом 1845 року Тарас Григорович здійснив кілька чималих подорожей по Київщині, Полтавщині, Чернігівщині. На сьогодні достеменно встановлено, що перший маршрут Кобзарєвої подорожі проліг на Поділля. Шевченко їхав шляхом, який у ту пору звався Великим польським трактом, через Віту-Поштову, Васильків, Гребінки, Білу Церкву, Сквиру, Могилів-Подільський. Віту-Поштову він проїжджав поштовою каретою десь 25 вересня 1845 року. Раніше вважалося, ще поет виїхав з Києва 30 вересня чи, навіть, пізніше — на підставі його власноручного підпису про одержання плати за місяць у книзі видатків комісії. Однак П.Жур доказово свідчить, що цей підпис зроблений

Шевченком після поїздки, а подорож розпочато раніше, найімовірніше, 25 вересня, бо вже 2 жовтня датовано лист-відповідь подільського єпископа губернатору Д.Г.Бібікову на його розпорядження про сприяння Тарасу Григоровичу, яке видавалося відрядженому для особистого вручення. Відомо і те, що Тарас Шевченко присвятив декілька прозових рядків Віти Поштової в своїй повісті «Прогулка с удовольствием і не без морали» написаної в 1856-1858 роках.. в топонімічному коментарі до цієї повісті, І.М.Железняк пише: «В повісті... оспівана Середньодніпряньська

Правобережна Україна з її казковою природою. Це поетичний підручник з краєзнавства. Подорож героя, від імені якого ведеться розповідь, іде з Києва до с. Будища Лисянського району на Черкащині, описана з надзвичайною точністю. Перша південна станція від Києва була Віта. В повісті подано скорочену назву. За часів Т.Г.Шевченка село називалось Віта Поштова. Збереглася згадка про колишню поштову станцію, де міняли коней і робили перший відпочинок по дорозі з Києва, чи на під'їзді до Києва. Назва села походить від річки Віта (праваитока Дніпра, що відома ще з документів XII і аж до XX століття, назву річки засвідчено в написанні Бета, Віта, Вита, Віта тощо.)»

В своїй повісті Т.Г.Шевченко про село Віту писав: «...На тройке добрых почтовых лошадей я с Трохимом и с чемоданом поутру рано выехал из Киева. До первой станции — Виты мы добрались без особых приключений и Виту оставили благополучно. Только как раз против самого Белокняжего поля, не доезжая каплицы, или часовни, у левой пристяжной лопнули постромки. Мы думали было на паре кое-как дотащиться до Василькова. Не тут-то было. Грязь по ступицы, и наша пара ни с места. К счастью нашему, мужик вез лозы для изгороди, мы у него, не без труда, правда, выпросили пару лозин и устроили себе кое-как постромку.» «Нужно мне было съездить в Каменец-Подольский, я и Трохима взял с собой, а чтобы занять его чем-нибудь в дороге, я дал ему чистую тетрадку и велел записывать все, что случится во время дороги, начиная с названия почтовых станций, сел, городов и рек. Я был доволен моей выдумкой...Заставить лакея дорожный журнал вести! Глупо, оригинально глупо! — Покажи же мне свою тетрадку, я посмотрю, что ты там записывал? — Он вынул из кармана запачканную тетрадку и самодовольно подал мне свое произведение. Манускрипт начинался так: «До света рано выехали мы из Киева и на десятой версте перед уездным трактиром остановились, спросили у горбатого трактирщика рюмку лимонки, кусочек бублика и поехали дальше. Того же

дня и часа, станция Вита. Пока запрягали кони, я сидел на чемодане, а они — т. е. я — сидели на рундуку, пили сливянку и с курчавою жидовкою жартовали».

— Ты слишком в подробности вдаешься, — сказал я ему, отдавая тетрадку. — Спрячь ее, в другой раз я дочитаю...» У дослідженні "Тарас Шевченко і Вінниччина", виданому обласною бібліотекою Тимірязєва, зазначено, що Шевченко якось вирушив із Києва за маршрутом Віта - Васильків - Біла Церква - Сквиря й невдовзі опинився в межах сучасної Вінницької області. Поета зацікавили залишки оборонних валів та підземних ходів, споруджених у Липовці ще в XVIII-XV сторіччях для захисту від набігів татар і турків, руїни першої фортеці у Брацлаві.

Родове коріння

В попередніх главах зазначено, що перша фортеця на Вітській греблі за твердженням деяких дослідників називалась Звенигород — форпост на підступах до Києва. Він, як і інші форпости Вишгород, Білгород і Трипілля

містять в своїй назві компоненти город і піль, які тоді означали "укріплення, фортеця", а з часом набули значення "міста". Важливо і те, що Вітська гребля перебувала у сфері половецького впливу, що помітно й досі в назвах і прізвищах односельчан. Половці за найновішими дослідженнями, мають мовну і етнічну спорідненість із раджпутами – індійськими "козаками". Країна раджпутів – Раджастхан "Країна царів" (нині штат у Північно-Західній Індії), де існували раджпутські фортеці. Тож половці постають не тюркомовними, як досі вважалося, а індоарійськими народами. Індійські племена з сивої давнини жили на теренах Давньої України. Античні автори їх фіксують упродовж цілого тисячоліття, починаючи з Геродота (V ст. до н.е.), який знає Сіндику – країну сіндів-індів біля Керченської протоки Кімерійське царство, а пізніші автори знають у низів'ях Дніпра Сіндську Скіфію. Індійський епос дає для сіндів-індів другу їхню назву – сувіри-шумери, яка споріднена з назвами сівери-сіверяни (січова кіннота) й кімери-кімерійці (кіннота арійська). Цікаво, що давнє сусіднє село Будаївка (нині Боярка) в своїй назві має корінь Буда, і означає поселення давніх сіндів. Ще Геродот згадував таємниче плем'я будинів, яке під час "великого переселення народів" могло заснувати не одне поселення.

Слово раджпут походить санскриптом раджа-путра "царський син, царевич", де путра "син". Це відбито в українських прізвищах Путра, Путря, Путро, Путрак, Путрик, Путренко, Путриченко, які за тисячоліття зазнали змін і звучать, як Петро, Петрик, Петренко, Петриченко, що і відбилося в місцевих козацьких прізвищах села Віти Поштової. У Васильківському районі в назві села Путрівка це слово лишилося без змін. Колишня назва його Черкас. Боспорські написи ще до нової ери поряд з індоарійцями-татєями знають індоарійців-керкетів, що з ними деякі дослідники пов'язують етнонім черкаси, як ознаки українців і назву Черкаси. Саме Черкаський полк з усіх 16 полків "Реєстру" 1649 року має найбільшу кількість козацьких прізвищ, які мають своїх індійських двійників. Індійський раджа й раджін "князь, правитель, цар" відбиті в назвах Рожни, Рожівка, Ружин і прізвищі Рожиновський, що його мав український шляхетський рід половецького походження, який поклав початок заселенню Вітської греблі. Дослідження свідчать, що першим господарем Вітської греблі був князь Іванчич Половць прадід князя Юрія Половця, якому належали Рожни в XIV столітті. Князь Юрій згодом прибрав прізвище Рожиновський, яке нині тлумачиться з індійських мов. На Київщині і в Рожнях поширене прізвище Половко, яке, поза сумнівом, відбиває місцеву етнічну приналежність. Тож титул князя – радж і раджін, через українське окання придбали корінь «рожин», який покладений в основу тутешніх прізвищ. Ціково, що у жилах Андрія Боголюбського, який перейшов Дніпро біля Варовичів і рушив на Городок по Лаврентіївському літопису 1151 року, текла половецька кров. Матір'ю його була половчанка, дружина Юрія Довгорукого. Прабабуся цариці Тамари – сестра половецького князя Кончака, батька Кончаківни, була невісткою оспіваного в "Слові" новгород-сіверського князя Ігоря, який і сам на три чверті – половчанин. Родове коріння багатьох корінних жителів села Віта-

Поштова і їх козацькі прізвища безумовно пов'язані з січовими українськими та індоарійськими козаками.

Козацька доба

Київська сотня(1648-1782 рр.)

До 1648 року, за "Реєстром" 1636 р., Київська сотня входила до складу Білоцерківського козацького полку Речі Посполитої. Як частина ж Війська Запорозького утворилася у складі Київського полку весною 1648 р. Як його адміністративна та військова одиниця юридично оформлена у жовтні 1649 р. Зборівським реєстром. В той час сотня поділялася на чотири підрозділи, які назагал нараховували 516 козаків. Осідком всіх чотирьох було місто Київ, а сотниками названо Григорія Піщенка (полкової сотні), Панаса Предримирського (печерського сотника), Самійла Білецького та Тихона Нагорного.

Після Андрусівської угоди 1667 р. до Київської сотні увійшла Броварська сотня, а також містечка правобережжя Дніпра, котрі відійшли до Росії і які у 1649-1654 рр. були окремими сотнями Київського полку: Білогородка, Васильків, Вишгород, Лісники, Мотовилівка, Обухів, Переварка, Стайки, Трипілля, Ходосівка. Вони стали територією Київської сотні, що фактично зайняла половину території всього Київського полку.

Ходосівська сотня

За Зборівським реєстром 16 жовтня 1649 р. Київський полк створено протягом травня-липня 1648, після славних перемог під Жовтими Водами і Корсунем у квітні-травні 1648 року. Він нараховував 2010 осіб особового складу, 17 сотень, з яких три Київські були іменні - Самійла Білецького, Тимофія Нагорного та Опанаса Предримирського [сотника Печерського]. Решта 14 - за назвами сотенних центрів: Київська полкова (сотник - Григорій Ліщенко); Васильківська (127 козаків, сотник Микита Бут); Овруцька (119 козаків, Юхим Натальчич); Переварська (95 козаків, Юхим); Гостомельська (77 козаків, Єрмолай Басаренко); Ворзельська (105 козаків, Іван Крузь); Броварська (53 козаки, Федір Медвідь); Макарівська (111 козаків, Григорій Петрицький); Білгородська (94 козаки, Каленик); Ясногородська (87 козаків, Трохим Яценко); Ходосівська (91 козак, Іван Барманський); Обухівська (152 козаки, Яків Красовський); Трипільська (171 козак, Андрій Ворона); Мотовилівська (212 козаків, Степан Половий). Київські сотні (полкова, Білецького, Нагорного та Предримирського) нараховували в сумі 516 козаків.

У листопаді 1708 року за наказом Петра I сотенний центр Київської сотні перенесено до містечка Бровари на Лівобережжі, а місто Київ стало центром окремої, створеної царським указом 18 (29) грудня 1708 р., Київської губернії. Сотня від 1719 р. увійшла до території Київської провінції цієї губернії. У 1782 р. Київська сотня була ліквідована, а її територія розділена між Київським та Остерським повітами Київського намісництва.

Сотенні центри: місто Київ, нині - обласний центр і столиця України [1648-1708], та містечко Бровари, нині - райцентр Київської області [1708-1782]. Серед козацької старшини сотні найбільш відомою є родина Гудим.

Сотники: Предримирський Опанас 1648). Ліщенко Григорій (1649). Хмельницький-Яненко Павло Янович (1650). Мотява Богдан (1654). Крюковський Михайло 1657). Третяк Семен (1658). Григорій (1661). Григорій Олифірович (1669). Волошин Андрій Тимофійович (1671-1672). Ляшко Федір Андрійович (1672). Степанський Михайло (1675-1678). Гудима Іван (1679). Туптало Сава Григорович(*) (1682-1686). Бутрименко Іван (1690-1691). Шидловський Андрій 1691). Сакович Олександр (1695). Третяк Федір Семенович (1699). Галицький Процик (1701-1704). Климович Трохим (1707, н.; 1711). Ставронський Семен Романович 1715). Павловський Кирило (1721). Синявський Іван (1725). Жила Ярема (1725-1742). Жила Прокіп Яремович (1742-1743). Гудима Павло Іванович (1743-1760). Гудима Михайло Павлович (1760-1767). Солонина Михайло (1767). Комаринський Іван (1770). Гудима Іван Павлович (1772-1781). Заборовський Яків (1781-1782).

Городові отамани: Трохимович Артем (1676). Науменко Іван (1682). Осипович Леонтій (1691). Загорний Василь (1701). Дейнека Матвій (1725). Кругляк Лук'ян (1746-1750). Харлан Василь (1746). Гокало Антон (1763). Комарницький Петро (1768-1779). Кулаковський Федір Григорович (1779-1781).

Писарі: Левицький Федір (1701). Вербицький Омелян (1721). Смирній Степан (1746). Підвисоцький (1767). Язловицький (1777).

Осаули: Голик Григорій (1746). Комарницький Петро (1764-1768). Кулаковський Федір (1768-1779).

Хорунжі: Гокало Герасим Федорович (1701-1721). Дмитряк Григорій (1746).

Населені пункти в 1750 р.: Білогородка (**), містечко; Бодаївка, село; Борки, село; Борщагівка, село; Боярка, село; Бровари, містечко; Васильків, містечко; Васильківська Рогатка, слобода; Велика Бугаївка, село; Великі Дмитровичі, село; Верем'я, село; Вета, хутір; Вишгород, село; Витичів, село; Воскресенська Слобідка, село; Гатне, село; Гвоздів, село; Германівка, село; Глеваха, село; Данилівка, село; Данилівка, слобідка; Дерев'яна, село; Долина, село; Жуляни, село; Жорнівка, хутір; Жуківці, село; Забір'є, село; Зазим'є, село; Звіринець, слобідка; Злодіївка, село; Кожухівка, село; Козіївка, село; Койлів, село; Красне, село; Креничі, село; Крені, село, Крилів, село; Круковщина, село; Крушинка, село; Куренівщина, село; Лісники, село; Лютіж, хутір; Максимова Слобідка, село; Мала Бугаївка, село; Малі Дмитровичі, село; Малі Петрівці, село; Малютинка, хутір; Мархалівка, село; Микольське, село; Мишоловка, село; Мостище, село; Мотовилівка, село; Неводницька, слобода; Нещерів, село; Нижній Кудрявець, слобідка; Нові Безрадічі, село; Нові Петрівці, село; Обухів, містечко; Печерське, містечко; Пирогове, село; Підгірці, село; Плісецьке, село; Плоске, село; Плюски, слобідка; Погреби, село; Полик, містечко; Преварка, село; Рожівка, село; Романівка, село; Рословичі, село; Святе Озеро, слобода; Сирець, село; Слобідка Кухмістерська, село; Стайки, містечко; Старі Безрадічі, село; Старі

Петрівці, село; Старосілля, хутір; Сувки, село; Трипілля, містечко; Халеп'я, село; Ханбеків, село; Ходосівка, село; Хотів, село; Черняхів, село; Юр'івка, село; Янковичі, село.

За "Генеральним описом Малоросії" у 1765-1769 рр. до сотні включено села: Бернів, Бобриця, Борів, Бугаївка, Вище Либедьське, Гудимівка, Гути, Офірне, Перевізне, Солонна Гірка, Споданець, Шульжинське Подвір'я та місто Київ.

У зв'язку з інкорпорацією України Росією та ліквідацією царським урядом полкового устрою в 1782 Київський полк припинив своє існування, а в 1783 його реорганізовано в регулярний карабінерський полк. Безперечно козаки Юр'івки і Віти Поштової відносились до Ходосівської сотні і в реєстрі багато сільських прізвищ. Не завжди козаки зачислялись в полки за адміністративною приналежністю і часто за наказами козацького командування могли зараховувалися в інші сотні, частіше в Київські чи Васильківську. Козаки сусідньої Тарасівки значились в Білгородській сотні.

ПОЛКЪ КИЕВСКИЙ.

Антонъ Ждановичъ Полковникъ, Иванъ Яхимовичъ Писарь, Пилипъ Скороходенко Писарь, Иванъ Зеленский, Яцько Белецкий, Захарья Скорина, Опанасъ Харченко, Иванъ Демиденко.

СОТНЯ ХОДОСОВСКАЯ.

Иванъ Бармацкий Сотникъ, Яцько Богунъ, Семень Ранунский, Степанъ Фудаментъ, Грицько Шостичъ, Андрей Чалый, Стецько Павленко, Иванъ Остапенко, Мартинъ Бундовский, Костюкъ Яценко, Данило Товченко, Пилипъ Глущенко, Мисько Мисченко, Андрушко Борщенко, Иванъ Шышыкъ, Иванъ Олшницкий, Гурийъ Божебронъ, Кириакъ , Ясько Товстый, Мартинъ Великий, Прокопъ Павловичъ, Юрко Васченко, Пилипъ Заричный, Левко Проценко, Дмитерь Кияница, Ярема Жуконъ зять, Наумъ Авраменко, Мисько Тимошенко, Хведоръ Мойсиенко, Данило Масло, Грицько Молотовский, Остапъ Носаченко, Андрей Лобасъ, Грицько Дубина, Степанъ Караченко, Гарасимъ Клименко, Тарасъ Караченко, Лесько Похилченко, Фесько Гулевиченко, Максимъ Куцковъ зять, Андрей Мотыкальский, Наумъ , Олексий Игнатенко, Максимъ Олихвиренко, Хома Броварный, Мисько Лестуненко, Ярмола Гордвенко, Тимушь Мисниченко, Пилипъ Маленкий, Иванъ Лесчинский, Иванъ Тарасенко, Кузьма Бартошенко, Денись Москаль, Яцько Лазаренко, Кгресько , Иванъ Зеленченко, Грицько Яцына, Кузьма Лутенко, Лазарь , Семень Яценко, Андрей Шурбарский, Олешко Гулевичъ, Артемъ Болухъ, Иванъ Михайленко, Гарасько Яценко, Петро Максименко, Корний Вишненко, Иванъ Лазченко, Иванъ Марченко, Сасько Плещачъ, Иванъ Грисченко, Хведоръ Портяный, Мисько Чоботаренко, Сахно Нижникъ, Степанъ Грабувский, Степанъ Бочковский, Василь Радченко, Сезунъ Трикижченко, Юсько Ерченко, Семень Красношныенко, Артемъ Марченко, Богданъ Шуптенко, Евхимъ Полищенко, Павелъ Кгонггало, Евхимъ Усенко, Миката Уласинъ, Грицько Царуценко, Супронъ Яценко, Петро Водопяненко, Мисько Даниленко, Остапъ Ященко.

Мешканці Віти жили своїм особливим життям, виконуючи благородну і так необхідну місію міжміського кінно-поштового зв'язку, а особливо в період визвольної боротьби 1648-1654 років. На обійшов село національно – визвольної рух. Саме поблизу Віти і Юр'івки в урочищі Клипені збиралися

місцеві селяни з навколишніх сіл, а потім до війська Богдана Хмельницького йшли невеликими кінними загонами у Білу Церкву, де відбулося згуртування повстанських сил. Повстанці сходились з усієї України, розроблялися плани ведення визвольної війни, приймалися важливі рішення. Влітку 1651 року, після серйозної невдачі в Берестецькій битві, Біла Церква стає новим центром залучення повстанських сил і стає новою грізною силою під Білою Церквою проти об'єднаних польсько-литовських сил. "Здобути їх табір неможливо", - писав Потоцький королю. У 1648 році Віту і Юрівку було визволено від польсько-шляхетського панування, і з 1649 року її включили до Хотівської Сотні Київського полку. Був підписаний хоч і тяжкий, але вигідний для України Білоцерківський договір, згідно з яким козацький реєстр становив 20 тисяч, у пряме правління Богдана Хмельницького було відведене Київське воєводство. В 1654 році відбулась Переяславська рада. Жителі Юрівки та Віти присягнули на вірність московському цареві. Після смерті Богдана Хмельницького Київщина знову стала ареною запеклих військових боїв. За Андріївським перемир'ям, коли Росія і Польща в 1667 році потай розділили Україну між собою, села остаточно відійшли до Росії. 7 жовтня 1658 року козацькі війська під проводом І. Виговського зазнали поразки від московських військ під проводом боярина Василя Шереметева, керівника нової московської адміністрації в Гетьманщині. Частина козацького війська тримала оборону на території Юрівського монастиря. Приміщення монастиря в центрі було знищене. За наказом Шереметьєва пагорб, на якому стояла основна монастирська церква був підкопаний. Він відколовся і осунувся у русло річки, погребавуючи церкву разом з козаками. На Північному сході схилу пагорба до цього часу лишилися сліди обвалу. Цей обвал видно і на малюнку П'єра Деля Фліза, який його намалював в середині XIV століття. В 1830 році в торф'яній плотві були знайдені деякі церковні предмети: залізний хрест висотою 23/4 аршини, (біля 2,5 метра), що стояв на головній церковній бані, також великі мідні церковні підсвічники і масивні залізні петлі і крюки від церковних дверей. Вони були вимиті руслом річки.

Указом Катерини II від 10 квітня 1786 р. про секуляризацію церковних і монастирських маєтків в Київському намісництві село Юрівка, як і всі інші монастирські володіння краю, перейшли до державного володіння, а його населення зараховано до казенним селянством. Віта стала державним селом в складі Юрівки. Селяни таких поселень звільнялись від всіляких примусових робіт, а мали виплачувати оброк на утримання військ в Малоросійських губерніях та нести військову службу в Малоросійському гренадерському полку. В 1797 році за пропозицією «Експедиции государственного хозяйства» замість сільських виборних органів указом «об организации волостного управления в казенных имениях» запроваджено адміністративну одиницю – волость. Село Юрівка входить до Глевахської волості Восьма ревизія, що здійснювалася у Російській імперії 1834 році зафіксувала, що у селі Юрівці знаходилось 35 дворів з населенням в 281 особу: 141 чоловіків і 140 жінок. Ревизія 1836-1840 рр. виявила багато недоліків обліку казенних земель траплялося випадки захоплення поміщиками багатших земель

казенних селян. Один із випадків стосується території Глеваської волості: генеральша Полинєва купила у земського справника Стринжи хутір, у складі якого перебувало 25 дес. сінокосів і лісу, захоплених у селян на хуторі Козина. У Глеваській волості на 1836 рік було зареєстровано ревізьких душ – 3104; осілі родини – 629; волових підвід – 56; кінних підвід – 115. За описом державні селян поділялися на чотири групи: «тяглі», ті, що мали не менше двох голів робочої худоби, «полутяглі», що мали робочої худоби не менше однієї норми, «городники (халупники)», що мали лише будинок та рисадибну ділянку і бобилі-кутники, що були безземельні і бездомні. Загальні господарчі роботи виконувались усіма селянами. Склалися вони з трьох видів: з будівельних (шарваркові), обробки “загальної запашки” та з нічного караулу. В 1841 році при перепесі чоловіків у селі Юрівці нараховувалось 139 казенних та 6 вольних людей в маєтках проживаючих. На 1847 рік Глеваська казенна волость складалася з сіл Глеваха, Крушинка, Кожухівка, Скиток, Забір’я, Боярка, Крюковщина та присілків Маршалівка, Драновка, Жорнівка, Данилівка, Звонкова, Сподарець, Малютянка, Будаївка, Юровка, Шахравщина. Волосне сільськогосподарське товариство, поділялась на 5 дільниць. До п’ятої входили села Будаївка і Юрівка, хутір Шахравщина, села Крюковщина, Боярка Навесні 1847 р. Військове відомство розселило на відпочинок у селах Боярка, Будаївка і Юрівка хворих “Київського батальйону ввійськових кантоністів” Капітан Меденіков 22 квітня у рапорті до київського губернатора І. Фундуклея повідомляв, що командир 2 учбової бригади військових кантоністів генерал-майор Мейнандер «приказать изволил, кантонистов командуемого мною баталиона по назначению баталионного медика, одержимых золотухою, худосочием и слабосильных для укрепления сил вывести в деревенское расположение. Во следствии чего я имею честь покорнейше просить Ваше Превосходительство, учинить со стороны своей зависящие рапоряжения оназначении деревень Киевского уезда Боярки, Будаевку и Юровку для занятия выше означенными кантонистами». Цивільна влада державними маєтностями дозволила розселення с 24 липня по 6 серпня 1845 року. Дев’ята ревізія, що проводилась в імперії у 1850 р. В с.Юрівці виявила 52 двори, 294 особи: 143 чоловіки і 151 жінку. На середині XVIII століття у селі Віта Поштова налічувалось уже 220 мешканців. З опису планів «Глевахского казенного имения», зробленого 15 листопада 1854 р. казенним землеміром Марцинкевичем для «люстратора казенных имений Киевской губернии Хилинского», видно, що вже існували плани угідь поселень маєтку: Глевахи, Будаївки, Боярки, Почтової Віти і Юрівки. 24 листопада 1866 р. було затверджено закон «О поземельном устройстве государственных крестьян», покликаний забезпечити окончательное устройство хозяйственного быта государственных крестьян” і “расширить права их по владению и распоряжению предоставленными им в надел землями”. Закон надавав право сільським громадам за рішенням двох третин членів сільського сходу розділяти землі громад на “подворные участки” і виділяти угіддя окремим господарям з призначенням відповідного оброчного податку. законом від 16

травня 1867 р. державні селяни “причислены к разряду крестьян-собственников.

В кінці XIX ст. у різних регіонах України діяло понад сімсот гончарних осередків, серед яких гончарне виробництво на Віті Поштовій. На той час народна кераміка залишалася майже незмінною, зберігаючи свої давні традиційні регіональні особливості. Однак подальші примусова колективізація, голодомори, репресії завдали значної шкоди гончарному промислові, який дещо пожвавився у повоєнні десятиріччя.

Відгуки жовтневого перевороту

Лютнева революція 1917 року в Росії надала могутнього поштовху національно-визвольному рухові в українських землях. Вона зворушила життя і у Віті-Поштовій. Уже в травні 1917 року рух незаможних селян очолює матрос Чорноморського флоту Січкаренко Микола Якович, який допомагає відібрати монастирські землі і розділити між односельчанами. В цей час в Україні не припиняється боротьба за владу. 26 січня 1918 року більшовики оволоділи Києвом, а наприкінці січня вступили в Віту Поштову і Юрівку. В селах була встановлена Радянська влада. Проте наприкінці лютого після запеклих боїв передмістя захопили німецькі війська. Окупанти встановили жорсткий режим і провели великі реквізиції продовольства. Українська Центральна Рада, Гетьманат, Директорія – віхи того періоду. Жителі села не могли залишитися осторонь цих трагічно-героїчних подій. Під час війни Радянської Росії проти Української Народної Республіки багато селян пішли в українську армію, щоб захистити свою державу, а найбідніша частина під керівництвом матроса Миколи Січкаренка створює загін для боротьби за свої права. Під час німецької окупації частина жителів іде в повстанські загони. 29 квітня 1918 року від рук народних месників упало приміщення станції Боярка, де містився німецький гарнізон. Багато селян влилося до партизанських загонів, які діяли навкруги. У червні відбулися активні виступи партизанів під керівництвом Марка Шляхового, якого величали місцевим Кармелюком. 16 червня 1918 року спалахнуло повстання проти окупаційного режиму. Робітники-залізничники станції Боярка і селяни Будаївки, Юрівки, Віти-Поштової, Глевахи, Гатного та ряду інших сіл несподівано напали на приміщення гетьманської варті в Будаївці, захопили зброю, боєприпаси і визволили заарештованих. На станції Боярка відбувся бій з німецьким гарнізоном. Певний час перевага знаходилася на боці повстанців. Повстання набуло такого розмаху, що для його придушення німецькі власті відправили з Києва війська. Повстанці з боями відступали до Глевахи, а потім відійшли у ліси. Частина з них стали на бік Директорії, що утворилась в Білій Церкві, а частина подалася до Червоної армії. Після встановлення влади Директорії багато чоловіків села було мобілізовано в українську армію, яка воювала проти Червоної армії. 5 лютого 1919 року частина петлюрівців отамана Зеленого, до якого примкнув кінниця Кармелюка, закріпилася в районі Будаївки – Фастова і кілька днів чинила впертий опір, але безрезультатно. Вдруге, 16 лютого 1919 року, село було

зайняте червоними. Радянську владу в Поштовій Віті та Юрівці проголосили в 1919–му. На III Всеукраїнський з'їзд рад волосні з'їзди рад обирали, незалежно від кількості населення, лише по одному делегату від волості (у деяких волостях налічувалось по 50 тис. населення), а ради міст, фабрично-заводських і рудникових селищ посилали одного депутата на 10 тис. населення, червоноармійці - одного депутата на полк або на окрему частину (одного депутата не більше як на 1000 червоноармійців). За таких порядків під час виборчої кампанії селяни і навіть робітники мали вдсятеро менше представництво, ніж червоноармійці. Це пояснюється тим, що червоноармійці були переважно не місцевими, а прийшлими, і перебували під пильним наглядом політпрацівників, так що їх можна було легко змусити обирати угодних начальству делегатів. Були створені губернські, повітові і в багатьох волостях також волосні надзвичайні комісії, переважно не з українців. Але головне полягало в тому, що надзвичайні комісії буквально тероризували населення. Їхні співробітники часто арештовували невинних людей, знущалися над ними і розстрілювали. У Києві весною-влітку 1919 р. було розстріляно не менше 12 тис. чол., в Одесі, Миколаєві й Херсоні принаймні 13-14 тис. Селянство України відкрито виступило проти політики радянської влади. У міс течку Сквирі на Київщині незалежники створили Всеукраїнський повстанський ревком, на чолі якого став один з лідерів цієї партії Драгомирецький, а отаманом усіх повстанських сил був проголошений Ю.Мазуренко.

Прибули повітові комісари на допомогу місцевим ревкомам. Вони оголосили загальні збори села, вимагали мобілізації молоді до свого війська, великого продовольчого податку і мобілізації селян для боротьби з місцевою «контрреволюцією». На зауваження, чому комісари говорять російською, ті почали матюкатися і переконувати, що усіх навчать говорити більшовицькою мовою. Це збурило людей. По всій Україні спалахували селянські повстання проти більшовицьких грабунків. Відомо, що між 1 квітня і 15 червня 1919 року в Україні відбулося 328 таких повстань. Деякі селянські загони трималися аж до 1926 року. Жителі сіл, які були проти більшовиків, пішли до повстанських загонів Дякова, Сіненка і Гайового, які потім належали до Другої Київської повстанської дивізії Кармелюка. В серпні 1919 року село стало ареною двотижневих запеклих боїв більшовицьких і повстанських військ. Повстанські виступи у 1919 р. проходили здебільшого під радянськими гаслами (Григор'єв - за "самостійну радянську владу", Зелений, незалежники - за "самостійну вільну Радянську Україну", Махно - за "вільні ради" Одночасно з загонами Зеленого, Струка, Соколовського діяли й багато інших загонів (Гончара, Ангела, Лазнюка, Уварова, Трепета, Тютюнника, Яценка та ін. Для придушення повстанського руху радянський уряд залучив військові частини та Дніпровську річкову флотилію загальною чисельністю 21 тис. чол. Унаслідок активних дій цих військ на початку травня 1919 року найбільші загони - Зеленого, Струка і Соколовського, - були розсіяні. Але у травні виступ М. Григор'єва знову активізував повстанські загони. Тому командування радянських військ мобілізувало на його придушення всі сили. Вони створили ударні групи трьох основних напрямків: 1) групу військ

Київського напрямку; 2) Одеську групу; 3) групу Харківського напрямку. У впертих боях з повстанцями радянські війська у травні 1919 року отримали удачу. Поступово селяни при звичаються до нових порядків. У середині 1921 році у селі завершилось наділення землею безземельних селян. В 1922 році пройшли перші вибори до сільських рад Юрівки і Поштової Віти. Наприкінці 1922 року в селах Юрівці і Поштової Віти почали діяти комсомольські організації, які займалась спочатку організацією всеобучу, а потім створили чотирьохрічну трудову школу, у якій в 1926 році працювало двоє учителів. У 1930 році на реквізованій садибі поміщика Лазаря Сліпунова був заснований колгосп „Нове життя”, а на початку 1931 року — заснований колгосп «Шлях до комунізму» в селі Юрівка, який проіснували до 1958 року. Головою колгоспу «Нове Життя» став Пацьора Василь Федосійович, а «Шлях до комунізму» – Лупеха Роман Макийович.

З 15 вересня 1920 року Київський округ як і всі інші був ліквідований. Цілий ряд адміністративно-територіальних змін проходили до революції. Київський уїзд входив до складу Київської губернії. Від грудня 1845 року і до революції значних змін не відбувалося. Київська губернія поділялась на 12 уїздів, 203 волості, із них Київський уїзд на 18 волостей, куди входили : Білогородська, Хотівська (Список населених місць Київської губернії. Київ 1900р., стор. 1896). В перші роки радянської влади в територіальному поділі Хотівської волості змін не відбулося. З 1921 року Київська губернія ділилась на 12 уїздів, Київський уїзд на 20 волостей Стоянська, Хотівська, Шпитківська, Будаївська та ін. Віта Поштова була в складі Юрівської сільської Ради в Будаївській волості. З 16 лютого 1918 року комісаром Будаївської волості від Української Народної Республіки призначений Марко Семенович Шляховий-Кармелюк Після захоплення України більшовиками з 1921 по 1927рр. - Боярка-Будаївка є центром Будаївської волості Київського повіту. У 1927 році Боярка-Будаївка входить до складу Київського району, який 5 серпня 1944 року указом Президії Верховної Ради УРСР „Про перейменування, уточнення і внесення змін в назви деяких міст, районних центрів України» був перейменований з Київського (Святошинського) у Києво-Святошинський район.

Отаман Зелений

Повстанський рух, що виник на Київщині в 1919 році, має свої початки в старезному місті Трипільлі і пов'язаний з Данилом Ільковичем Терпилом, званим в народі отаманом Зеленим. Загони Зеленого отримали назву «Першої Київської дивізії». На Васильківщині була утворена «Друга Київська повстанська дивізія», в яку подалися селяни Віти Поштової і навколишніх сіл. Очолив дивізію отаман Марко Шляховий. Ці дві дивізії були зведені в «Перший повстанський кіш», під командуванням отамана Зеленого. Після поразки

Української незалежності в кінці 1919 році, більшовики вчили, що Данило Терпило — бандит, і повстанці теж бандити, а визвольний рух і повстанське військо – не що інше, як банда Зеленого. Архівні документи про дії міліції на станції Боярка в той час свідчать про фізичні знищення учасників повстання і прихильників Зеленого в Будаївці і навколишніх селах. Повстанський кіш Зеленого перші масштабні бої провів з німцями коло Білогородки. Перемігши кайзерівців і гетьманців, повстанці вступили в Київ і ошелешені кияни дивилися на маєво червоних прапорів і читали гасла: «Всю владу Радам!» та «Всю землю без викупу — селянам!». За повстанцями зайшли в місто й інші військові частини Директорії. На початку 1919 року отаман Зелений розійшовся з Директорією, бо вважав, що радянську владу треба встановлювати разом з більшовиками. Та агресія більшовицької Росії і безчинства Муравйова в Києві, коли до стінки ставили за українське слово і вишиванку, змінили позицію отамана. І вже в квітні 1919 року він розпочав боротьбу з російською комуністичною окупаційною владою. В березні більшовики оголосили Зеленого поза законом. Та незважаючи на це, влітку район Трипілля—Васильків—Мотовилівка—Кагарлик повністю перейшов до рук повстанців. Більшовики вночі з 26 на 27 червня 1919 року були вибиті звідти 1-м полком Підкови (полковник Максим Удод) та 2-м полком під керівництвом Максима Терпила — двоюрідного брата Зеленого. На початку липня більшовицькі війська розпочали наступ, але повстанці ринули з трьох боків: Зелений з григор'євцями з боку Стайок, полк Підкови — із Злодіївки (Українки), а полк Петра Самозванця — з боку обухівської дороги. І два більшовицькі полки та інтернаціональний батальйон опинилися в пастці. Окупанти утікали кидаючи зброю та амуніцію. в Києві був оголошений військовий стан. А в цей час, 15 липня 1919 року, на Переяславському майдані до тисяч і тисяч козаків, міщан і до великої кількості священників у золотих ризах звернувся отаман Зелений. В урочистій тиші він зачитав маніфест, яким скасовувалася дія Переяславського договору між Москвою і Україною. Отаман Зелений закликав: «Хочете, щоб робочий люд управляв сам собою, а не терпів на шиї всяких комісарів, то вступайте до нашого війська!» 16 липня 1919 року біля Злодіївки розпочався рішучий бій червоних із зеленими військами і тривав два дні. Була загроза оточення й зелені відійшли на захід, концентруючи свої сили в районі Біла Церква — Тараща. У вересні 1919 року Зелений з одним із загонів відбув до Кам'янець-Подільського, де зустрічався з урядовцями Директорії і особисто з Симоном Петлюрою. Після цього отаман Зелений провів у своїх військах нараду, де було ухвалено визнання Української Директорії за верховну владу. 31 серпня 1919 року білогвардійці Денікіна захопили Київ. Цілу осінь отаман Зелений воював з денікінцями, очоливши велику партизанську армію, в якій нараховувалося до 30 тисяч вояків. 11 жовтня 1919 року їм вдалося на деякий час захопити і Київ. В жовтні 1919 року Зелений вступив у бій з денікінськими казаками і уламком снаряда був тяжко поранений. Він таємно був похований в Трипіллі на леваді, де нині зведений йому пам'ятник. Отаман Зелений завжди стверджував, що українці у переважній своїй більшості не усвідомлюють, що вони окремий народ і не можуть подолати

внутрішньої ворожнечі. Це і було однією із причин поразок повстанців, які не змогли вибити із своєї землі всіх завойовників і здобути незалежності України ще в 1919 році.

Отаман Марко Шляховий-Кармелюк

Не менш видатною особистістю, яка мала вплив на місцевих селян був волосний комісар Української Народної Республіки Марко Семенович Шляховий (1887 – 1921), наречений людом Кармелюк. З його ім'ям пов'язано багато особистостей із Віти Поштової і Юрівки, які пліч-о-пліч боролись за незалежність України з окупантами і згинули в цій боротьбі.

Найбільшої шкоди незалежності завдавали московсько-більшовицькі окупанти, які знищували всіх, хто не визнавав більшовицької влади. Радянська влада в Україні ствердилась після лютневої революції і майже рік була найвищою владою до більшовицької. Історія так розпорядилась, що більшовики використали Владу Рад, як другорядну і спотворили її суть. Біографія Кармелюка – яскравий приклад служіння українському народу. Народився отаман у 1887 році в сусідньому селі Глеваха, в родині волосного старшини Семена Шляхового. У роки Першої світової війни служив у 9-й кавалерійській дивізії, яка формувалась у Києві, Житомирі, Василькові та Білій Церкві. Після Лютневої революції взяв активну участь в українізації частин російської армії. Наприкінці 1917-го на Румунському фронті став комісаром українського руху – очолив Український армійський комітет 8-ї армії. На початку 1918 р. працював у “міністерстві торгу і промисловості Центральної Ради”, а в добу гетьманату – “у штабі генерала Олександра Осецького. Коли Центральна Рада повернулася на Київщину, Марко Шляховий наказом від 29/16 лютого 1918 року підписаним отаман Українського куреня Вільного козацтва Іван Горемико-Крупчинським був призначений комісаром Будаївської волості.. Зберігся і Наказ №1 від 29/16 лютого 1918 року будаївського комісара. “Уповноваженням Правительства Української Народної Республіки Центральної Ради я сього числа призначений Комісаром Будаївської волости, – писав Марко Шляховий. – Оповідіаю населенню Будаївської волости, що сього числа грабіжники кровопійці большевики із м. Боярки вигнані і Ми вступаємо на шлях свого державного життя. А по цьому наказую всім сільським комітетам зараз же оголосити всьому населенню, аби вся зброя, яка єсть у кого на руках, як-то: рушниці, револьвери і т. і. було сдано в волость (с. Будаївка) не пізніше як в двадцяти чотирьох годинний час». Рішучість Марка Шляхового призвела до позитивних наслідків, бо вже 7 березня в наказі №6 він дякує населенню за сприяння у підтриманні порядку і спокою. З тексту помітно й певну розгубленість Шляхового – адже до нього потягнулися сотні людей з

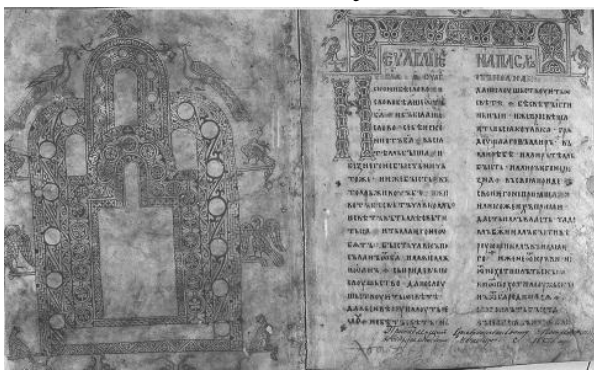
різноманітними проханням, а вирішити їх можливості не було. Тож Шляховий просить селян “у подальшому звертатися... до вищої української влади в м. Київ, а також до представників на місцях, які невдовзі будуть прислані вищою владою, а також до своїх громадських і сільських комітетів”. Все ж червоні менше як за рік повернулися. Панування їхнє було жахливим. Прокляття людей лунали над селами. В березні 1919 року на Київщині спалахнуло повстання проти російських окупантів. Одним з його організаторів став Марко Шляховий-Кармелюк. Взяли зброю і його брати Іван та Давид. Селяни всіляко допомагали повстанцям, віддавали їм все краще – “через те, – відзначав Шляховий, – що вони розуміли, ми билися з нехристами і тими, що лаються в бога та церкви гудять”. Бойовий шлях отамана Кармелюка проліг через Київський, Васильківський, Таращанський, Канівський та Уманський повіти Київської губернії. Після підступного розпуску керівництвом Центральної Ради 2-ї Київської селянської дивізії Марко Шляховий став козаком 1-ї повстанської дивізії Зеленого. Під час боїв за Христинівку влітку 1919 року він перебував на штабній посаді 2-го партизанського загону полковника Павловського.. Марко Шляховий опинився на вістрі історичних подій у Києві 31 серпня 1919 року, коли на Думській площі виступив проти денікінців, які вішали російський прапор поруч з українським. Суперечка закінчилася збройним конфліктом і українські війська відступили з Києва до Козятина де військова команда призначила його комендантом міста та околиць. Марко Шляховий виявив себе і як літератор. Він 1920 року видає повчальну історичну повість “Записки повстанця”, в яких доносить образи отамана Зеленого (Данила Терпила), отамана Бурлаки (Овсія Гончара), отамана Юрка Тютюнника, Гейченка з Кагарлика та Дьякова з Янівки Ставянської волості Київського повіту... З Українською Армією Шляховий не пішов – залишився у Глевасі і взявся відновлювати Українську православну церкву. На 14 серпня 1921 року він як голова Будаївської волосної Церковної ради скликав волосний церковний собор. Собор мав розпочатися о 12.00 у Боярському технікумі бджолярства і, в цей час, перед заходом його застрілили при загадкових обставинах. Начальник секретної особливої частини Київської ЧК Перцов стверджував, що Марка Шляхового 14 серпня о 12 годині дня було вбито “бандою Сліпченка”, але ми тепер розуміємо, що окупанти не могли простити Кармелюку збройних виступів за незалежність України і подальшої його громадсько-релігійна діяльності, що так розбігалось з поглядами більшовиків. Іменем Марка Шляхового названа одна з вулиць в селі Глевасі. Упокоїться Марко-шляховий-Кармелюк на глевахському цвинтарі.

Освітні традиції

Київщина, а особливо пристолічні населені пункти мають давні традиції освіти ще з часів Київської Русі. Витоки сягають з побудовою укріплень Білгорода і побудови там кафедральної церкви в 991 році Князем Київським Володимиром Великим. Під 988 роком згідно спогадів літописця в «Повісті временних літ» князь «почав брати у визначних людей дітей й давати їх у

книжну науку». Інша літопис Вологодсько-Пермська за Володимира Святославича повідомляє. «Князь великий Володимир, собрав дітей 300, віддав учити грамоті». Перші школи були утворені при кафедральних церквах в містах Київської Русі Києві, Вишгороді, Білгороді, Юр'єві, Васильєві. Вчителями й вихователями ставало освічене духовенство. Польський історик Ян Длугош про Київську школу «книжного навчання» згадує: «Владимир... руських юнаків залучає до вивчення мистецтв, окрім того, утримує запрошених з Греції майстрів». У ті часи у школах при кафедральних церквах вчили читати, писати й рахувати. Основними книгами для навчання були богослужбні книги, найчастіше Псалтир. Великий князь Київський Ярослав Мудрий продовжив традиції народної освіти. Літопис стверджує, що він «...зібрав від старост і від попів 300 дітей для навчання книжного». Великий Князь зобов'язав навчатися грамоті власних дітей. Він започаткував школу для дітей київського боярства. У 1037 році була заснована в Софіївському Соборі перша бібліотека, яка налічувала понад 950 томів. Можливо, це орієнтовна цифра, але вона відбиває велику кількість рукописів, якими користувалися софійські книжники. Для країн середньовічної Європи це значна цифра. Так, Гуго фон Тримберг, який в Німеччині славився своїми книжковими скарбами, наприкінці XIII ст. мав близько 200 книг. А знаменита книгозбірня Крайландського абатства в Англії налічувала 300 томів. Софійські книжники стали осередком тогочасної науки. Книги, які вийшли з цього скрипторію, послужились подальшому розповсюдженню писемності в Київській Русі, стали основою нових бібліотек в інших центрах. Монастирський статут вимагав створення в монастирях бібліотек. Для зберігання призначали спеціального ченця. Виникла бібліотека Печерського монастиря, який з кінця XI ст. перетворився на найбільший в країні культурно-ідеологічний центр.

Найдавніше Остромислове Євангеліє було написане в 1057 році в Києві. Освітня реформа Володимира і Ярослава посилювала християнізацію на землях Київщини та сусідніх князівств.

В селі Юрівка освіта розпочалася після заснування 1095 року єпископом Марином і жителями літописного Юр'єва кафедрального монастиря, відомого з письмових судових тяжб при Польсько-Литовській добі. З тих часів починається відлік історії освіти села Юрівка завдяки єпископа Антонія Юр'євського, який затупив на кафедрі

Юр'євського монастиря було написане Юр'євське Євангеліє, рукопис якого нині зберігається у московському історичному музеї. Юр'євське Євангеліє, було

реквізовано з монастиря в 1658 році московським боярином Василем Шереметьєвим, монастир зруйновано, а Євангліє Московська держава привласнила.

У 1792 році в Юривці побудована нова дерев'яна церква. в ім'я Різдва Богородиці і заснована «церковна школа» З 1884 року видано «Правила про церковнопарафіяльні школи», за якими було створено однокласну (2-річну) церковнопарафіяльну школу. Вона знаходилася в попівській хаті, яка розташовувалась до 1921 року напроти теперішньої школи (орієнтовна адреса вул. Шевченка, буд.10), а потім рішенням Юривської сільської ради в її стінах був утворений дитячий садочок том, що постанова РНК від 21 травня 1921 року «Про боротьбу з неписьменністю» вимагала створення лікнепу. Постанова зобов'язувала населення віком від 8 до 50 років навчатися грамоті, а писемне населення було зобов'язане навчати грамоті у порядку трудової повинності з оплатою педагогічної праці за нормами працівників освіти. Для контролю за всеобучем у Юрвці було відведено приміщення сільської ради. Навчання проводилось для дорослих мешканців Юривки і Віти-Поштової до 6-ти місяців, а для дітей до 9-ти місяців. Лікнеп діяв протягом року поки не була подолана безграмотність, а потім була створена чотирьохрічна трудова школа в новозбудованому колгоспом приміщені по вул. Кооперативна №2. У початковій школі з 1926 року працювало двоє учителів. З часу заснування початкової школи почала діяти піонерська організація, яку створив і займався її діяльністю комсомолец Андрій Зубченко. В 1932 році школа отримала

велике приміщення – конфіскований будинок у заможного селянина Донченка Луки, який відмовився вступати до колгоспу, судовими органами він визнаний куркулем і засуджений. Приміщення початкової школи по вул. Кооперативна було переобладнане під дитячий садок. У 1950 році за ініціативою тодішнього директора школи Яхно Віктора Григоровича та рішення правління колгоспу школу було реконструйовано в семирічну. До приміщення було добудовано шість кімнат.

З 1955 року директором школи призначений Єтенко Петро Гнатович, який працював на цій посаді 22 роки.

У 1972 році під час святкування 40-річчя школи вперше офіційно було підняте питання про будівництво нового приміщення. Сільська громада адресувала листи до чергових з'їздів КПРС та КПУ з клопотанням будівництва приміщення школи. Внедовзі Київський облвиконком прийняв позитивне рішення.

З 1976 року були проведені геологічні дослідження, виготовлена проектна документація і з весті 1977 року, майже за шість місяців було збудоване двоповерхове приміщення. Першого вересня 1977 року нова школа відкрила свої двері учням двох сіл – Юривки та Віти-Поштової.

В різні часи сільський навчальний заклад очолювали:

Яхно Віктор Григорович до 1955 року;
 Єтенко Павло Гнатович до 1977 року;
 Виговський Анатолій Михайлович до 1979 року;
 Трофименко Олександр Петрович до 1981 року;
 Слюсаренко Володимир Михайлович до 1983 року;
 Скиба Володимир Владиславович до 1993 року
 Ловягін Анатолій Пилипович по цей час.

З 2000 року у школі дев'ятирічну освіту на прохання учнів, батьківського комітету, Віто-Поштової сільської ради та педагогічного колективу за рішенням Києво-Святошинської райдержадміністрації реорганізовано на одинадцятирічну. Нині загальноосвітня школа I-III ступенів має можливість надавати повну загальну середню освіту.

У 2007 році було проведено капітальний ремонт приміщення та урочисто відзначено 30-річчя відкриття нової школи.

З 2016-2017 н.р. у школі працюють 5 гуртків, учасники яких є постійними призерами районних та обласних конкурсів; спортивні секції; активно працює орган шкільного самоврядування „Лідер”, де може проявити свої організаторські здібності кожен учень.

У школі навчається 240 учнів, працює 24 вчителі.

З 1956 року діяла початкова школа і в селі Віта-Поштова на чолі з директором Пилипом Микитенко, якого потім змінила Марія Савівна Падалка. В школі довго працювали вчителями Віра Дмитрівна Шпак, Валентина Прокопівна Коваленко. Школу ліквідовано в 1977 році, а її штатні посади передані новозбудованій школі в с. Юрівка.

Медичні установи

В 1950 році в центрі села Юрівки було збудовано адміністративне приміщення колгоспу «Шлях до комунізму». В 1958 році колгосп був приєднаний до колгоспу «Україна» сусідньої Тарасівки. Рішенням Києво-Святошинського райвиконкому вивільнене колгоспне приміщення дозволено переобладнати в лікарський стаціонарний заклад. Наказом Києво-

Святошинського відділу охорони здоров'я від 5 серпня 1959 року №86 було засновано Юрівську дільничну лікарню, яка налічувала 3 палати: дитячу, жіночу і чоловічу. Загалом лікарня могла прийняти на стаціонарне лікування 25 хворих. До Юрівської лікувальної дільниці окрім Юрівки на той час входили ще два населені пункти: Віта-Поштова і Тарасівка.

Головним лікарем Юрівської дільничної лікарні було призначено Мироненка Олександра Кириловича. Штат лікарні був укомплектований 20-ма штатними одиницями, окрім головного лікаря О.Мироненка у витоки організації лікарні стали лікар-педіатр Краснікова В.О., лікар - стоматолог Овчаренко К.Я., фельдшер-акушер Третяк Н.Ф., медичні сестри Кінт Г.А., і Рассолова В.М., санітарки Зубченко К.В., Зубченко А.А., Зубченко Н.П., Мельниченко К.М., Беспала О.К., Беспала А.М. і Беспала Т.С., дезінфектор Зубченко Т.Г. Завідуючим господарством Донченка О.Д. обліковець Рябікіна Т.С., повар Зубченко Н.П., прачка Ардатій К.Ф. робітниками кухні і котельні Зубченко А.Н і Беспалий Ф.П., які окрім своїх функціональних обов'язків вони долучились до спорядження належних умов лікування. Колектив лікарні був сформований в основному з корінних жителів села Юрівки.

До складу Юрівської дільничної лікарні були підпорядковані фельдшерсько-акушерські пункти села Віта-Поштова (завідуюча Чабан Н.Ф.) і Тарасівки (завідуюча Вагіна М.А), а також Тарасівський колгоспний пологовий будинок (завідуюча Газнюк П.Г.), Пологовий будинок проіснував до 26 травня 1961 року і був скасований наказом №66 головного районного лікаря

від 24.05.1982 року. Обладнання, майно і штатний розпис пологового будинку було передано в Юрівську дільничну лікарню для надання подальших медичних послуг породільні.

У різні роки Дільничну лікарню очолювали головні лікарі:

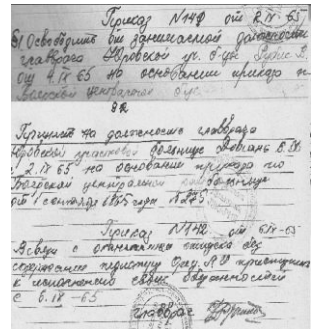
Мироненко Олександр Кирилович (з 1.08.1959 р. по 3-08.1961 р.);

Кузьменко Мирон Самойлович (з 3.08.1961 р. по 8.08.1964 р.);

Рубіс Вадим Миколайович (з 8.08.1964 р. по 2.09.1965 р.);

Довгань Василь Федорович (з 2.09.1965 року до ліквідації лікарні в 1966 році).

В грудні 1966 року після зведення нового приміщення районної лікарні в м. Боярці частину посад медперсоналу Юрівської, Жулянської і Мироцької дільничних лікарень були передані в штат районної лікарні. На базі Юрівської дільничної лікарні була заснована Юрівська медична амбулаторія. Завідувачем Юрівської медичної амбулаторії було призначено Довганя Василя Федоровича. 2 вересня 2005 року Розпорядженням № 386 голови районної державної адміністрації

амбулаторію було реформовано в амбулаторію загальної практики сімейної медицини з можливостями до 29-ти відвідувань за зміну. Структурним підрозділом амбулаторії беззмінно залишився фельдшерсько-акушерський пункт в селі Віта-Поштова вул. Звенигородська, 26, завідувача Казанецька Світлана Володимирівна.

З 8 січня 2016 року на посаду завідувача Юрівською амбулаторією призначена лікар-педіатр амбулаторії Грабчук Людмила Іванівна, яка за свій 19-річний стаж роботи здобула авторитет серед працівників амбулаторії, сільської інтелігенції та населення. Продовжуючи традиції лікувально-профілактичного закладу Людмила Іванівна з колективом медперсоналу в межах своєї компетентності здійснює комплекс профілактичних заходів з попередження і зниження захворюваності, надає населенню кваліфіковану первинну лікувально-профілактичну допомогу в умовах амбулаторії та вдома. Юрівська амбулаторія - самостійний лікувально-профілактичний заклад.

Заморені голодом

На початок 1931 року було завершено колективізацію. Почалася перша хвиля «розкуркулення», не тільки в віті Поштової і Юрівці, а в цілому по Україні. На 1931 рік владою були відібрані хати та земля більше ніж у 352 тис. сімей. Почалися масові мітинги і виступи проти державного грабежу. Влада жорстоко розправлялася, масово розстрілювала і виселяла селянські сім'ї. В їх маєтки в 1932 році було завезено 50 тисяч комуністів і 150 тисяч комсомольців з Москви і за підтримки місцевих комсомольців розпочали повселюдне одбирання зерна, вилучення посівних фондів, доведення кожному селу підвищеного плану хлібозаготівлі. Конфісковували не тільки зерно, а і картоплю, буряк, сало, м'ясо і інші продукти. Масова смертність не минула Віту-Поштову і Юрівку. В 1932-1933 роках в часи розправи-геноциду над селянством від голоду померло до 15 млн. українців. Уже взимку 1932 року по Віті Поштової і Юрівці ходила голодна смерть.

с. Віта Поштова

За свідченнями очевидців: Пацьори М.І., 1904 р.н.; Коваленко О.П., 1926 р.н.; Падалки М.С., 1926 р.н.; Місячної П.Я., 1925 р.н., підтвердженими архівними даними та уцілілих фрагментів книги реєстрації актів про смерть у лютому-грудні 1932 року в селі померло 23 жителі, в березні грудні 1933 року – 113. Одним з найпоширеніших записів про причину смерті в цих документах є «виснаження», оскільки голови і секретарі рад отримували секретні директиви навіть не згадувати як причину смерті голод.

Мартиролог жителів с. Віта Поштова – жертв Голодомору 1932-1933 років укладений за архівними даними (КОДА, фр-5634, оп. 1, спр. 558, арк.113-135, 1-112).

Агаєва Марфа Яківна, 7 р.
Агеєва Вірка Григорівна

22.06.33, 11 р., виснаження
Агеєва Галька Григорівна

16.07.33, 3 р., виснаження
 Агєєва Надія Григорівна
 17.07.33, 13 р., виснаження
 Агєєва Настя Григорівна
 03.06.33, 6 р., виснаження
 Агєєва Пріська Григорівна
 12.06.33. 9 р., виснаження
 Баула Галька Іванівна
 10.06.33, 4р., виснаження
 Баула Іван Іванович
 02.07.33, 43 р., виснаження
 Баула Іван Якович
 10.06.33, 12 р., виснаження
 Баула Микола Іванович
 24.12.33, 1 р.. хворий
 Баула Тетяна Яківна
 10.06.33, 8 р., виснаження
 Баула Юхим Титович
 14.07.33, 75 р., старість
 Бауло Матвій Гнатів
 14.03.33, 67 р., старість
 Бауло Микола Яковлевич
 26.04.33, 55 р., з голоду
 Бауло Олександр Трохимович,
 21.03.33, 3 р.
 Бідкоша Іван Федорович
 01.06.33, 60 р., виснаження
 Бондаренко Галька Дмитрівна,
 30.08.33, 1 р.
 Бондаренко Грицько Федотович,
 29.04.33, 2 р. хворий
 Бондаренко Сергій
 6.04.33, дит., невідомо
 Бондарюк Ілько Яковлевич
 29.03.33, 36 р., від виснаження
 Веромєєва Марія Тимофіївна,
 03.06.33, 40 р., виснаження
 Вилігура Сидор Іванович
 31.05.33, 65 р., старість
 Виліпура Грицько Іванович
 24.11.33, 4 р., хворий
 Виліпура Настя Іванівна
 21.11.33, 4 р., хвора
 Влащук Грицько Миколайович
 16.12.33, 3 р.. хворий
 Воловненко Кость Савинович
 27.08.33. 57 р. невідомо
 Галушко Дунька Юхимівна
 23.04.33, 55 р.
 Галушко Ольга Кирилівна
 29.05.33, 22 р.
 Глущенко Андрій Устимович
 06.06.33. 10 р. виснаження
 Глущенко Грицько Нечіпор, 6 р.
 Глущенко Пріська Петрівна
 14.03.33, 29 р.
 Глущенко Федір Павлович
 19.06.33, 60 р., хворий
 Глущенко Юхим Ілєсїїв
 31.03.33. 36 р. виснаження
 Голота Дем'ян Тимофійович
 25.09.33, 50 р., хвороба
 Голота Палажка Федорівна
 16.06.33, дит., виснаження
 Голота Юхим Семенович
 24.04.33, 13 р., з голоду
 Грищенко Данило Юхимович
 06.08.33, 10 р., від хвороби
 Грищенко Катерина
 27.06.33, 6 р., виснаження
 Грищенко Марія Микитівна
 14.05.33. 80 р., старість
 Грищенко Тетяна Миколаївна
 04.07.33, 3 р., виснаження
 Деркач Ладимир Яковлевич
 29.04.33, 4 міс., хворий
 Деркач Надія Іванівна
 14.08.33, 1 р., хвороба
 Діденко Данило Миколайович,
 30.03.33, 37 р., виснаження
 Діденко Яків Іванович
 06.05.33, 69 р.
 Зубченко Катерина Семенівна
 06.05.33, 15 р., з голоду
 Зубченко Тетяна Герасимовна,
 04.07.33, 45 р., виснаження
 Караульна Галька Митрофанівна,
 03.06.33, 10 р., виснаження
 Караульна Докія Каноновна
 12.04.33, 70 р., старість
 Караульна Марія
 27.06.33, 45 р., виснаження

Караульна Марія Григорівна
 02.06.33, 9 р., виснаження
 Караульна Марія Олександрівна, 06.11.33, 9 міс., хвора
 Караульна Марфа Яківна
 20.05.33, 36, виснаження
 Караульна Параска Іванівна
 13.11.33, 2 р., хвора
 Караульний Герасим Іванович,
 28.04.33, 73 р., старість
 Караульний Грицько Григорович,
 26.06.33, 42 р., від паралічу
 Караульний Іван Григорович
 02.06.33, 7 р., виснаження
 Караульний Іван Микитович
 30.11.33, 48 р., хворий
 Караульний Каленик Іванів
 18.03.33, 76 р. Старість
 Караульний Микола Якимович,
 05.08.33, 87 р., старість
 Караульний Тарас Іванович
 23.05.33, 6 р., хворий
 Кокоша Павло Якимович
 13.04.33, 65 р., невідомо
 Кокоша Яким Антонович
 01.07.33, 47 р., невідомо
 Корзун Олексій Прокопович
 06.07.33, 13 р., виснаження
 Корзун Петро Миколайович
 11.08.33, 6 р., виснаження
 Корзуненкова Івга Євхимівна
 17.03.33, 65 р. Старість
 Косенко Галина Прокопівна
 15.09.33, 23 р., хвороба
 Косенко Галька Кузьмівна
 04.09.33, 7 р., хвороба
 Косенко Грицько Мартинович,
 20.07.33, 20 р., виснаження
 Косенко Грицько Михайлович,
 03.06.33, 7 р., виснаження
 Косенко Іван Михайлович
 13.06.33, 9 р., виснаження
 Косенко Максим Овсійович
 07.12.33, 67 р., хворий
 Косенко Михайло Миколайович,
 24.05.33, 40 р.

Косенко Параска Миколаївна
 19.12.33, 2 міс., хвора
 Косенко Петро Кузьмович
 05.12.33, 4 р., хворий
 Косенко Пилип Яковлевич
 15.04.33, 50 р., був хворий
 Косенко Федір Савович
 13.04.33, 70 р., старість
 Кошенко Варка Іванівна
 18.06.33, 68 р., старість
 Кощенко Василь Сергійович
 19.08.33, 30 р., невідомо
 Кощенко Іван Васильович
 19.08.33, 5 р., невідомо
 Куриненко Галька Іванівна
 05.06.33, 50 р., виснаження
 Куринець Одарка Осипівна
 30.06.33, 60 р., хвороба
 Ладченко Докія Титівна
 10.06.33, 34 р., виснаження
 Левченко Оксана Карпівна
 20.08.33, 40 р., невідомо
 Литовченко Віктор Федорович,
 24.04.33, 10 міс., хворів
 Литовченко Докія Павлівна
 14.05.33, 50 р., виснаження
 Литовченко Марія Миколаївна
 04.06.33, 4 р., виснаження
 Литовченко Микола Самійлов,
 29.04.33, 57 р., від опуху
 Литовченко Ничипор Миколайович
 08.04.33, 19 р., виснаження
 Литовченко Осип Миколайович,
 12.05.33, 8 р., з голоду
 Литовченко Федір Миколайович
 17.04.33, 21 р., був хворий
 Лодченко Карпо Іванович
 20.03.33, 1р.9 міс., хворіло
 Лодченко Карпо Федорович
 21.03.33, 74 р., старість
 Лодченко Лукія Прохорівна
 02.04.33, 74 р.
 Лодченко Роман Антонович
 29.06.33, виснаження
 Марков Дмитро Єгорович
 28.12.33, 60 р., хворий

Мельниченко Левко Йосипович, 23.07.33, 18 р., хвороба	Пащенко Катря Петрівна 12.05.33, 5міс., хвора
Мельниченко Марфа Павлівна, 17.05.33, 38 р.	Пащенко Микола Іванович 10.07.33, 12 р., виснаження
Мельниченко Михайло Корнійович 15.06.33, 30 р., виснаження	Семенов Клим Семенович 20.04.33, 14 р., був хворий
Мельниченко Устя Трохимовна 13.06.33, 55 р., виснаження	Семенова Катерина Авросимовна, 10.06.33, 45 р., виснаження
Мельничук Катря Омелянівна, 14.05.33, 62 р., виснаження	Синельнік Леська Марківна 20.04.33, 60 р.
Мельниченко Дмитро Степанович, 26.03.33, 55 р., параліч	Синельнік Микола Сергійович, 17.04.33, 1р.8 міс., був хворий
Микитенко Катя Іванівна 24.06.33, 1р. 5міс. Дитяча хвороба	Січкаренко Іван Ларіонович 05.06.33, 76 р., старість
Микитенко Пилип Іванович 25.06.33, 63 р., невідомо	Січкаренко Іван Ничипорович, 06.05.33, 2р.8міс, паралізований
Мироненко Іван Артемович 17.05.33, 19 р., виснаження	Січкаренко Катерина Іванівна, 16.02.33, 1р.1міс., коклюш
Місячна Оксана Григорівна 24.03.33, 2 р., невідомо	Січкаренко Катя Семенівна 07.08.33, 1 р., невідомо
Місячний Іван Ілліч 16.12.33, 76, старість	Січкаренко Онисько Ларіонович, 05.06.33, 78р., старість
Місячний Терешко Дмитрович, 13.05.33, 79 р., старість	Смола Серафіма Григорівна 22.12.33, 32 р., хвора
Місячний Трохим Антонович 20.11.33, 63 р., старість	Степаненко Надія Микитівна, 06.11.33, 63 р., старість
Невдаша Галька Антонівна 17.12.33, 7 р., хворий	Стрілець Макар Онисімович, 30.11.33, 66 р., хворий
Несторенко Іван Іванович 06.10.33, 44 р., тиф	Ткаченко Михайло Сильвестрович, 26.09.33, дит., дитяча хвороба
Орличенко Галька Мартинівна, 08.05.33, 8 міс., від хворості	Ткаченко Мотря Василівна 02.03.33, 82 р., невідомо
Орличенко Марія Прокопівна 30.07.33, 18 р., хвороба	Тугаєнко Галька Яківна 26.06.33, 18 р., виснаження
Орліченко Трохим Терентів 19.03.33, 66 р., старість	Тугаєнко Настя Яківна 20.05.33, 5 р.
Пацьора Микита Кіндратович 24.06.33, 25 р., невідомо	Тугаєш Пріська Трохимівна 19.05.33, 42 р., виснаження
Пащенко Йов Миколайович 09.07.33, 17 р., виснаження	Яровенко Йован Макарович 28.12.33, 67 р., хворий

с. Юрівка

З 1930 року Юрівська сільрада підпорядковувалася Київській міськраді. А з 4 квітня 1937 р. після створення Київського (Святошинського) району Юрівська сільрада увійшла до його складу.

За офіційними даними (уцілілими записами у книзі реєстрації актів про смерть за 1932 і 1933 роки Юрівської сільської ради К.-Святошинського р-ну

реєстрували далеко не всі випадки смертей жителів села, приховуючи реальну причину – голод. Записували 55-річним померлим колгоспникам причину смерті – «старість», Голодомор забрав 67 життів, але це далеко не усі жертви Геноциду, адже старожилів свідків голодомору в селі Юрівка не опитували.

Мартиролог жителів с. Юрівка – жертв Голодомору 1932-1933 років укладений за архівними даними (ДАКО, фр-5634, оп.1, спр. 557, арк.77-95; фр-5634, оп.1, спр. 560, арк. 157-204).

Беспала Галька Федотівна
10.02.33, 5 р., коклюш
Беспала Люба Купріянівна
19.04.33, 12 р., запалення легенів
Беспала Ольга Корнилівна
28.10.33, 8 р., зараження крові
Беспалий Дарон Федорович
07.07.33, 58 р.
Беспалий Іван Терентович
20.10.32, дит., різачка
Беспалий Степан
8.06.32, дит.
Бепела Оксана Філімонівна
05.04.33, 5 р., запалення легенів
Беспала Євдокія Андріївна
04.08.32, 90 р., старість
Беспала Калина Панасівна
15.09.32, 87 р., втопилась
Беспала Маруся Григорівна
27.08.33, 78 р., старість
Беспала Унила Григорівна
13.08.32, 22 р., туберкульоз
Беспалий Грицько Левкович
04.10.32, 6 р., різачка
Беспалий Іван Якимович
17.06.33, 70 р., старість
Беспалий Микола Кирилович
18.10.32, дит. різачка
Беспалий Микола Мартинович,
14.07.33, Дит., дизентерія
Беспалий Микола Опанасович,
15.09.33 Дит., запалення легенів
Беспалий Опанас Іванович
10.05.33, 25 р., хворі почки
Беспалий Савка Васильович,
10.05.33, 50 р.
Беспалий Савка Іванович
11.11.32, 45 р., різачка

Беспалий Яков Лукович
13.10.32, бр., різачка
Бортник Пріська Сергіївна
24.09.33, 65 р., старість
Буханенко Катерина Петрівна,
27.01.33, 3 р., скарлатіна
Буханенко Микола Ількович
15.07.33, дит.
Добролень Юхим Мусійович
10.06.33, 58 р., старість
Донченко Василь Захарович
15.08.32, 1 р.
Донченко Василь Михайлович,
26.04.33, 2 р.
Донченко Віра Левкова
03.06.33, 2 р., дезинтерія
Донченко Дунька Йовтухівна
04.06.33, 10 р.
Донченко Люба Оникіївна
31.03.33, дит.
Донченко Федір Феодосійович,
29.07.33, дит., дизентерія
Дубина Василь Назарович
23.03.33, 1 р., зараження крові
Дубина Маруся Антонівна
15.12.33, 66 р., старість
Дубліна Катерина Герасимовна,
03.07.32, 12 р., запалення легень
Задоя Степан Федорович
22.12.32, 3 р., різачка
Зубченко 16.08.32., дит.
Зубченко Грицько Тимофійович,
15.10.33, 55 р.
Зубченко Іван Тимофійович
13.06.32, 60 р., старість
Зубченко Катерина Давидівна,
20.10.32, 4 р. різачка
Зубченко Марія Тихонівна

30.06.33, 1 р., дизентерія
Зубченко Прохор Мойсейович,
20.07.33, 47 р.
Кальковський Василь Тимофі-
йович 2 р., простуда
Котило Настя Прокопівна
28.08.33, 1 р., дизентерія
Котирло Іван Федорович
01.01.33, дит., простуда
Купташенко Настя Ничипо-
Рівна 29.06.33, 50 р., старість

25.02.33, 5 р., дифтерія
Куташенко Федоска Меланівна,
24.02.33, 71 р. старість
Лепеха Галя Пилипівна
немає дати, Дит., кашлюк
Лепеха Михайло Тимофійович,
28.08.33, 49 р., старість
Лепеха Василь Омелянович
02.06.33, 65 р., старість
Лупеха Галька Демідовна
11.10.32, 6 р., різачка
Лупеха Іван Демидович
26.10.32, 9 р., різачка
Лупеха Іван Логвинович
07.08.32, дит.
Лупеха Степан Демидович
26.09.32, 1 р., невідомо

Мельниченко Оксана Михайлівна,
30.01.33, 2 р., невідомо
Митник Омелько Миколайович,
04.06.33, 55 р., старість
Митник Тихон Веремійович
23.02.33, 72 р.
Пекар Марія Піменівна
16.07.33, 60 р.
Терещенко Марко Терентійович
29.09.33, 37 р.
Терещенко Параска Григорівна,
18.04.33, 78 р., старість
Якименко Іван Федосович
31.05.33, 13 р.
Якименко Микола Маркович,
18.07.33, 8 р.
Якименко Сашко Маркович
07.07.33, 3 р., дизентерія
Якименко Федот Севастьянович,
20.08.33, 55 р., старість
Ярошенко Володимир Васильовч
04.08.33, 2 р.
Ярошенко Радіон Васильович,
14.06.33, 68 р., старість
Ярошенко Санько Родіонович.
16.07.33, 21 р.
Ярошенко Ярина Кузьмівна
10.07.33, 57 р., старість

Кого можуть залишити байдужим спогади про страшне лихоліття? Зубченко згадує: «Пам'ятаю, батько опух від голоду, мама не опухла, але була виснажена до кісток, а менший брат навіть не міг говорити. Їли пташині яйця, шукали гнилу картоплю, траву, листя. Хто мав «годувальницю», так називали корову, то зміг пережити голод сам і врятувати деяких дітей». В 1934 році був знищений шедевр світової архітектури Михайлівський Золотоверхий монастир до якого належала Віта Поштова до 1700 року, а Юрівка до 1786 року. Вчений, мистецтвознавець Микола Макаренко, який виступив на захист монастиря, в

1934 році був заарештований, а в 1937 році знищений. Академік М.Яворський, що був заарештований в 1932 році, а розстріляний в 1937 році писав: «Мав щастя належати до найжалюгіднішої у світі комуністичної партії і вважаю це за свій великий злочин.» В 1936 році був знищений Київський Нікольський монастир до якого належала Поштова Віта з 1700 року. За урядовим розпорядженням з іконостасів була зідрана позолота, а самі іконостаси спалені. Всього знищено 8 тис. церков в тому числі в 30-х роках в селі Віта-Поштова було зруйновано церкву і переобладнано під клуб. Розпочався в Україні масовий терор. В 1937—1938 роках після телеграми Єжова від 4 липня 1937 року було знищено десятки тисяч людей. За одну ніч розстрілювали 100—150 чоловік, для яких Биківня стала останнім притулком, встановлені прізвища 14 191 особи, яким було винесено вироки в Києві та яких поховано в Биківні. Ще в 1936 році в Биківні проводилися розстріли українських письменників та науковців. Але офіційно датою позначення місця «людомогильника» вважається 20 березня 1937 року. Було знищено 90 відсотків української інтелігенції, близько 80 тис. осіб. Щонічно енкаведисти Воробєв, Шашков, Нікельберг і Шлепченко виносили смертні вироки заарештованим в Києві та області, розстрілювали їх, вписували в акт прізвище жертви, вантажили трупи на грузовики і вивозили до Биківні. За рознарядками в 1937-1938 роках було страчено до 300 тис. українців, а 3,5 млн. відправлені в спецтабори та на поселення в Сибір і Дальній Схід. В Україну повернулися одиниці.

Хроніка адміністративної залежності пристоличних осад

Життя пристоличного району струмило з сивої давнини і безперечно змінювалися як його посідачі, так і адміністративна складова. Це не важко простежити за відомими періодами поступу української цивілізації. Так, в основі давньої Трипільської культури склалися ранньофеодальні державні утворення Куявія, Славія і Артанія, які існували у 7-9 століттях. Основна територія Куявії включала землі давніх полян, древлян і сіверів, які мали поселення навколо Куяви (Києва)- Трипільля. На землях ранньофеодальної держави Куявія в середині IX столітті виникло князівство Київська Русь. Найдавніші міста київського князівства — Київ, Вишгород, Витичів та Білгород (нині Білогородка). В добу панування Великого князівства Литовського (до 1569) та Корони Польської в Речі Посполитої в 1471—1795 роках на основі земель Київського князівства створене Київське воєводство. В той час села навколо Києва входили до Київського повіту, а потім були завойовані козаками і створена в 1648 році нова адміністративно-територіальна і військова одиниця – Київський полк. Полковим центром було місто Київ (з початку 18 століття полкова канцелярія перебувала в сотенному місті Козельці). Пристоличні села входили в склад Київської, Гостомельської, Білогородської та Ходосівської сотень. Після ліквідації автономії Гетьманщини указом імператриці Катерини II від 16 вересня 1781

року на Лівобережній Україні створено Київське намісництво. До складу намісництва була включена територія Київського, Переяславського, Лубенського та Миргородського полків. У 1796 році Київське намісництво ліквідоване та всі лівобережні землі, що входили до нього, передані в Малоросійську губернію. Одночасно, до новоутвореної Київської губернії увійшли нові землі Правобережжя. До поділу 1796 року Київська губернія складалася переважно з лівобережних повітів. Київській губернії ХІХ століття були підпорядковані наступні повіти : Київський, Бердичівський, Васильківський, Звенигородський, Канівський, Липовецький, Радомисльський, Сквирський, Таращанський, Уманський, Черкаський, Чигиринський. В адміністративному поділі царської Росії Київський уїзд входив до складу Київської губернії. Від грудня 1845 р. до революції значних змін не відбувалося. Київська губернія поділялась на 12 уїздів, 203 волості, із них Київський уїзд на 18 волостей.

У таких межах губернія перебувала до 1923 року. 12 квітня 1923 року друга сесія ВУЦВК прийняла постанову «Про новий адміністративно-територіальний поділ України», згідно з якою в УСРР замість 100 повітів, що ділилися на 1989 волостей, було створено 53 округи, які ділилися на 706 районів. Села навколо міста Києва були в складі Будаївського району Київської округи. Районний центр — село Будаївка. 2 вересня 1930 року район було ліквідовано шляхом включення більшості сільських рад до складу території, підпорядкованої Київській міській раді. Окремі сільські ради відійшли до складу Васильківського та Макарівського районів. Київському міськвиконкому підпорядковувались 48 сільських і 3 селищних виконкоми, з них Білогородський, Бобрицький, Гатнянський, Горбовицький, Гореницький, Горенський, Мощунський, Петропавлівсько-Борщагівський, Петрушківський, Поштово-Вітянський, Княжицький, Крюківщинський, Лісниківський, Михайлівсько-Рубежівський, Мостищенський, селищні виконкоми: Софіївсько-Борщагівський, Тарасівський, Ходосіївський, Шпитківський, Юрівський. В 1922 році пройшли перші вибори до Поштово Вітянської і Юрівської сільських рад.

4 квітня 1937 р. постановою Президії ЦВК УРСР «Про утворення адміністративних районів на територіях приміських зон міських рад — обласних центрів» (15) створені два райони: Броварський, у складі 29 сільських рад і Київський (Святошинський), у складі 33 сільських і 3 селищних рад, до складу яких увійшли сільради і селищні ради, що входили раніше до приміської зони Київської міської ради. Указом Президії Верховної Ради УРСР «Про перейменування, уточнення і внесення змін в найменування деяких міст, районних центрів і районів Української РСР» від 15 серпня 1944 р. Київський (Святошинський) район перейменований в Києво-Святошинський район. Отже назва Києво-Святошинського район має дату свого народження – 15 серпня 1944 року, але сам район уже існував, як Київський (Святошинський), а ще раніше, як Будаївський район, а до цього, як Київський повіт. Пристолична територіально-адміністративна одиниця не створювалась на голому місці, а просто-на-просто реформувалась і змінювалась у своїх назвах з сивої давнини. Зовсім недавно була помпезно

відсвяткована 80-річниця створення Києво-Святошинського району. Цю дату запропонували місцеві краєзнавці, які вважають себе істориками, не маючи вченого ступеня, а лише фах вчителя історії.

Юрівську сільську раду понад 14 років очолював Ткаченко Амос Григорович аж до початку сторження німецько-фашистських загарбників.

Після Другої Світової війни в Поштовій Віті і Юрівці лишилося менше половини мешканців, що вплинуло на подальше об'єднання населених унктів. 5 серпня 1944 року був виданий указ Президії Верховної Ради УРСР „Про перейменування, уточнення і внесення змін в назви деяких міст, районних центрів України». Відповідно до цього указу Київський (Святошинський) район перейменований у Києво-Святошинський район.

4 січня 1965 р. був виданий Указ Президії ВР УРСР "Про внесення змін адміністративних районів Української РСР. В складі Київської області замість 12, утворилось 19 районів, серед них Києво-Святошинський район з центром в м. Києві, а в його складі Боярська, Білогородська, Вузівська, Віто-Почтова, Гатнянська, Гореницька, Крюківщинська, Личанська, Мироцька, Михайлівсько-Рубежівська, Музичанська, Петропавлівсько-Борщагівська, Петрушківська, Софіївсько-Борщагівська, Тарасівська. Ходосіївська, Хотівська, Шпильківська сільські ради.

То ж Юрівська сільська рада була ліквідована, а Поштова Віта перейменована на Віту-Поштову. Згідно Указу село Юрівка включене в адміністративне підпорядкування Віто-Поштової сільській раді.

До Поштово Вітянської, а потім Віто-Поштової сільської ради в різні часи обирались головами наступні громадські діячі:

МИКИТЕНКО ІВАН КУЗЬМОВИЧ обраний 12.11.1943 року;

ЛУНІЧ КОРНІЙ АНДРІЙОВИЧ обраний 06.04.1945

МОШКОВ МИХАЙЛО СЕМЕНОВИЧ обраний 10.01.1946

КОТИРЛО ФЕДІР М. обраний 21.01.1947

МИКИТЕНКО ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ обраний 04.01.1948

СТАСЮК Л.Л. обрана 01.02.1950

МОШКОВ МИХАЙЛО СЕМЕНОВИЧ обраний 10.09.1951

ГОРБАТЮК ІВАН ОЛЕКСІЙОВИЧ обраний 03.03.1953

ТКАЧЕНКО АМОС ГРИГОРОВИЧ обраний 01.09.1954

ПАЦЬОРА МИХАЙЛО КІНДРАТОВИЧ обраний 05.11.1956

ДІДКОВСЬКИЙ МИКАІЛ МИКОЛАСВИЧ обраний 17.03.1967

ШУМЕЙКО ЯКОВ МИХАЙЛОВИЧ обраний 23.06.1977

НЕЧАЄВА МАЙЯ АНДРІАНІВНА обрана 05.01.1979

КРАВЕЦЬ МАЙЯ АНДРІАНІВНА обрана 30.06.1982

МІСЯЧНИЙ СТЕПАН АРТЕМОВИЧ обраний 29.06.1987

СКИБА ВОЛОДИМИР ВЛАДИСЛАВОВИЧ обраний 02.04.1990

МІСЯЧНИЙ СТЕПАН АРТЕМОВИЧ обраний 25.01.1991

СІЧКАРЕНКО ПЕТРО ІВАНОВИЧ обраний 01.04.1994

МІСЯЧНИЙ СТЕПАН АРТЕМОВИЧ обраний 29.03.1998

ІВАНОВ СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ обраний 30.05.2002

Діючий сільський голова

ШУЛЬГАН ДМИТРО ЮРІЙОВИЧ обраний 14.11.2015

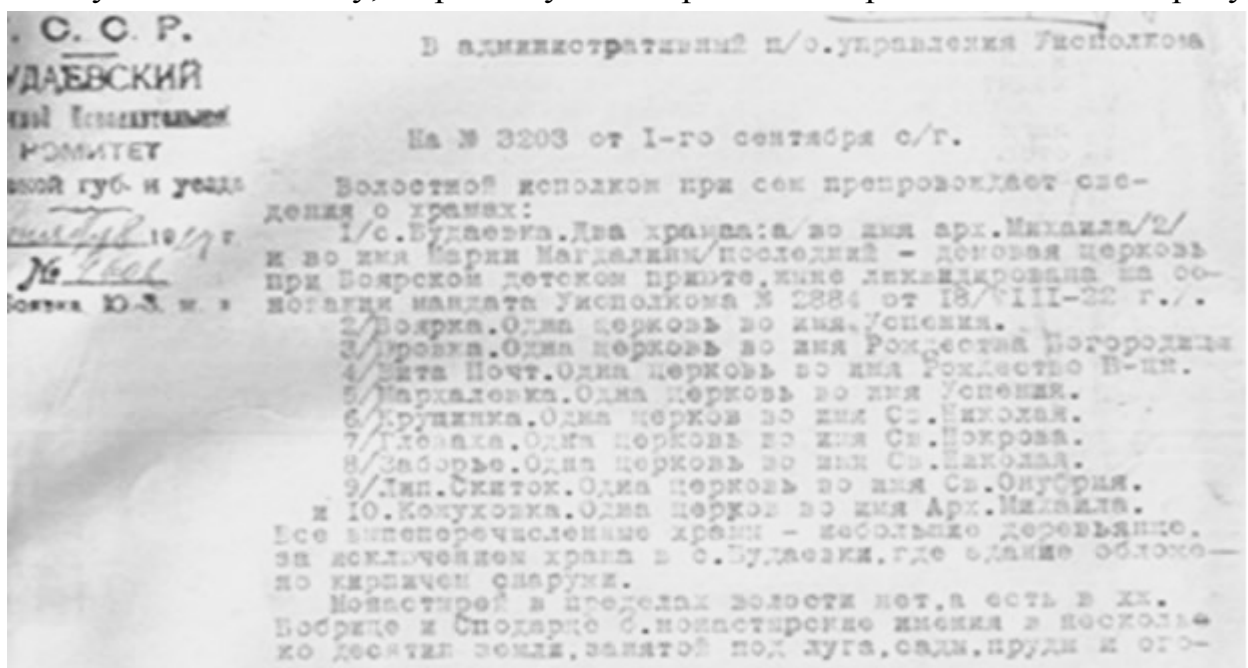

Сільська рада Віта Поштова, 08170, с. Віта-Поштова, вул. Боярська, буд. 4 тел (04498) 32116, 32121

Покрути колективізації

Перші колгоспи створювалися в 1920-х роках, але до них вступило лише 3 % усіх селян. Тому, опрацьовуючи перший п'ятирічний план 1928 року,

більшовики розраховували, що вони зможуть колективізувати 20 % селянських дворів, а в Україні це завдання виражалося в 30%. Розкуркулювання сягнуло апогею восени 1929 року коли в українські села було направлено 15 тис. робітників, а у січні 1930 року - близько 47 тис. Водночас для проведення кампанії розкуркулення на Україну прибули так звані 25-тисячники, що головним чином були російськими робітниками, відданими «побудові соціалізму» будь-якою ціною. На початку 1930-х років, близько 850 тис. Було депортовано на Північ, де багато з них, особливо дітей, загинули. До березня 1930 р. близько 3,2 млн селянських господарств України відступили перед загарбниками своїх сіл і понуро вступали до колгоспів, чекаючи дальшої долі.

В кінці 1930 року був заснований колгосп «Нове Життя» в селі Віта Поштова, а на початку 1931 року колгосп «Шлях до комунізму» в селі Юрівка, які проіснували до 1958 року. Головою колгоспу «Шлях до комунізму» на протязі 20 років був Лупеха Роман Макийович. До 1940 року майже всі селяни вступили у колгосп. Наслідки колективізації в Україні 1932-1933 років став для українців тим, чим був голокост для євреїв і різанина 1915 р. для вірменів. Як трагедія, масштаби якої неможливо збагнути, голод травмував націю, залишивши на її тілі глибокі соціальні, психологічні та демографічні шрами, які вона носить до сьогодні. В 1933 році забезпечуючи 27 % загальносоюзного врожаю зернових, Україна виконала аж 38 % плану зернозаготівель, хоча українським колгоспникам платили вдвоє менше, ніж російським. За рішенням партійного осередку колгоспу у 1937 році була зруйнована церква Різдва Богородиці, що знаходилась на території юрівського цвинтаря. Голова колгоспу Роман Макийович в 1926 році організував будівництво приміщення для початкової школи по вул. Кооператива №2, яке в 1931 році пристосовано ід дитячий садок, організував будівництво адміністративного будинку колгоспу було перенесено святкування 21 вересня відкриття сільського храму Різдва Богородиці. Він дозволив колгоспникам храмувати після збору врожаю. Мабуть, від того пролилися і проливаються всі біди в селі, адже громада не дотримує духовної настанови своїх предків. Повернення в своє генетичне русло – неодмінно оздоровить сільську родину. На початку війни доярки колгоспу Зубченко Ганна Титівна і Безпала Марія Кирилівна супроводжували колгоспне стадо корів аж до Сталінграду, яких колгоспу не повернули. Війна зруйнувала значну кількість колгоспів і радгоспів. Протягом 1943-1945 років робочою силою колективних господарств були жінки і підлітки. В неврожайний 1946 рік в Україні був нав'язаний великий хлібозаготівельний план і була відновлена практика 30-х років конфіскації хліба. Взимку 1946 року Україна зазнала нового голоду, унаслідок якого в республіці загинуло 800 тис. осіб, 1 млн.

хворіло на дистрофію. Сільськогосподарське виробництво України вдалося до 1950 року вирівняти. В 1950 році розпочато об'єднання колективних господарств. До колгоспу «Україна» села Тарасівки був приєднаний Будаївський (Боярський) колгосп «Інтенсивник». 30 червня 1956 було прийнято постанову ЦК КПРС "Про подолання культу особи і його наслідків", яка відіграла важну роль у затвердженні демократичних принципів. Селяни Віти Поштової з позитивом сприйняли закон про пенсії, збільшення

тривалості декретних відпусток для жінок, скасування плати за навчання в старших класах шкіл та вузах, запровадження шести і семигодинного робочого дня, виплати зарплати колгоспникам грошима, отримання паспортів, збільшення житлового будівництва, відновлення прав репресованим. У 1957 році були скасовані галузеві міністерства і здійснився перехід на територіальний принцип управління. Країна була розділена на 105 економічних районів, розпочався процес злиття господарств, створення раднаргоспів. В другій половині 50-х років стали проявлятися рецидиви старих підходів вилучення коштів із галузі сільського господарства на інші потреби, у тому числі було прийнято рішення про ліквідацію МТС та продажу сільськогосподарської техніки колгоспам за високими цінами. Стали скорочувати присадибні ділянки і кількість домашньої худоби. Селяни обкладалися високими податками. Для зменшення керівних кадрів влада запропонувала колгоспні об'єднання. В 1958 році об'єдналися колгоспи «Нове життя» Віти Поштової, «Шлях до комунізму» Юрівки і «Перемога» Тарасівки в єдиний колгосп «Україна» з центральною конторою в селі Тарасівка, а в 1963 році рішенням загальних зборів колгоспників колгосп «Україна» був перейменований в радгосп «Тарасівський». Були створені польові відділення в Боярці, Юрівці та Віти Поштової. Лишилися другорядними в господарстві свиноферма в селі Віта Поштова і ферма молодняку в селі Юрівка.

Грошова реформа 1961 – гроші зменшили свою реальну вартість в 10 разів - держава обікрала людей. Критичним став 1963 рік, коли виробництво зерна було нижче рівня 1913 року. Країна стала робити закупівлі зерна за кордоном. Дисидентський рух - зародження в кінці 1950-тих вимагав дотримання прав людини і скасування рабства селян. Хрущовська "відлига" у житті країни закінчилася і стала набирати обертів адміністративно-командна система управління. У серпні-вересні 1965 р. було заарештовано близько двох десятків правозахисників. Серед них — літературний критик І. Світличний, художник П. Заливаха, історик В. Мороз та ін. Розпочався період “застою” повернення до просталінських, тоталітарних позицій репресії проти інакомислячих. У 1976 р. була створена Українська Гельсинська Група, яка в 80-х роках була режимом скасована а її всі члени репресовані. Засновником її є житель Києво-Святошинського району Левко Лукьяненко, який перебував періодично у в'язницях 28 років. За конституцією 1977 року КПРС проголошена керівною і спрямовуючою силою. Почав діяти партійний елітарний централізм, який посилив духовне закріпачення особистості і загальмував її творчий потенціал. У період перебудови 1986-1991 рр. здійснено переведення підприємств на самофінансування, усунутий відомчий диктат ліквідовано 14 міністерств і відомств, 83 невиробничі організації середньої ланки. У Києві були створені комісії з реабілітації незаконно засуджених діячів науки і культури, військових керівників та рядових робітників і селян. Активізовані народні маси змусили піти у відставку секретарів обкомів. У вересні 1989 року за ініціативою Київської організації Спілки письменників та Інституту літератури АН УРСР було утворено масову суспільно-політичну організацію – Народний Рух України.

Перші організації з'явилися в селі Дмитрівка, м. Вишневе, м.Боярка, а потім Народний Рух України охопив всі населені пункти району і до 1994 року його представники були в радах всіх рівнів. Спроба державного перевороту «Пуча» 19 серпня 1991 р. у Москві терпить поразку і пришвидшує розпад СРСР. Верховна Рада УРСР 24 серпня 1991 року, з огляду на небезпеку внаслідок державного перевороту, прийняла Акт проголошення незалежності України і на 1 грудня 1991 р. призначила проведення республіканського референдуму. Згідно референдуму майже 96 % жителів Віти-Поштової і Юрівки підтримали проголошення незалежності України. Не заглиблюючись в своє історичне минуле невеликий гурт некорінних юрівчан, прихильний до церкви російського патріархату не зважив на рішення сільського сходу і запросив духовним наставником церкви священика Української Митрополії Російського Патріархату. Збудовану церкву на сільські кошти освячено Свято-Дмитрівською для тієї невеличкої групи віруючих, що так милосердно нині відправляють молитви за Патріарха Московського і всієї Русі Кирила, військо російське і російську владу.

СТОРИНКИ БОРНИ ЗА ЖИТТЯ

Вони стояли до смерті

Болючі рани далекої Великої Вітчизняної по цей час залишилися по всьому рідному краю... Від села до села, від міста до міста є чимало місцин на Київщині, де в землі гільзи від патронів, осколки снарядів. Новий туристичний маршрут "Місцями бойової слави Київщини", організувала обласна туристична агенція управління культури і туризму Київської облдержадміністрації. До відвідувань визначені пам'ятні фронтові місця по території сіл Віта-Поштова, Юрівка, Круглик, Ходосівка Києво-Святошинського району. В селі Віта-Поштова і Ходосівка встановлений інформаційний щит із картою-схемою маршруту. Ще у 30-х роках (1929-1935) почалось будівництво лінії Київського укріпленого району (КУР). Більш ніж 220 залізобетонних довгочасних вогневих точок (ДОТ) озброєних крупнокаліберними кулеметами та гарматами протягнулися на фронті довжиною 55 км та глибиною до 5 км. Київський укріпрайон проходив повз Білогородку – Тарасівку – Юрівку – Віту Поштову – Кренища – Мриг. Організація будівництва укріплень в Тарасівці, Віти-Поштовій та Юрівці була покладена на командування військової частини, розташованої у Віти-Поштовій. Один із відомих організаторів будівництва укріплень цієї військової частини був старший лейтенант Богомолів Данило Петрович, родом із села Лукашівки Сумської області. Згодом, у 1939 році після возз'єднання західних земель з УРСР будівництво укріпрайону було законсервоване. Але вже на третій день війни командуючий Південно-Західним фронтом генерал-полковник Кирпонос М. П. дав директиву про формування частин КУР. Відповідальним за організацію оборони в цьому секторі (комендантом сектора) був призначений командувач 147-ї стрілецької дивізії полковник С. К. Потехин. Будівництво першої лінії, яка проходила

через населені пункти Бірки - Білогородку - Боярку - Віту Поштову було завершено 8 липня 1941 року, завчасно і вогневі пункти (доти) зайняли гарнізони 28 окремого кулеметного батальйону капітана І. Е. Кипоренко та 1 кулеметного батальйону 37 армії. Два місяці точилися бої на території району. Юрівкою ворог спромігся заволодіти 5 серпня 1941 року, а 6-го серпня німці захоплюють Віту-Поштову, Чабани, підходять до Жулян. Тоді, на допомогу 147-й стрілецькій дивізії прийшла 2-га повітряно-десантна бригада полковника Штейна, яка тримала оборону разом з загоном генерала Матикіна. 7-го серпня зранку війська південного сектора перейшли в наступ, просунулись північніше Юрівки. Гітлерівське командування в район Юрівки кинуло мотопіхоту, артилерію і 35 танків. На їх шляху стали взводи лейтенанта М. І. Виноградова та молодшого лейтенанта Т. М. Трояна. Вони відбили декілька атак ворожих танків, а наводчик гармати І.Т. Афанасьєв з гарматний розрахунок сержанта А.І. Івашкова, взводу лейтенанта В.Д. Житинського впритул розстріляв три ворожих танки, але був убитий, був убитий і заряджаючий. Тоді сержант А.І. Івашков зайняв місце наводчика і влучними пострілами підбив ще два танки. Ворожі танки були зупинені. На посилення 147-ї стрілецької дивізії прибув 132-й танковий полк, що нараховував біля тисячі бійців, але не мав жодного танка. Він зайняв оборону північніше Віти-Поштової. В ході жорстоких боїв 9 серпня були звільнені населені пункти Юрівка, Гатне, Хотів, Лісники. На підступах до Києва в

обороні стояло 40 тисяч регулярних військ Червоної Армії та 35 тисяч Київське народне ополчення. Дот Ветрова на Юрівських висотах стримав наступ ворога 10 діб і бився до кінця оборони Києва, а дот на околиці Віти Поштової не зважаючи на те, що опинився в глибокому тилу, чинив опір на протязі чотирьох місяців по грудень 1941 року. Його бійці ворогу не здалися і загинули від голоду, а гітрлівці навколо дота знищили майже все село, лишилося тільки 18 будинків. У районі села півмісяця вів поєдинок з ворогом дот № 210. “Мій окоп був неподалік,— згадував колишній піхотинець Костянтин Односум. — Я бачив, як кулеметники відбивали атаки гітлерівців. Фашисти кидали проти них усе нові сили. Але вогонь моїх сусідів був точним і нещадним. Тоді німці стали поливати їх

напалмом. Здавалося, горіла сама земля. Із доту виповзли два бійці. В обгорілих гімнастерках, з обпаленими руками. “Води”,— попросив один.

“Дай закурити”, — додав другий. А потім вони повернулися на свій бойовий пост. Ворог обстрілював дот з гармат, бомбив, та гарнізон не склав зброї. Підірвав себе всередині бетонної фортеці”. На даний час ДОТ 205, 180 і 179, як пам’ятки історії відновлені і включені до культурної спадщини України. У боях під Києвом гітлерівське командування втратило вбитими більше ста тисяч солдат та офіцерів. За наказом Верховного Головнокомандування війська 37-ї армії 19 вересня залишили місто Київ, але ополченці місцями продовжували чинити опір ворогу, що окупував Київ. Лишився слід у Віті Поштовій легендарного командира партизанського з’єднання, Героя Радянського Союзу, відомого українського письменника Юрія Збанацького. Коли він влітку 1941 року виконав в Остері завдання, що полягало в прискореному призові до діючої армії, то отримав нове завдання від райкому - готуватися до збройної боротьби в тилу ворога. Потрібно було заздалегідь таємно закладати партизанські бази з продовольством, обмундируванням. Йому довелося самостійно добувати навіть зброю для майбутнього загону. Було це влітку 1941 року під Києвом, де тоді точилися запеклі бої. Потрапив під Віту-Поштову, у саме пекло, він не звертаючи уваги на небезпеку, заклав базу боєприпасів і зброї, на основі якої був створений місцевий партизанській загін. Виконавши це завдання, він повернувся в остерські ліси, щоб готуватися до партизанської війни, але місцеві поліцаї запроторили його на вісім місяців до Чернігівської тюрми. Потім його перевели у Яцевський концтабір, звідки вдалося вирватися на волю, виявивши спритність та неабияку хоробрість. Восени 1942 року він створив партизанський загін, що спочатку складався з його колишніх учнів, а потім переріс у відоме партизанське з’єднання ім. Щорса. Під час окупації мешканці обох сіл допомагали місцевим підпільникам і партизанам винищувального батальйону капітана держбезпеки Ростовцева та колишнього начальника штабу загону ім. Котовського Захара Артемовича Мацишина. Вони передавали продукти харчування, майно, добуту з дотів зброю, боєприпаси. Однак у грудні 1941р. Цей партизанський загін і підпільна група були знищені ворогом. Пізніше мешканці Віти Поштової і Юрівки влилися зв’язковими, провідниками і бійцями Васильківського партизанського загону, що базувався в лісі біля села Лиовий Скиток під командуванням Шумела Мукагова і діяв в навколишніх лісах, а також партизанського загону 4-го батальйону під командуванням Івана Хитриченка. Ці загони увійшли в Київське обласне партизанське об’єднання і допомогли військам 1-го Українського фронту у листопаді 1943 р. визволяти Київ». Віта Поштова і Юрівка були в окупації два роки і три місяці і були звільнені 6 листопаду 1943 року.

Київський Укріплений район (КиУР) ділився на 14 батальйонних районів з різною кількістю оборонних споруд. Вогневі точки об'єднувалися в опорні пункти по 6-15 дотів. Головним чином, будувалися кулеметні доти на 1-4 амбразури. Для підсилення оборони, через 4-5 кулеметних дотів, зводилися довготривалі артилерійські споруди - капоніри на дві гармати, або стаціонарні артилерійські позиції типу ТАУТ. Крім того, були побудовані командні пункти. На деяких з них встановлювалися 1-2 бронелюки з товщиною броні до 200мм. Будувалися майданчики для встановлення кулеметів та укриття для людей і боєприпасів. Величезною і складною в інженерному плані спорудою КиУР був підземний командний пункт (КП) у Святошино глибиною 65 метрів. Він так був замаскований, що німці за роки окупації Києва КП так і не виявили. Залізобетонні доти, товщиною в 150 см зводились без машин, вручну, а будматеріали підвозились із ст. Жуляни (Вишневе) на підводах. Вогневі гнізда будувалися багатограними або округлими. До конструкції дотів входили каземати для озброєння, приміщення для гарнізону, складські приміщення і допоміжного устаткування (фільтровентиляційних установок, дизель-генераторів). Між деякими дотами прокладалися підземні ходи. Більшість дотів мали автономну систему водопостачання (артезіанські свердловини). Амбразури дотів закривалися броньованими люками. Входи розміщувалися з протилежного боку з амбразурою для ручного кулемета і перегородкою, що захищала від ударної хвилі. Запасні виходи у вигляді отворів і лазів закривалися залізними ґратами. Внутрішні приміщення мали масивні, оббиті залізом двері. Доти ретельно маскувалися під місцевість, житлові і господарські споруди, на деяких встановлювалися маскувальні сітки.

Озброєння дотів – станкові кулемети «Максим» зразка 1910 року на спеціальних поворотних рамах, або

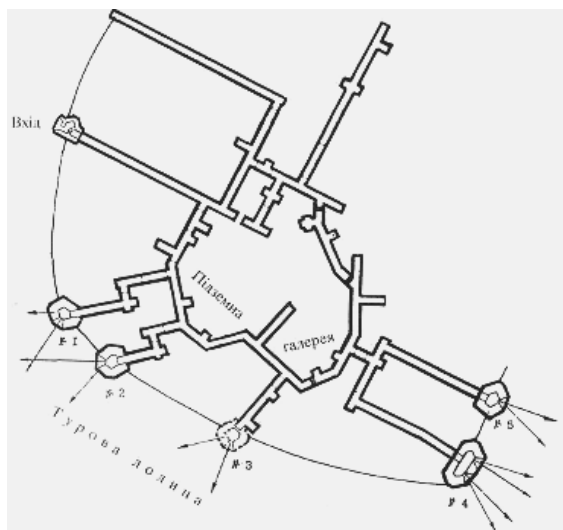
ручні кулемети "ДП" зразка 1927 року. Артилерійські доти і польові артилерійські позиції були озброєні

76-міліметровими гарматами на капонірному лафеті зразка 1902 року. Гарнізони дотів складались з 5-ти і до 16-ти бійців,

залежно від призначення доту під командуванням лейтенанта. В КиУР більше було збудовано одноповерхових 3-х амбразурних дотів "М2" для фронтального вогню, без житлового приміщення для гарнізону, а також одноповерхових і двоповерхових дотів конструкції "Б" з приміщенням для гарнізону, складами і допоміжним устаткуванням та кількома бойовими казематами. Ще ставилися 1-2 кулеметні доти, конструкції капоніри і напівкапоніри. Були збудовані 4 доти за індивідуальними проектами типу "Міна", які мали декілька казематів, сполучених між собою підземними ходами. Так, на Вітському пагорбі в селі Юрівка діяв дот №205 "лейтенанта Ветрова" із п'ятьма кулеметними казематами, вбудованими в пагорб і з'єднувався між собою складною системою підземних ходів «Мала фортеця». Оборонців було лише шістнадцять: комендант доту лейтенант М.П. Ветров,

сержант Музиченко, політбоець Рибаків, червоноармійці Андрієнко, Волкотруб, Гробовий, Квартіч, Клочко, Мелешко, Нетунській, Романчук, Осадчий, Опанасенко, Сорока, Ярошенко і Ярошевський - чотирнадцять українців і двоє росіян. Становище бійців, відрізаних від своїх підрозділів, було пекельним. На шостий день не залишалося, навіть, шматка хліба. Скінчилися патрони. Залишилися тільки гранати. Але ні у кого і думки не було скоритися ворогові. Політбоець Рибаків прикріпив на освітленій стіні доту бойовий листок. Пристрасним закликком звучало кожне слово, написаного великими літерами заголовка: «Дот ворогові не здамо!». У ніч на 9 чи 10 серпня, кілька сміливців з 175-ї стрілецької дивізії з боєм прорвалися до блокованому доту, доставили обложеному їжу, боєприпаси і дозвіл покинути вогневу точку. Однак все бійці гарнізону, в тому числі і поранені, категорично відмовилися залишити свою маленьку фортецю. лейтенант Ветров від імені всіх заявив: «Ми поклялися не віддавати дот ворогові і клятви своєї не порушимо». І знову цілодобово безперервно вони стояли під ворожим вогнем. Лише 15 серпня частини 175-ї стрілецької дивізії полковника С.М. Гловацького пробитися до доту, і його гарнізон знову опинився в єдиному строю захисників Києва.

Півмісяця, відрізані від наших військ, бійці вели тут поєдинок з ворогом", - згадує учасник оборони Києва К.І.Односум за бійців доту на окраїні Віти Поштової. – «Мій окоп знаходився недалеко від доту. Я бачив, як наші кулеметники, що займали дот, відбивали атаки гітлерівців. Фашисти кидали проти них все нові сили. Але кулеметний вогонь моїх сусідів був нещадним. Тоді гітлерівці вдалися до вогнеметів. Здавалося, горіла сама земля". Так бився героїчний гарнізон доту № 211, який, кажуть, чинив опір німцям чи не до середини грудня 1941 року і був живцем замуrowаний в своїй бетонній "фортеці". Неподалік села здійснені військові поховання німців, що загинули тут під час оборони Києва. На одній із стел викарбуваний надпис: «Це військове поховання загиблих у Другій Світовій Війні було закладено Народною спілкою Німеччини з догляду за військовими похованнями, за дорученням Уряду Німеччини. Аби зберегти це кладовище та здійснювати належний догляд, Народна спілка Німеччини потребує добровільних пожертвувань та внесків. Молодь країн Європи допомагає в рамках міжнародних молодіжних таборів доглядати за похованнями та в такий спосіб будує мости взаєморозуміння.

9 травня 2017 року в селі Юрівка відбулося перепоховання бійців і командирів 37-ї армії та моряків Пінської військової флотилії, які героїчно загинули в 1941 році, захищаючи Київ від фашистських загарбників.

Останки загиблих були знайдені активістами Київської громадської організації "Товариство ветеранів розвідки ВМФ" та пошуковцями військово-

історичного загону «Дніпро» пошукового клубу «Пошук» у п'яти кілометрах від села, в полі поблизу стародавнього скіфського кургану "могила Язви", в засипаній воронці від снаряда. За напівзотлілими залишками одягу, флотськими ременями з якорями, командирському ремені, пасму жіночого волосся, і медичній сумці санінструктора, тільки й можна було припустити, хто прийняв тут останній бій. Швидше за все, ми ніколи так і не визнаємо, як загинули ці люди. Можливо, німці розстріляли на місці поранених у атаці моряків і дівчину-санінструктора, що залишилася з ними до кінця, кинувши тіла у воронку від снаряда. Але може, все було інакше, і після бою зігнані окупантами місцеві жителі просто поховали в полі загиблих моряків. Тим більше, як стверджують очевидці, на місці бою залишилися тоді лежати декілька стільників загиблих моряків, одягнених у чорні флотські бушлати.

Заступник командира пошукового загону Заборин Дмитро розповів, що протягом останніх двох місяців тут було знайдено останки двадцяти бійців. А на полі за селом лишається ще близько двохсот захисників Києва – по бійцю на кожні 10 метрів землі..

Війна лише зараз починає віддавати своїх заручників.

Загін моряків чисельністю 440 чоловік (командир –

капітан І. Гальченко) прикривав відхід військ на південному фланзі Київського укріпрайону і потім також з боями відійшов до Борисполя. Ось так біля Юрівки, далеко від моря, героїчно гинули моряки. Вони в найжорстокіших боях Другої Світової Війни під Юрівкою нищили німецьких окупантів. На початку 1996 року Київська обласна державна адміністрація виділила земельну ділянку розміром 3 гектари під будівництво збірного німецького кладовища. У цьому ж році Народна спілка Німеччини узялася за будівництво. Це кладовище стане останнім притулком для німецьких солдат, загиблих у північних районах України. Народна спілка Німеччини передбачає перепоховати тут приблизно 40.000 жертв війни. Кладовище було відкрито 1 вересня 1996 року.

19 червня 2010 року в селі Юрівка відкрито перший музейний комплекс «ОБОРОНА КИЄВА, КИЇВСЬКИЙ УКРІПЛЕНИЙ РАЙОН - ПОЯС СЛАВИ». Музей створено Об'єднанням «Пояс Слави» (керівник Святослав Крижевич) за участю МАДФ

Міжнародна асоціація дослідників фортифікації «Цитадель» (керівник Павло

Нетьосов), на базі Довгочасних Фортифікаційних Споруд Київського Укріпленого Району (КиУР). Саме на базі командної ДВС №204 відкритий перший об'єкт музейного комплексу. Музейний комплекс створено за рахунок власних коштів Об'єднання «Пояс Слави» та МАДФ «Цитадель» – без будь-якої допомоги з боку держави. Таким чином, можна сказати, що це перший на території України музейний комплекс, присвячений вивченню та збереженню пам'яток військової історії, створений силами ентузіастів. В усьому світі такі масштабні проекти здійснюються лише за державний кошт, наприклад, Музей форту «Ебен-Емаель» в Бельгії, музейний комплекс «Лінія Сталіна» в республіці Білорусь, тощо.

ЗАГИБЛІ В ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ

с Віта-Поштова

Авраменко Іван Ульянович, 1911, ст. сержант	1920, партизан
Басенко Микола Федорович, 1998 рядовий	Місячний Олександр Єгорович, 1993, рядовий
Білецький Іван Іванович, рядовий	Місячний Олександр Микитович, 1916, єфрейтор
Болюх Леонід Григорович, 1920, рядовий	Місячний Олексій Пантелемоно- вич, 1912, сержант
Борисенко Микита Данилович, 1904, рядовий	Місячний Опанас Кіндратович, рядовий
Гочак Яків Явтухович 1919, рядовий	Місячний Петро Порфірович, 1922, сержант
Євдокименко Андрій Трохимович, 1909, рядовий	Місячний Петро Якович, 1920, рядовий
Кокоша Дмитро Павлович, 1922, рядовий	Місячний Порфірій Григорович, 1907, рядовий
Куліш Григорій Гаврилович, 1907, рядовий	Місячний Роман Кіндратович, 1909, рядовий
Лісніченко Іван Семенович, 1914, ст. сержант	Місячний Яків Прохорович, 1909, рядовий
Микитенко Павло Кузьмич, 1909, рядовий	Пацера Дмитро Романович, 1920, рядовий
Микитенко Сергій Пилиович 1907, ст. сержант	Пацера Іван Іванович, 1896, рядовий
Місячний Василь Васильович, 1890, рядовий	Пацера Іван Кіндратович, 1901, рядовий
Місячний Василь Семенович, 1907, рядовий	Пацера Микита Дорохович, 1916, рядовий
Місячний Дмитро Микитович, 1923, рядовий	Пацера Микита Левкович, 1895, рядовий
Місячний Марко Трохимович, 1913, рядовий	Пацера Микита Петрович, 1912, рядовий
Місячний Микола Микитович,	Пацера Михайло Кузьмич, 1898, рядовий

Пацера Наум Григорович,
1898, рядовий
Пацера Петро Кузьмич,
1912, рядовий
Пацера Сидір Григорович,
1900, рядовий
Пацера Яків Степанович,
1903, рядовий
Петренко Володимир Михайлович,
1916, рядовий
Петренко Іван Іванович,
1909, рядовий
Петренко Костянтин Іванович
1922, рядовий
Петренко Павло Дмитрович,
1906, рядовий

Петренко Павло Кирилович,
1906, рядовий
Петренко Петро Дмитрович,
1906, рядовий
Петренко Прокіп Іванович,
1893, рядовий
Петренко Степан Іванович,
1893, капітан
Погорілий Микола Павлович,
1925, рядовий
Потапенко Омелян Іванович,
1909, лейтенант
Сірик Опаксій Іванович,
1909, рядовий
Січкаренко Антон Іванович,
1904, рядовий

с. Юрівка

Ардатій Гаврило Кіндратович,
рядовий
Ардатій Микола Каленикович,
1918, рядовий
Ардатій Микола Корнійович,
1924, рядовий
Ардатій Сафрон Миколайович,
1910, рядовий
Безпалій Андрій Феодосійович,
1922, рядовий
Безпалій Василь Євгенович,
1924, рядовий
Безпалій Василь Євтухович,
1922, рядовий
Безпалій Денис Петрович,
1900, рядовий
Безпалій Ничипір Аврамович,
1912, рядовий
Безпалій Павло Якович,
1912, рядовий
Безпалій Петро Левкович,
1918, рядовий
Безпалій Федос Якович,
1900, рядовий
Безпалій Филімон Іванович,
1902, рядовий
Безпалій Фоко Іванович,
1904, рядовий

Безпалій Василь Силич,
1912, лейтенант
Безпалій Євген Микитович,
1923, рядовий
Безпалій Євдоким Мелехтійович,
1908, рядовий
Безпалій Захар Мелентійович,
1914, рядовий
Безпалій Іван Фокич,
1925, рядовий
Безпалій Ілля Маркович,
1924, рядовий
Безпалій Петро Левкович,
1916, рядовий
Безпалій Іван Явтухович,
1918, старшина
Безпалій Іван Кирилович,
1922, рядовий
Безпалій Іван Тихонович,
1919, рядовий
Безпалій Карпо Фенович,
1923, рядовий
Безпалій Кирило Свиридович,
1825, рядовий
Безпалій Купрій Петрович,
1912, рядовий
Безпалій Левко Савич,
1918, рядовий

Безпалій Лука Климович,
 1902, рядовий
 Безпалій Микита Несторович,
 1912, рядовий
 Безпалій Мирон Карпович,
 1912, рядовий
 Безпалій Сава Климович,
 1911, рядовий
 Безпалій Федір Семенович,
 1924, рядовий
 Гашенко Федір Микитович,
 1912, старшина
 Голуб Олексій Сергійович,
 ст. сержант
 Гороховський Іван Васильович,
 1924, рядовий
 Донченко Захар Микитович,
 1908, рядовий
 Донченко Іван Маркович,
 1926, рядовий
 Донченко Іван Онупрійович,
 1921, рядовий
 Донченко Микола Антонович,
 1919, рядовий
 Донченко Олександр Омелянович,
 1918, рядовий
 Донченко Мирон Лукич,
 1912, рядовий
 Донченко Микола Антипович,
 1919, рядовий
 Донченко Петро Давидович,
 1900, рядовий
 Донченко Петро Маркович,
 1923, рядовий
 Донченко Петро Григорович,
 1923, рядовий
 Донченко Степан Якович,
 1922, рядовий
 Донченко Яків Васильович,
 1918, рядовий
 Донченко Яків Лукич,
 1899, рядовий
 Дубина Антон Федорович,
 1920, рядовий
 Дубина Данило Захарович,
 1908, рядовий
 Дубина Прохор Захарович,
 1911, рядовий
 Євдокименко Яків Іванович,
 1909, рядовий
 Зубченко Антоній Іванович,
 1918, рядовий
 Зубченко Василь Макарович,
 1918, рядовий
 Зубченко Василь Савич,
 1924, рядовий
 Зубченко Володимир Степанович,
 1921, рядовий
 Зубченко Дмитро Прохорович,
 1922, рядовий
 Зубченко Дорош Макарович,
 1909, рядовий
 Зубченко Микола Савич,
 1921, рядовий
 Зубченко Назар Софронівич,
 1910, рядовий
 Зубченко Петро Софронівич,
 1901, рядовий
 Котирло Андрій Микитович,
 1912, рядовий
 Котирло Дорош Андрійович,
 1900, рядовий
 Котирло Захарій Іванович,
 1917, рядовий
 Котирло Іван Євдокимович,
 1916, рядовий
 Котирло Ілько Іванович,
 1913, рядовий
 Котирло Микита Опанасович,
 1896, рядовий
 Котирло Прокіп Андрійович,
 1911, рядовий
 Котирло Федір Іванович,
 1908, рядовий
 Котирло Федір Омелянович,
 1908, рядовий
 Кузьмин Михайло Федорович,
 1920, старшина
 Куташенко Іван Якович,
 1923, рядовий
 Лупеха Борис Тимофійович

ІНВАЛІДИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Авраменко

Дмитро Митрофанович 07.01.1925р. с.В.Поштова, вул.Звенигородська, 48

Ткачук

Олексій Дем'янович 18.08.1927р. с. В.Поштова, вул. Лісова, 4-А

Токар

Анатолій Олександрович 22.05.1945р. с. В.Поштова, вул. Л.Українки, 5

Вітковська

Поліна Олександрівна 01.06.1925р. с.В.Поштова, вул. Звенигородська, 5

ВETERАНИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Ардатій Іван Каленикович 1925 р. с. Юрівка

Авраменко Дмитро Митрофанович 1925 р. с. Віта-Поштова

Безпала Христина Тихонівна 1918 р. с. Юрівка

Безпалій Олексій Феодосійович 1914 р. с. Юрівка

Безпалій Іван Савович 1923 р. с. Юрівка

Безпалій Іван Купріянович 1925 р. с. Юрівка

Безалий Семен Савович 1908 р. с. Віта-Поштова

Білецький Каземір Петрович 1904 р. с. Юрівка

Величко Ольга Филімонівна 1919 р. с. Віта-Поштова

Вітковський Павло Семенович 1919 р. с. Віта-Поштова

Висоцька Федора Павлівна 1915 р. с. Віта-Поштова

Голікова Валентина Денисівна 1912 р. с. Віта-Поштова

Донченко Сергій Михайлович 1919 р. с. Юрівка

Дяченко Дмитро Терентійович 1923 р. с. Віта-Поштова

Єпіфанцев Василь Макарович 1919 р. в/ч с. Віта-Поштова – офіцер

Задоя Дмитро Селіфанович 1924 р. с. Юрівка

Зима Григорій Свиридович 1927 р. с. Віта-Поштова

Зубченко Андрій Афанасійович 1920 р. с. Юрівка

Зубченко Петро Кіндратович 1927 р. с. Юрівка

Зубченко Феодосій Омелянович 1908 р. с. Юрівка

Зубченко Антон Овсійович 1925 р. с. Юрівка

Зубченко Олексій Федорович 1919 р. с. Юрівка

Зубченко Гаврило Софронович 1919 р.с. Юрівка

Зубченко Григорій Гордійович 1921 р. с. Юрівка

Зубченко Ірина Корніївна 1923 р. с. Юрівка

Клименко Олександр Павлович 1921 р. с. Віта-Поштова

Коваленко Володимир Степанович 1926 р. с. Віта-Поштова

Котирло Федір Михайлович 1911 р. с. Віта-Поштова

Котирло Федір Улянович 1923 р. с. Юрівка

Котирло Микола Трифонович 1919 р. с. Юрівка

Коваленко Леонід Єфимович 1925 р. с. Віта-Поштова

Кондрашків Василь Степанович 1922 р. с. Віта-Поштова

Кутовий Петро Денисович 1919 р. с. Віта-Поштова

Куценко Володимир Олександрович с. Віта-Поштова
Логвиненко Михайло Васильович 1925 р. с. Віта-Поштова
Лупеха Роман Makeйович 1909 р. с. Юрівка
Лупеха Іван Якович 1925 р. с. Юрівка
Мазепа Гаврило Тимофійович 1918 р. с. Віта-Поштова
Мартиненко Андрій Григорович 1908 р. с. Віта-Поштова
Місячний Макар Кузьмич 1908 р. с. Віта-Поштова
Місячний Микита Кіндратович 1928 р. с. Віта-Поштова
Місячний Петро Онуфрійович 1919 р. с. Віта-Поштова
Мисник Олексій Степанович 1919 р. с. Віта-Поштова
Мошков Михайло Силантійович 1908 р. с. Віта-Поштова
Микитенко Павло Пимонович 19819 р. с. Віта-Поштова
Микитенко Іван Васильович 1915 р. с. Віта-Поштова
Митник Сергій Корнійович 1918 р. с. Юрівка
Пашко Микола Васильович 1912 р. с. Віта-Поштова
Пацера Володимир Сидорович 1924 р. с. Віта-Поштова
Петренко Пилим Никифорович 1924 р. с. Віта-Поштова
Петренко Григорій Никифорович 1918 р. с. Віта-Поштова
Пацера Іван Петрович 1924 р. с. Віта-Поштова
Пацера Степан Ількович 1925 р. с. Віта-Поштова
Пацера Тимофій Дмитрович 1919 р. с. Віта-Поштова
Пацера Карпо Романович 1919 р. с. Віта-Поштова
Пацера Іван Петрович 1925 р. с. Віта-Поштова
Пацера Віталій Антонович с. Віта-Поштова
Петренко Василь Федорович 1925 р. . с. Віта-Поштова
Поперечний Павло Олександрович 1927 р. с. Віта-Поштова
Попова Марія Степанівна 1920 р. с. Віта-Поштова
Погорілий Олександр Павлович 1920 р. с. Віта-Поштова
Погоріла Ганна Олександрівна 1922 р. с. Віта-Поштова
Садовник Григорій Ігнатович 1915 с. Юрівка – офіцер
Самонін Євген Георгійович 1910 р. с. Віта-Поштова
Смілянець Ганна Мусіївна 1922 р. с. Юрівка
Січкаренко Микола Данилович 1915 р. с. Віта-Поштова
Січкаренко Іван Михайлович 1922 р. с. Віта-Поштова
Січкаренко Василь Михайлович 1923 р. с. Віта-Поштова
Терещенко Іван Кирсантійович 1925 р. с. Юрівка
Ткаченко Амос Григорович 1912 р. с. Віта-Поштова – офіцер
Ткаченко Ганна Іванівна 1925 р. с. Віта-Поштова
Ткаченко Іван Йосиович 1912 р. с. Юрівка
Ткаченко Василь Васильович 1924 р. с. Юрівка
Ткаченко Петро Демидович 1925 р. с. Віта-Поштова
Ткачук Олексій Дем'янович 19265 р. с. Віта-Поштова – офіцер
Циганок Михайло Іванович с. Віта-Поштова
Чабан Андрій Архипович 1925 р. с. Віта-Поштова
Шульган Іван Григорович 1918 р. с. Віта-Поштова
Шпак Іван Пилипович 1920 р. с. Віта-Поштова – офіцер

Якименко Денис Федосович 1913 р. с. Юрівка
Янчук Микола Іванович с. Віта-Поштова

УЧАСНИКИ БОЙОВИХ ДІЙ РІЗНИХ ВІЙСЬКОВИХ КОНФЛІКТІВ

Каштелян

Юрій Вячеславович с. Віта-Поштова, в/м 254, б. 2, кв. 1

Крамаренко

Олександр Григорович с. Віта Поштова, вул. Звенигородська, 118

Кузьменчук

Віктор Дмитрович с. Віта-Поштова, вул. Зелена, 20

Куценко

Володимир Олександрович с. Віта-Поштова, вул. Зелена, 22

Лющенко

Олександр Олександрович с. Віта-Поштова, вул. Ковпака, 1

Семенов

Володимир Олександрович с. Юрівка, вул. Шевченка, 69

Шкляєв

Володимир Іванович с. Віта-Поштова, вул. Боярська, 1

Шумейко

Леонід Іванович с. Віта-Поштова, в/м 254, б. 3, кв. 3

Янчук

Микола Іванович с. Віта-Поштова, вул. Звенигородська, 58-А

Кавалер Ордена Слави

Зубченко пам'ятав кожен день війни. І той бій, в якому заслужив перший орден Слави, теж. Німці, намагаючись вийти з оточення під Вітебськом, йшли і йшли в контратаку, і «максим» у 18-річного кулеметника Зубченка не замовкав. «За три атаки я випустив 20 стрічок. І, звичайно, багато побив. Другий номер стрічку поправляю, я тисну на гашетку. В останню атаку німці пішли п'яними. Рукава засукані, кричать, автомати цокотять. Ті, хто не міг йти, повзли. Тоді їх полягло від кулеметних черг за два десятки.

Червоноармієць Зубченко в боях з німецькими загарбниками проявив мужність і відвагу. Другий орден Слави Олексій отримав за бій у районі Круглого озера 23 березня 1945 року був смертельно поранений помічник його розрахунку. Олексій Зубченко

Ветерани Великої Вітчизняної війни. Зліва на право:
Зубченко Антон Овсійович, Митиш Сергій Корнійович і
Зубченко Олексій Федорович

натиснув на гашетку кулемета, сам відбив контратаку. Прямим попаданням ворожого снаряду його кулемет був відкинтий, але Олексій Федорович зорієнтувався, встановив кулемет і знову відбив контратаку противника. В районі обстрілу нарахували вісім убитих гітлерівців. Олексій Зубченко здійснив багатько героїчних подвигів і командуванням порушувалось клопотання про нагородження його третім Орденом Слави, але отримав подяку від Сталіна.

Орденом Слави нагороджувалися військовослужбовці Червоної Армії сержантського і рядового складу, за проявлену в бойовій обстановці хоробрість, відвагу і особисту мужність. Крім цього до даного ордену могло надсилатися подання на присвоєння військовослужбовцю звання молодшого лейтенанта, якщо вони служили в авіації. Повні кавалери ордена Слави, які проявили себе героїчно та здобули свою особисту перемогу в цій війні мали право отримати і позачергове військове звання, тому це високе звання надавали вибірково.

Хоробрий кулеметник

Іван Купріянович Безпалій, народився у Юрівці у лютому 1925 р., приблизно 24 числа, ветеран Великої Вітчизняної війни, інвалід 1-ї групи, у складі 44 гвардійського стрілецького полку брав участь у бойових діях з листопада 1943-ого по травень 1945 рр., згідно даних, зазначених у військовому квитку. А вже у травні 1945 р. по хворобі демобілізували його додому на Київщину, у рідне село Юрівка.

Свій перший бій розповів: «...нас на смерть вели... Я був у 9-тій роті... Не знаю, куди ми йшли... Дали пайок на два дні... Ми переночували там у с. Пологи, поблизу Мар'янівки... А потім нас вивели взводами і поставили в ряд. Йдемо... Бачу, лежить саперна лопатка, така маленька. А один бувалий боєць і каже мені: солдатик, візьми лопату. Кажу: важко ж носити... А він наполіг: візьми за пояс, нехай буде... А тоді німці відкрили по нас прицільний вогонь з кулемета... Ми залягли... І я впав... Спереду від мене, бачу, троє душ лежить... А самому наодинці страшно, дай, думаю, підлізу до них поближче... Коли підліз відчув, як куля у мене хлясь збоку... А потім друга знову хлясь прямо під носом запекло... Снігом кров витер ... Відчув усією своєю сутністю: якщо я зараз заворушуся, то в мене третя куля потрапить. Тут і доб'ють... Вирішив: буду лежати нерухомо... З годину чи більше так пролежав... Закляк... А тоді став тією лопаткою накидати сніг... Почав вкопуватися і заліз у землю... А тоді така стрілянина розпочалася. Стало зриватися... Таке знялося! Кулі свистять! Не продихнути! А мене врятувала та лопатка... Чи, то Господь уберіг мене... Він весь час мене схороняв... Коли вбили кулеметника, каже мені командир: – Безпалій, лягай до кулемету... Відповідаю: – Я ж не знаю... А він мені

наказує: – Давай, лягай... Я й ліг... Він пояснює: – Ось приціл 200 метрів, і стріляй у поперек, ніколи не промахнешся... Я однунімецьку атаку відбив... Другу... І так після того бою й залишився кулеметником... Я стільки німців перебив... Наші, хто воював із села, разом стільки не перебили, як мені одному довелося... Але по-різному було... Було, наступали, а було таке, що й тепер не знаю, що то сталося... В Переяслав-Хмельницькому німці потрапили в оточення. Десять їх дивізій... На нас пішли німецькі танки... Півтори сотні їх машин прорвало оборону... І ми тоді за ними йшли у напрямку Личанки, хотіли до своїх пробитися... Таке творилося... Ніхто нічого не розумів: чи ми в оточенні, чи вони... І де наші позиції, і де німецькі... Я тоді в 43 році обморозився, був у валянках, а мороз так пробрав, що шкіра пооблазила... Ох, хлопці, хлопці, рідненькі, я в таких боях участь брав... Як згадаю свій бойовий шлях... Два місяці у госпіталі був... А потім, весь час на передньому краї... Жодного разу передової не покидав... І весь час кулеметником... А один раз вдарив по колоні, 4 коробки – тисячу патронів на ворога осиним роєм послав...» За мужність Іван Куріянович нагороджений медалями "За відвагу" і "За бойові заслуги", а ще героя за прорив німецької оборони з кулеметом на кінній хурі нагороджено орденом «Червоної зірки», яка знайшла героя після війни в далекому 1953 році.

Блокада – випробування долі

Для жінок, які опинилися в роки блокади міста на Неві, війна перетворилася на пекло. Кожну з них проймало почуття внутрішньої тривоги і невизначеності. Життя під час блокади вимагало особливої зібраності і напруги. З перших тижнів війни ленінградських жінок залучили до важких фізичних робіт, до налагодження життя міста. Жінки нарівні з чоловіками після роботи або навчання залучалися до обладнання підвалів під бомбосховища, влаштовували госпіталі, палати обігріву. Щоб змусити ленінградців піти з оборонних рубежів, німці не шкодували ні часу, ні снарядів, ні авіаційних бомб. З літаків скидалися різні предмети - каміння, рейки, продірявлені бочки, які під час падіння видавали гул, виття і свист, щоби налякати оборонців. Всю осінь і зиму 1941-1942 рр. повітряні удари чергувалися з артилерійськими обстрілами.

Німецька авіація і артилерія обрушувалися на житлові квартали, госпіталі, дитячі установи, школи, виконуючи варварську директиву знищити населення міста. А ще зима 1941-1942 року була найлютішою. Температура падала до - 38 °C. Місто почало замерзати, припинили роботу електростанції, вийшов з ладу водогін, перестала діяти каналізація, згасло світло. Поряд з іншими роботами жінки міста брали участь в підготовці госпіталів. Вони оснащали палати, мили підлоги, прали білизну, збирали матраци, подушки, ковдри, білизну, халати, посуд, книги.

Як усі санітарки міського Червоного Хреста Ганя Смілянець у найголодніші місяці блокади з ранку до пізньої ночі патрулювала вулицями міста, підбирали знесилених людей, доставляла їх на обігрівальні пункти, в санітарні кімнати і лікарні. За 1941-1942 роки вона особисто врятувала життя 27 пораненим бійцям і ополченцям, разом з санітаркою Маринкою обстежила 2 620 квартир, виявила понад 700 хворих, яких доставила на ношах до лікарні, крім того доглянула вдома 76 хворих дітей, яких передала в дитячі установи. Блокада стала жорстоким випробуванням долі. Адже вона особисто втратила двох, щойно народжених близнят. Страшно навіть думати про небезпеку, на яку піддавала себе Ганя Смілянець. Вона ніколи не скаржилася перед дітьми, коли не вистачало сил навіть встати з ліжка, щодня змушена їх підтримувати, показувати приклад витривалості в таких життєво небезпечних умовах. Тільки щоденна праця давала надії вижити самій і врятувати життя безпомічним. « Одного ранку, - як пише в своєму щоденнику Ганя, - поруч її будинку пролунав великої сили вибух і гуркіт обвалу, а потім деякий час тиша і, раптом, дитячий вереск. За секунду вибігла на вулицю і обачила в руїнах третього поверху маля, якого розділяв один крок від бездни, на дні якої було каміння. Не зважаючи на гул ворожих літаків кинулася в розвалини. На щастя східці до третього поверху уцілили і дівчинка була врятована»

Ось такі мужні, самовіддані поступи доводилось здійснювати Гані під вогнем ворожих снарядів і бомб. Вона вижила, стала переможницею в тій війні. Її бойова нагорода «За оборону Ленінграда», можливо і не відзначає усіх її героїчних подвигів під час блокади, але Ганя все життя цінувала школу мужності, яку пройшла під вогнем, голодом і холодом. Вона не полишила зв'язок з дітьми, стала вчителем, працювала директором навчального закладу, дала сотням школярів спадкоємцям самі кращі риси людяності, виростила порядними і доброзичливими своїх трьох дітей та шість внуків. Останні роки її життя пройшли у сімейному колі своїх синів у селі Юрівка. Найшла вічний спокій на сільському цвинтарі.

Нагорода знайшла героя

Фронтowa доля Івана Петровича Музиченка склалась сутужно. Коли війська Південно-Західного фронту під командуванням генерала-полковника М. П. Кирпоноса у складі п'яти загальновійськових армій та Пінської флотилії під командуванням контр-адмірала Д. Д. Рогачова відступили до Березані і поали в кільце було поставлено завдання вийти з оточення.

Фрагменти боїв описані в книзі І. Х. Баграмяна «Так починалася війна». Подаю невеликий її уривок: «...головні сили 37-ї армії розсічені в районі Баришівки на дві частини. Велика частина сил зупинена яготинським угрупованням противника на річці Супій, а інші з'єднання – на захід від Баришівки, на річці Трубіж. Наші війська атакують ворога. Але у гітлерівців на східних берегах обох річок зариті танки. Прорвати таку оборону без достатньої кількості артилерії нелегко. Знову і знову наші війська кидалися в атаки. З важкими боями однієї з груп військ 37-ї армії вдалося в ніч на 22 вересня форсувати річку Трубіж і розірвати вороже кільце. Смертю героїв полягли полковники Соколов, Косарів і багато інших командирів. Головні сили армії, оточені в районі станції Березань і лісів на південь від неї, продовжували важкі бої. Фашисти пропонували оточеним скласти зброю. Наші бійці і командири відповідали новими атаками. 23 вересня група військ раптовим ударом прорвали кільце і кинулися не на схід, як очікував противник, а на південь. Вдалося пробитися і ще кільком групам. Однак значної частини наших сил, витрачених у наполегливих атаках майже всі боєприпаси, довелося сховатися в глибині лісів...». Ось так частина військ потрапила в полон. Але Іван Степанович Музиченко утік з полону і в 1943 році звільняв Київ від ворогів, форсуючи Дніпро, а далі з боями дійшов до Прибалтики. Там, в бою, він був тяжко поранений в ногу, потрапив у шпиталь, переніс чотири операції, але ногу не вдалось врятувати. Тут, у госпіталі, його знайшла нагорода за оборону Києва – Орден Червоної Зірки.

Друга світова війна залишила тяжку спадщину, ліквідація якої стала найголовнішим завданням післявоєнного періоду. Київ був знищений на 85%, Харків – на 70%, значних втрат зазнали й інші міста України. Перестали існувати 28 тис. сіл, 33 тис. колгоспів, радгоспів. В селі Віта-Поштова лишилось 18 хат, а в Юрівці – 29. Частина жителів, особливо молоді, було вивезено до Німеччини на каторжні роботи. В Юрівці лишилося менше половини жителів. Після визволення сіл від німецько-фашистських загарбників пройшла мобілізація до Червоної Армії. На плечі сільських жінок Віти-Поштової і Юріки лягли всі труднощі відбудови. Відчувався ідеологічний тиск, так звана «жданівщина», що передбачала репресивні примуси до непрацюючих. Не зважаючи на хронічні проблеми колгоспної системи, господарствам доводились плани по вирощуванню зернових і овочевих культур, молочного тваринництва, ягідництва. Відроджувалось виробництво і в сільських колгоспах «Нове життя» і «Шлях до комунізму». Сільське господарство отримало всього 7 відсотків вкладень і відбудовувалось за рахунок жорсткої дисципліни в колгоспах. Збільшився сільськогосподарський податок. Колгоспникам, як правило, не сплачувалась заробітна платня. Здебільшого в колгоспах країни використовувались репарації з Німеччини (сировина, устаткування), примусова праця військовополонених, позбавлених волі за політичними мотивами колгоспників, робітників, інтелігенції. Селяни відчули надзвичайно тяжке явище - голод 1946-1947 років, що ускладнив відновлення економічного післявоєнного життя. Селяни відчули і скасування карткової системи у 1947 році, що призвело до значного зростання цін на продукти. Нові ціни більше ніж у три рази перевищили довоєнний рівень. У 1947 р. проведено грошову реформу, яка привела до вилучення грошей у тих, хто їх заощадив. Реформа вдарила по селянству, сільській інтелігенції. Обмін грошей, що зберігались у населення, здійснювався з розрахунку 1:10.

Лиш в 1950 році мережа шкіл і вузів досягла довоєнного рівня. Розпочинають діяти сільські фельдшерсько-акушерські пункти. 1948 р. на серпневій сесії Всесоюзної академії сільськогосподарських наук Т.Лисенко (якого підтримував Й.Сталін) одержав перемогу над прибічниками генетики. Почались переслідування і репресії проти генетиків і тих вчених-біологів, що поділяли їх позиції. Це пригальмувало розвиток генетики в областях рослинництва і тваринництва на десятки років. Численних вчених звинуватили у прихильності до «буржуазної лженауки». Творця обчислювальної техніки С.Лебедева переслідували, звільняли з роботи. Принизливій критиці піддано О. Вишню, якого звинуватили у відхиленні від радянської ідеології. Письменника І.Сенченка звинуватили у співпраці з Хвильовим і у ворожому ставленні до радянського ладу. В.Сосюру за вірш «Любіть Україну», редакційну колегію часопису «Дніпро», а також Ю.Яновського, М.Рильського було звинувачено у націоналізмі. Обмеження в правах вшанованих людьми видатних діячів призвело до погіршення загального психологічного стану громадян і ставлення до влади.

Смерть Сталіна 5 березня 1953 року відкрила нову добу в радянській історії. Виснажливий, марнотратний, нерациональний метод правління, що

існував за допомогою терору та примусу нарешті послабився. До змін запрогла навіть верхівка держави. Але Перебудова державного ладу відбулася у 1985–1991 роках. Розпочалася політика гласності та демократизація суспільного життя, введення елементів ринкових відносин, відмова від надмірної критики так званого капіталістичного ладу, значне поліпшення відносин зі США та демократичними країнами Західної Європи, визнання пріоритету загальнолюдських цінностей і глобальних світових проблем. До початку 1990-х років Перебудова призвела до загострення кризи в усіх сферах життя суспільства, що спричинило ліквідацію влади КПРС і розпад СРСР. Важним етапом було прийняття у серпні 1990 р. закону про економічну самостійність України. Закон проголосив такі основні її принципи: власність народу республіки на її національне багатство і національний дохід; різноманітність і рівноправність різних форм власності та їх державний захист; повна господарська самостійність і свобода підприємництва. У листопаді 1991 року виникли нові форми сільськогосподарських об'єднань: агрофірми, агрокомбінати. З'явилися виробничий підряд, оренда землі, дачно-городні кооперативи. Створювалася власна грошово-фінансова система, податкова і митна служби.

Громада в борні за незалежність

Військовий конфлікт на сході України, розпочатий російськими загонами вторгнення у квітні 2014 року на території Донецької і Луганської областей України після захоплення Росією Криму. став продовженням російської збройної агресії проти України. Офіційно Росія не визнає факту свого вторгнення в Україну та з українського боку війна розглядається як неоголошена. Бойові дії почалися із захоплення 12 квітня 2014 року російськими диверсантами Слов'янська, Краматорська і Дружківки, де захоплено в МВС зброєю і роздано місцевим кримінальникам. Підоспівши 13 квітня до Слов'янська і Краматорська спецпідрозділи СБУ і Збройних сил України зранку біля Семенівки прийняли перший бій. 13 квітня 2014 року Рада національної безпеки та оборони України розпочала широкомасштабну антитерористичну операцію по звільненню окупованої території із залученням Збройних Сил України. Для захисту територіальної цілісності та суверенітету України проведена мобілізація населення і в тому числі мешканців Віти-Поштової та Юрівки. Дотепер бойовики та російські війська продовжують щоденні обстріли позицій українських військових на різних ділянках терену України.

ЗАХИСТНИКИ УКРАЇНИ УЧАСНИКИ АТО

підполковник

Лисенко Євген Леонідович   с. В.Поштова, А0799

капітан

Гончаренко Володимир Леонідович   с. В.Поштова, А0799

капітан

Стозуб Василь Олександрович   с. В.Поштова, А0799

капітан
Томашук Євген Іванович с. В.Поштова, А0799
старший лейтенант
Горобець Владислав Юрійович с. В.Поштова, А0799
старший прапорщик
Гаюк Ігор Якович с. В.Поштова, А0799
старшина
Борисов Артем Олександрович с. В.Поштова, А0799
старшина
Казмірчук Василь Михайлович с. В.Поштова, А0799
старший сержант
Сліпченко Андрій Васильович с. В.Поштова, А0799
старший сержант
Рабокоть Олександр Анатолійович с. В.Поштова, А0799
старшина
Радченко Олександр Анатолійович с. В.Поштова, А0799
сержант
Якимчук Павло Костянтинівич с. В.Поштова, А0799
молодший сержант
Алексеев Олександр Вікторович с. В.Поштова, А0799
солдат
Пилипенко Володимир Юрійович с. В.Поштова, А0799
Безпалій
Вячеслав Олександрович с. Юрівка вул. Лугова, 30
Василенко
Іван Анатолійович с. Віта-Поштова вул. Мічуріна, 7
Гагелев
Олександр Юрійович с. Віта-Поштова в/м 254, б.1, кв. 6
Глухий
Микола Петрович с. Юрівка вул. Шевченка, 130
Данчевський
Вячеслав Володимирович с. Віта-Поштова вул. Верхньосадова, 11
Довгич
Олександр Юрійович с. В.Поштова, вул. Паркова, 1
Долгушин
Вадим Вікторович с. Юрівка, вул. Сіверська, 6
Зелінський
Броніслав Станіславович с. В.Поштова, в/м 254, б.4, кв. 8
Зіма
Андрій Григорович с. В.Поштова, вул. Звенигородська, 91
Зубченко
Володимир Анатолійович с. Юрівка вул. Кооперативна, 38
Калістратов
Федір Васильович с. В.Поштова, вул. Матросова, 40
Кокоша
Андрій Олександрович с. В.Поштова, вул. Набережна, 2

Колістратенко
Олександр Сергійович С. В.Поштова, вул. Гончарна 2, кв. 1
Крилов
Дмитро Юрійович с. Юрівка, вул. Кооперативна, 14
Неспанов
Віктор Миколайович с. Юрівка вул. Сіверська, 6
Нікітенко
Олександр Миколайович с. В. Поштова, вул. Звенигородська, 74
Підлипний
СтепанОлегович с. В.Поштова, вул. Островського, 6
Петренко
Руслан Петрович с. Юрівка вул. Нова, 6-А
Речмедін
Артем Олександрович с. Юрівка, вул. Шевченка, 57
Січкаренко
Микола Вікторович с. В.Поштова, вул. Матросова, 34
Смолькін
Вадим Анатолійович с. Віта-Поштова вул. Звенигородська 36
Усатий
Сергій Володимирович с. Юрівка, вул. Шевченка, 3А, кв. 1
Шумілін
Вячеслав Вікторович с. Віта-Поштова вул. Островського, 23
Беспалий
Вячеслав Олександрович с. Юрівка, вул. Шевченка, 42
Донченко
Валерій Федорович с. Юрівка вул. Шевченка, 78
Іванчук
Микола Степанович с. Юрівка вул. Шевченка, 65-Б
Зуськов
Віталій Дмитрович с. В.Поштова, вул. Зелена, 1
Олексенко
Сергій Олексійович с. Юрівка вул. Кооперативна, 8
Чернишов
Олександр Леонідович с. Віта-Поштова вул. Придорожна, 12-А
Косумбетов
Ілля Сергійович с. Віта-Поштова, в/м № 254, б.2, кв. 4
Федоренко
Володимир Олександрович с. Юрівка, вул. Шевченка, 89
Граболук
Максим Сергійович с. Юрівка, вул. Шевченка, 47
Опанасенко
Ярослав Вікторович с. Юрівка, вул. Горохівська, 10
Сердюк
Роман Володимирович с. Віта-Поштова, в/м № 254, б.4, кв. 2

Стратегічний об'єкт на околиці Віти

Спеціальний миротворчий центр (СМЦ), що діє на базі факультету початкової та спеціальної підготовки Київського національного університету внутрішніх справ на околиці мальовничої Віти Поштової. На залісених пагорбах розташований підрозділ, в якому окрім курсантів КНУВС отримують необхідний вишкіл й кандидати до складу міжнародного миротворчого персоналу ООН у Кот-д'Івуарі, Ліберії, Судані та Східному Тиморі. Факультет багато в чому розбудовується завдяки підготовці миротворців і має дуже перспективне майбуття, бо водночас тут «кується» висококласний офіцерський корпус для України. Дві великі лекційні зали на 380 місць і 22 аудиторії на 30-35 «стілців», обладнані комунікаціями, мультимедійною апаратурою, відеоспостереженням, комфортабельні курсантські гуртожитки та 2-4-місні кімнати для миротворців, чудовий спортзал і велика їдальня – все до послуг тих, хто прийшов за знаннями. Те, що було 3-4 роки назад на Віті Поштовій, й сьогодні – земля і небо. Вже зараз вимальовується абсолютно чітка перспектива: якщо й надалі підтримає держава СМЦ, то його можна буде використовувати не тільки для підготовки українських миротворчих сил, а й міжнародних місій з числа іноземних правоохоронців. Серед найближчих проектів є задача в експлуатацію до кінця

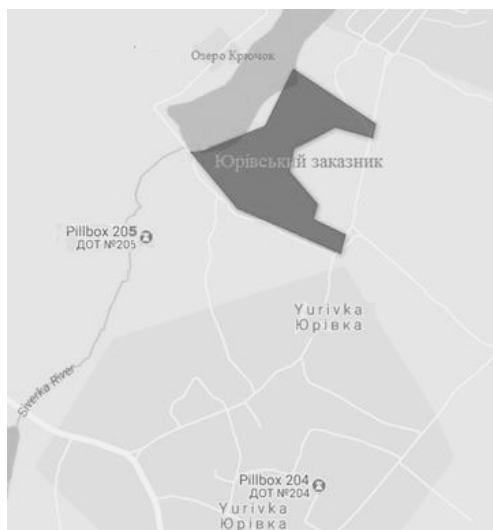

року стрілецького тирю для виконання вправ з пістолета та автомата на дистанціях 25-100 метрів. Планується зведення нового КПП із системою пропускних карток, кімнатами відпочинку, буфетом, вже готується відповідний проект, де по периметру будуть встановлені кілька оглядових вишок за зразком американських військових баз. Завершується спорудження медчастини зі стоматологічним кабінетом та лазаретом на 15 осіб й облаштування автогосподарства, яке обслуговуватиме автотехніку миротворців. Загалом представники Департаменту миротворчих операцій Секретаріату ООН (SAT) не втомлюються із кожним своїм приїздом (зважаючи на стан української економіки) дивуватися темпам розвитку факультету. Для реальних умов практичного навчання місцевість біля Віти Поштової приближена до реальної, яку найчастіше зустрічають миротворці. Це може бути гірська місцевість, трясовина, упале дерево, загалом ситуація, коли проїзд дорогою таїть у собі елемент небезпеки і тому холодний розрахунок та досвід визначають: чи зможуть здолати курсанти перепони, а чи загублять техніку і навіть своє здоров'я. Приміром, у африканських країнах під час сезону дощів миротворці неодноразово опинялися у ситуації, коли навіть позашляховики засмоктувало у багнюку майже по самий дах і офіцерам доводилося рятуватися, вибираючись із затоплених автівок.

МІСЦЕВИЙ ПРИРОДНО-ЗАОВІДНИЙ ФОНД

Заказник «Юрівський»

Заказник розташований на околиці с. Юрівка Києво-Святошинського району Київської області та включає в себе витoki річки Сіверка а також луки, прилеглі до русла річки. Загальна площа об'єкту складає 63,15 га. Цікаво те, що річка Днірик, що тече через поля Інституту землеробства впадає в Сіверку північніше заказника. Ландшафтний заказник місцевого значення «Юрівський» був оголошений рішенням № 365-19-VI дев'ятнадцятої сесії Київської обласної ради народних депутатів шостого скликання від 21 червня 2012 року за напрацюваннями групи

науковців Національного ботанічного саду ім. М. М. Гришка. Заказник був створений на ділянці місцезростання місцевих орхідей, але не охоплює і пропозиції місцевої природоохоронної громадськості розширити територію заказника на ділянку, розміщену через дорогу для збереження рідкісного кольору орхідей.

Ландшафтний заказник місцевого значення «Юрівський» має особливу природоохоронну, наукову та естетичну цінність.

Рослинність урочища представлена такими основним групами: болотистими луками, вологими вербовими заростями. Вздовж витоків річки зростає очерет звичайний та рогіз вузьколистий. На вологих ґрунтах, прилеглих до русла, розташовані вологі

вербові зарості з болотистими луками. Луки представлені угрупованнями осоки гострої та пухнастеплодової, до складу яких входять такі гідрофільні види як жовтець повзучий, жовтець їдкий, вербозілля звичайне; вербозілля лучне, коронарія зозуляча, дзвінець малий. Також тут ростуть такі лікарські рослини, як звичайна мати-й-мачуха, череда трироздільна. Особливу цінність описаного рослинного комплексу має існуюча тут популяція орхідей – пальчатокорінника м'ясочервоного, занесеного до Червоної книги України. Поміж лучних ділянок розкидані вербові зарості. В їх складі верба біла та козяча, тополя біла, береза звичайна та жостір проносний.

Багатий і тваринний світ території заказника. Зокрема, тут зустрічається ціла низка видів комах, занесених до Червоної книги України. Це, зокрема

дозорець-імператор, вусач мускусний, та бджола-тесляр фіолетова. Лучні ділянки також є місцем мешкання зникаючих метеликів – махаона та подалірія. На території об'єкту мешкає квакша звичайна, що охороняється міжнародною Червоною книгою, а також зелена ропуха, жаба гостроморда та група зелених жаб. З плазунів зустрічається вуж звичайний та ящірка прудка. Ропуха зелена та ящірка прудка охороняються міжнародною Бернською конвенцією. Найбільш чисельною групою тварин на вказаній території є птахи. Це трав'янка лучна, вівсянка звичайна, просянка, посмітюха, жайворонок польовий, плиски жовта та біла, одуд. Відкриті ділянки урочища є угіддями для полювання низки хижих птахів, що охороняються на європейському рівні. Це підсоколик великий, боривітер звичайний, канюк звичайний та яструб малий. В лучно-болотяних заростях гніздують бугайчик та очеретянки трьох видів. Звичайною твариною вологих лук є кріт. Решта видів ссавців предствлена переважно дрібними мишовидними гризунами, бурозубками. Зрідка в урочищі можна зустріти норку та тхора лісового, ондатру, зайця сірого та лисицю звичайну.

Орхідеї Київщини – раритет. Вони оселились тут кілька тисяч років тому. Десятки різних видів цих квітів обрали узбережжя річок своєю домівкою і адаптувались до тутешніх, досить суворих природних умов. На відміну від своїх тропічних родичів, орхідеї Київщини не такі величаві. Однак довершеність форми цих квіток та оригінальність забарвлення анітрохи не поступається орхідеям екваторіальних широт. Саме ця рідкісна популяція під державною охороною.

Родину орхідей Київщини представляють переважно зозулинці. Саме так називаються орхідеї, які колись перебралися з дерев на землю. Їхнє царство – луки, болітця, галявини, узлісся, береги річок. А ще рослини віддають перевагу відкритим вологим місцинам і торф'яникам. Ростуть вони поодиноці і досить далеко один від одного.

Орхідеї відносяться до вищих рослин не тільки за надмірну красу, розмаїття форм та досконалість будови квіток, а і своєю унікальністю в запиленні й розмноженні. У тому, як вони виживають — є певні ознаки розумного життя.

Орхідеї співіснують із грибами. Вони не здатні розмножуватися без них. Насіння орхідей є дуже дрібним, пиловидним, із недорозвинутим зародком. Воно не має запасу поживних речовин. Для того щоб прорости, насінина мусить зустрітись із грибом. Нитки грибниці постачають паростку необхідні органічні речовини, а квітка орхідеї в свою чергу живить гриба вуглецем.

Зозулинці мають дуже складну біологію розмноження і надто вразливі до змін довкілля. Ці рослини потерпають від втручання людини в природу. Змінюючи умови зростання (вирубування лісів, випасання худоби, розорювання земель, осушування боліт). Люди значно зменшили їх чисельність. Квіти все більше віддаляються в заболочені недоступні місця. Нині їх залишилося зовсім небагато. Саме тому орхідеї Київщини знаходяться під охороною — вони занесені до Червоної книги.

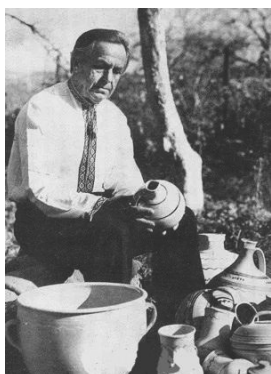
Цікавість до рідкісної місцевої орхідеї – зозулинцю м'ясочервоного, або ж пальчатокорінника м'ясочервоного, що донедавна гуртився на луках села Юрівки Києво-Святошинського району і красувався на узліссі вдовж місцевої річки, вимусила обнародувати острах повного зникнення червонокнижної рослини. Задовго до проголошення Київською обласною радою в 2012 році Юрівського заказника орхідей, частина земель де панувала ця квітка була передана під приватну забудову. Юрівці, знаючи про нічне життя цієї квітки, вважають орхідею цілющою рослиною. Її наділяють здатністю оздоровлювати. Кажуть, цілющий настій з кореню цієї орхідеї — її бульби не поступається женьшеню.

Ароматний нектар пальчатокорінника приваблює і комах. Він потрібен рослині, аби змусити бджолу якнайдовше залишатися всередині і, знову ж таки, набрати на себе якнайбільше пилку. Комахи проводять у губі квітки до 40 хвилин і вибираються назовні цілком захмелілі. На відміну від інших орхідей, ці рослини запилюються цілодобово. Їх квіти, зібрані у пухку китицю, квітнуть і після заходу сонця.

КУЛЬТУРА І МИСТЕЦТВО

Мистецтво Якова Падалки

Якова Івановича Падалка – потомствений гончар. Його пращур Федот Романович працював у гончарні графа Капніста і прославився роботами, що були презентовані на виставках у Москві, Ростові, Петербурзі. У 1887 році Федот Падалка отримав Срібну медаль на виставці у Харкові. Він навчив гончарству свого онука Івана Андрійовича, а той у свою чергу навчив сина Якова.

Яків Іванович Падалка з 1939 року навчався в професійній школі при Сумсько - Степанівському горняно-черепичному заводі. Гончарив у різних установах Києва та області, а в 1968 – 1986 роках працював у лабораторії архітектурно-художньої кераміки Київського зонального науково-дослідного інституту експериментального проектування

житлових і громадських споруд. Тут розкривається великий талант митця. Поряд з традиційними формами (гличики, макітри, миски, тарелі, іграшки “монетки” тощо) він створював оригінальну декоративну скульптуру.

Пошуки майстра перевтілювали в гончарстві давні традиційні форми української народної іграшки – баранців, коників, птахів, чортів, оленів, козликів – у цілком самобутні фантастичні істоти. Розширюючи межі таланту, Падалка створює новий жанр у вигляді настільних приборів для олівців у вигляді фантастичних звірів, що стають окрасою інтер'єру. У 1970 – 80-ті роки митець створює скульптурні ілюстрації до творів

М.В.Гоголя “Вій”, І.П.Котляревського “Наталка-Полтавка” та “Енеїда”, до драми-феєрії Лесі Українки “Лісова пісня”, до вірша Т.Г.Шевченка “Сон”. Кращі роботи художника зберігаються у музеях Полтави, Вільнюса, Санкт-Петербурга, Києва. Його твори неодноразово представляли мистецтво України на виставках у Польщі, Швеції, Італії, Америки, на декадних виставках у Москві. Скульптурні об'єми і декоративні настінні тарелі роботи майстра прикрашають інтер'єри Будинку кіно у Києві, готелів “Київ”, “Феофанія”, “Русь”. Музей українського народного декоративного мистецтва

володіє значною збіркою робіт майстра - 124 твори. Творчість Якова Івановича Падалки, заслуженого майстра народної творчості, посідає гідне місце в історії українського народного мистецтва.

Музеї, в яких зберігаються твори Я.І.Падалки: Державний музей етнографії, народів СРСР. Петербург, Художній музей Литовської РСР. Вільнюс, Меморіальний музей Т.Г. Шевченка. Канів, музей народної архітектури та побуту. Переяслав-Хмельницький, краєзнавчий музей Полтава. Велика колекція творів І. Падалки зберігається в його майстерні, в будинку де жив і працював в с. Віта-Поштова. Вдова гончара мріє створити музей чоловіка, але їй необхідна підтримка держави. За життя митця в 1990 році Сілка художників України випустила в світ Каталог виставки творів Якова Падалки.

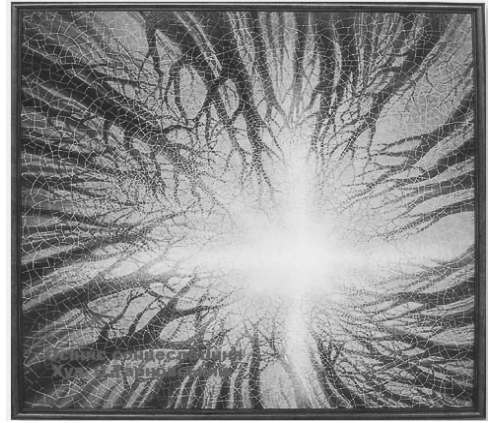
Живопис Олександра Тарновського

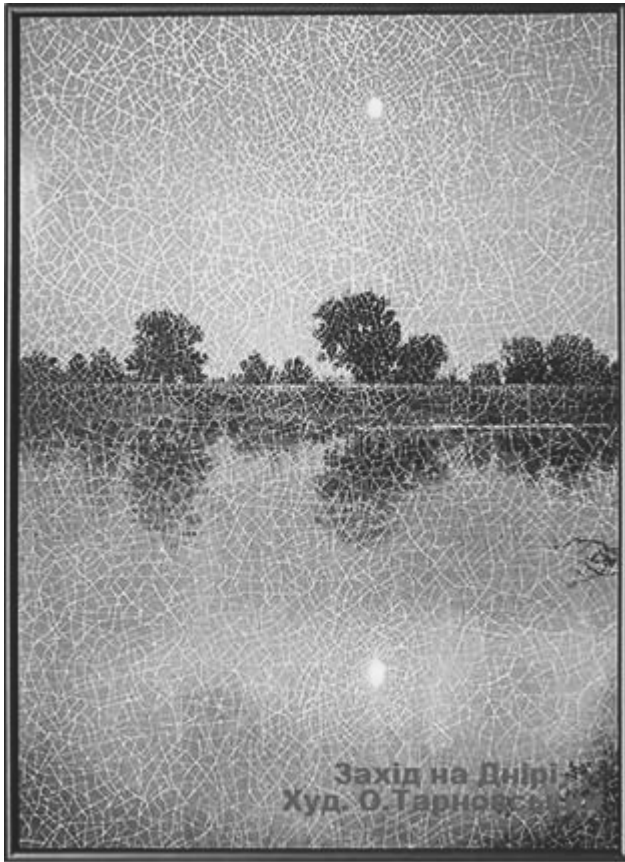
Художник, чії полотна сьогодні зберігаються в приватних колекціях України та закордоном.

Архітектор: за ескізами Тарновського в Юривці збудовано величну церкву.

Дизайнер, провідний фахівець Ювелірного Дому «Лобортас & Карпова», чий роботи високо оцінювались спеціалістами аукціону Christies . Лауреат міжнародних конкурсів, автор багатьох архітектурно-художніх проєктів (Україна, Німеччина, Польща, Азербайджан «Гірська резиденція глави держави», Туркменістан, США). Дипломат конкурсу "BIENALE" карикатури.

Наш односельчанин Олександр Миколайович Тарновський народився 28 жовтня 1958 року, а загинув 3 липня 2008 року рятуючи дитину, не доживши до свого 50- річчя. За своє коротке життя він створив 23 картини, з них 7 картин визнані шедеврами. Він не любить темні вулиці, тому його картини схожі на карнавал. А ще на його полотнах розлита енергетика того світу в якому він час-від-часу перебував. Його творіння новаторські, філософські, як і його слова з цього приводу:

"У величезної кількості художників - своє бачення світу, своя гра сюжетів і тонів. Кожен вносить до мистецтва щось своє, залишаючи неповторний слід. Тут не може бути конкуренції. Є тільки вільний вітер мандрів ..."

Він прагнув встигнути знайти себе у мистецтві, усвідомлюючи

себе у мистецтві, усвідомлюючи

неминучість і силу часу. Тарновський пішов раптово, коли вже був знаним як художник, як справжній майстер. Виставка «ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРА ТАРНОВСЬКОГО» зібрала багато людей, що знали й шанували творчість художника. А хто познайомився ще з незнайомим, надзвичайним і незвичайним шедевром його праці, просякнутим світлом і вічністю... живописом митця, схилилися до визнання імені майстра. Кажуть, що він чимось схожий на біблійного героя. Він - вільний художник. А точніше - графік, іноді - живописець, часом – дизайнер ювелірних виробів. Виставлявся

рідко. Але його добре знають колекціонери. Правда, до цих пір так ніхто і не дізнався таємниці його "павутини" ...

Він – єдиний, хто працював в цьому дивному стилі, якому і назви-то немає. Його полотна немов віяло часу: павутина найтонших тріщин по всьому простору... Він любив мозаїчність. Ніби збирав картини з осколків. Кожен з них – окремий всесвіт. Фантазійні замки, міста-блюзи і променисті заходи - "тріщина між світами" ... Це його сюжети.

Коли дивишся на роботи Олександра Тарновського, вражає їхнє ранкове світло, потужний потік енергії і розквіту життя земного. Тарновський – майстер духовного світла.

Художник Анна Полькова згадує: «Саша був людиною подвигу. Він жив як на війні. І якби його доля випала поряд з роками воєнних баталій, Тарновський запам'ятався б героєм».

З величезної кількості художників у Тарновського було своє бачення світу, своя гра у сюжети та відтінки. Кожний приносить у мистецтво щось своє. Тут не може бути конкуренції. Є тільки вітер блукань. Живопису він віддає весь вільний час, тим більше що художник вважає за краще працювати у вельми складній і кропіткій (справді, «ювелірній») авторській техніці. Так, деякі з його робіт покриті сіткою штучних тріщин-кракелюр, що, проте, не стільки нагадує про картини старих майстрів, скільки дробить зображення на безліч уламків, дивним чином додаючи йому при цьому особливої виразності. Але, зрозуміло, не у кракелюрах справа. Картини Олександра

Тарновського — гармонійні та ясні, дуже поетичні (нерідко доповнені віршами автора), але одночасно — передбачають найпіднесеніші філософські тлумачення такі, як камерний весняний сад «Весна в саду», грандіозний ліс, наскрізь пронизаний сонцем «Сонячна імпровізація», «Літо. Ранок у лісі», урочистий, але все ж земний захід «Де день сідає сонячною зіркою» і захід за горизонт якоїсь незваної зірки, що спостерігається з такої ж незваної планети «Захід у сузір'ї світів», і, нарешті, тендітний Повітряний замок, що виникає у різнокольорових хмарах «Міраж». Багацько картин митець роздарував своїм друзям і односельцям Юрівки. Про свою творчість він писав: «... До мистецтва намагаєшся підходити з чистими руками. Це я знаю. Але не знаю, як зроблена більша частина

моїх картин. Коли я витав в них, то розчинявся на багато годин безперервної роботи. Вона, здавалося, вершилася на одному подиху... А коли з цього стану виходив – то, що було там, залишається загадкою. Я був художником, коли витав в їх осередді. А зараз такий же глядач, як і всі».

Місцевий дослідник архаїки

На важливість стародавніх пам'яток і вивчення історичного минулого Надв'їття звернув увагу місцевий пошуковець, фахівець своєї справи Валентин Вікторович Онищенко, який з дитинства мав цікавість до історичної минувшини. Після здобуття середньої освіти в Боярській загальноосвітній школі №5 вступив до Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут», здобув освіту теплоенергетика і крім цього підвищив свій освітній рівень в області археології та створення пошукових пристроїв. За його безпосередньої ініціативи були схематизовані відомості про пам'ятки давньої Київщини і в багатьох з них підняті речі історичної давнини, які мають цінність для вивчення нашої минувшини. Валентин Онищенко організував декілька історичних виставок. Найбільш масовою, що мала визнання була виставка, організована разом з сільськими подвижниками культури на святкуванні 80-річчя заснування Києво-Святошинського району, що відбулося цього року у місті Вишневому. Ряд найважливіших знахідок минувшини подані і в цій книжці. Свою колекцію він розпочав збирати з 2002 року, коли постійно став мешкати в селі Юрівка і на протязі 15 років зібрав значну історичну колекцію, яка примушує зберегти нашу історичну минувшину і відшукати приміщення для місцевого історико-краєзнавчого музею.

Перелік деяких предметів старини, піднятих В.Онищенко

Частка кременевого серпа періоду Неоліту, піднятий на окраїні села Юрівки.

Скіфська шпилька, керамічні та свинцеві прясла, вістря стріл – підняті з глибини культурного прошарку 50-70 см Юрівського скіфського оселення.

Свищик, іграшка часів Трипільської культури.

Бронзовий ніж I-II ст. н.е. піднятий в с. Юрівка.

Скіфська бойова сокира (сак) та бронзові сережки підняті в с. Юрівка

Дзвіночки, гудзики, печатки, торгівельні пломби, хрестики бронзові підняті

з поселення Київської Русі над річкою Сіверка та біля яру в селі Юрівка.

Ремінні закінчення, каблучки і персні з культурного прошарку городища села Віта-Поштова.

Заклади культури

Культурна спадщина, що прийняли вітянці та юрівці від своїх предків, нагромадилася за тисячоліття в наслідок природних умов і тодішнього життя: доброго клімату, багатства землі і краси краєвидів, а також внаслідок культурних зв'язків з іншими населеними пунктами.

Віто-Поштова сільська рада для покращення організації культурних заходів рік тому створила Громадський комітет з організації масових святкових заходів, до складу якого входять активні жителі нашої громади, і на який покладено відповідальність за організацію великих свят, дозвілля та культурних заходів, а також для відображення обличчя громади на районному рівні. Центром культурно-масових заходів являється клуб села Віта-Поштова, який очолює директор Січкаренко Ірина Яківна. Вона – ініціатор громадських культурно-масових заходів, концертів і святкувань. На кожному заході активний учасник – Народний аматорський хор «Вербиченька»! Традиційно, приходять зустрічі з малечею за розвагами, гарячим кулішом і подарунками на Дні Святого Миколая, освячування води у свято Водохреща на озері, конкурси народної пісні, гуляння на Масницю з цінними призами та смачними млинцями. Щорічно односельчани віддають шану ветеранам в День пам'яті жертв Другої світової війни з проведенням мітингів у Віті Поштової та Юрівці. Стало традицією культурно-спортивне свято до Дня захисту дітей та народні гуляння на Івана Купала біля сільського озера з давніми образами Морени, Діда Купала, Мавки, Лісовика і Водяника. Дівчата пускають віночки на воду, а хлопці їх дістають. Чий віночок дістанеться – та стане нареченою. А потім пари стрибають через купальське вогнище, хлопці зі смолоскипами і дівчата з квітами.

У вересні відбувається свято, що покликане об'єднати і згуртувати громадян сіл – День громади. Як правило односельчани урочисто святкують День українського козацтва, Нового Року, День Святого Валентина, вшанування героїв Небесної сотні та інших свят.

Сільська громада має 2 бібліотеки. Їх завідувачі з Людмила Григорівна Мельник в Юрівській бібліотеці з обмінним фондом 7104 книги та Тетяна Іванівна Пацьора в бібліотеці Віти-Поштової з фондом 6526 книг. Бібліотеки обох сіл - центри просвітницько-інформаційної роботи. Бібліотеки обладнані читальнями, мають компютери і ксерокси. Книжковий фонд оновлено сучасними надходженнями. Часті гості бібліотек – сільська дітвора.

Пристоличні села мали найдовший період самостійного культурного розвитку. Тут зберігся різновид народного мистецтва без особливого впливу інших культур. Місцевий одяг, як естетична база, на якій місцеві митці віками створювали орнаменти вишивок, мереживо та декоративну тканину, вдягають на свята, додаючи разки червоно намиста й вінк з кількома барвистими стрічками. Виникають почуття вірності Малій Батьківщині і традиції своїх пращурів. Особливо збереглася передвесільна обрядовість, так звані запросини на весілля, коли молода зі старшою дружкою йде запрошувати на весілля. Дуже гарно дивитися, як молода і дружка йдуть просити в українському одязі. Молода на коси чіпляє білі квіточки, а дружка рожеві та сині. Молода біля квіточок чіпляє мірту або бар віночок. Молоду з дружками запрошують до світлиці, пропонують відразу сідати, щоб у домі багатство осідало й нічого не бракувало.

Після частування молода з дружками встають, тричі низенько вклоняються і так просять-промовляють: "Просили вас батько, просили вас мати і ми вас усіх дуже просимо приходьте до нас на весілля" або "Просили батько й мати, і я прошу вас на моє весілля!" їй відповідали: "Спасибі матері, спасибі батькові, що нашого звичаю не забули, що свою дитину звичаю навчили, спасибі й тобі, молода, що нашої хати не обминула. Щастя тобі весілля відбути і щасливою бути!"

Збереглася частково обрядовість зелених свят. Напередодні Зеленої неділі, у суботу, що називалася клечаною, хату, прикрашають *клечанням* – зеленими запашними травами гілками осокою, любистком, м'ятою, пижмою, ласкавцями, лепехою встеляють долівку. По клечання їхав старший родини. За місцевим повір'ям разом з гіллям-клечанням приходять до господи дух предків. Зберігся обряд поминок (гробків), коли в час квітіння за місцевим повір'ям в цвітінні прокидаються мерці, живі масово збираються на гробках, поминають предків, охоронців інтересів роду, влаштовуючи тризну. На передодні прибирають могили, садять квіти, фарбують.

Юріївський монастир, що існував в далеку давнину, був іменований в честь святого великомученика Переможця Юрія, що загинув у Нікомедії в 303 році по Р.Х. і вважається у всіх християнських народів покровителем хліборобства і скотарства. Саме ім'я Юрій в Грецькій мові вимовляється Георгос

– землероб. В християнському іконоописі Св. Юрій зображується лицарем на білому коні зі списом в руках, яким забиває дракона. День села Юрівки в сиву давнину святкувався на сімнадцятому тижні після різдва, за старим стилем 23 квітня. Це свято в селі було у великій пошані бо за народним повір'ям в цей день весна сходить на землю і починає господарювати, зявляються перші сходи ярих, зеленіють гаї і сади. В старій колядці першим церковним святом згадується свято Св. Юрія: Перше свято – Святий Юрій, Друге свято – Святий Петро, Третє свято – Святий Ілля. В день Святого Юрія відбувалися традиційні обходи полів всією громадою і там відправлялись спільні молебні за врожай, а потім обливали водою пастуха, викликаючи для врожаю дощ. Існує приповідка: «Якщо дощ на Юрія, то буде хліб». В цей день роса має цілющу силу. В селі відбувався перший вигін худоби на Юрієву росу, щоб очистити корів від усього злого і розпочинався сезон випасу. Корів поганяли гілочкою свяченої верби, щоб худоба була сильною і молочною. Хлопці в цей день гнали на нічний випас коней і влаштовували вечерю, що складалась із пива, риби, м'яса, яєць. В сиву давнину в цей день поклонялись богу сонця Усінню, покровителю хліборобства і скотарства, який був змінений Святим Юрієм.

БУДІВНИЦТВО І ІНДУСТРІАЛЬНИЙ РОЗВІЙ

Після розпаду СРСР, 24.08.1991 р. проголошена незалежність України, взято курс на ринкову економіку. 90-ті роки ХХ ст. в житті села позначилися прагненням до самоврядування, виборів на конкурентній основі депутатів і прямого обирання сільського голови. В Селах Віта-Поштова і Юрівкаі почали діяти церви і завершилося будівництво нових храмів. В 1997 році реформувався радгосп «Тарасівський» у КСП . Нажаль, це реформування не дало

очікуваних результатів. Відбулося розпаювання земель колишнього КСП. Паї отримало близько 100 чоловік, проживаючих на території ради. Відбувається індивідуальна забудова нових ділянок. Розроблений генплан розвитку Віти-Поштової і Юрівки.

Інвестиційний фонд Dragon-Ukrainian Properties&Development, що вже інвестував в Україну більш як 200 млн. дол. в співпраці з провідним світовим виробником будівельних конструкцій Nascog представив ринку перше в Україні містечко в північноамериканському стилі – Green Hills. За словами керівників проекту компанія вже вклала близько 15 млн. доларів у створення селища топ-класу за 6 км від Києва - в с.Віта-Поштова повністю нівельовані стійким фінансовим становищем інвестора, а також упевненістю в успіху нового продукту у покупців. Це підтвердилося з початком продажів, які стартували в липні 2009 р., відзначили в компанії.

Підприємства і організації розташовані на території Віти-Поштової:

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ТОРГОВЕЛЬНО-ВИРОБНИЧА ФІРМА "БУДМАТЕРІАЛИ ЛТД". Зареєстроване 23.08.1996 р. реєстратором РДА. Керівник організації - ЗАГАРЯ ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ. Знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 22, основним видом діяльності являється «ВИРОБНИЦТВО ГОТОВИХ ДЛЯ ВИКОРИСТАННЯ БЕТОННИХ СУМІШЕЙ».

ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО КИЇВСЬКИЙ ДОСЛІДНО-МЕХАНІЧНИЙ ЗАВОД Зареєстроване 27.02.1996 р. . реєстратором РДА. Керівник організації - ХОМЕНКО ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ. ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО КИЇВСЬКИЙ ДОСЛІДНО-МЕХАНІЧНИЙ ЗАВОД знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 33, основним видом діяльності являється «ЗДАВАННЯ В ОРЕНДУ ВЛАСНОГО НЕРУХОМОГО МАЙНА».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "СУБОТА". Зареєстроване 16.02.1994 р. реєстратором РДА. Керівник організації - ЯКОВЕНКО Л. И. . Компанія ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "СУБОТА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С. ВІТА-ПОШТОВА, ВУЛ. БОЯРСЬКА, Б.2, основним видом діяльності являється «ПОСЕРЕДНИЦЬКІ ПОСЛУГИ ПРИ КУПІВЛІ - ПРОДАЖІ ПРОДУКЦІЇ ВИРОБНИЧО - ТЕХНІЧНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ».

МАЛЕ ПРИВАТНЕ БАГАТОПРОФІЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗОРЯНЕ" зареєстроване 30.10.1996 р. регістратором РДА. Керівник організації - ГОРІЛЕНКО ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ. МАЛЕ ПРИВАТНЕ БАГАТОПРОФІЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗОРЯНЕ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО БУД. 4, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО ФІРМА "КАМЕНЯР" зареєстроване 12.11.1992 р. регістратором РДА. Керівник організації - КОРЕНЬ ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО ФІРМА "КАМЕНЯР" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. КАРЛА МАРКСА БУД. 40, основним видом діяльності являється «ПОСЕРЕДНИЦТВО В ТОРГІВЛІ ДЕРЕВИНОЮ ТА БУДІВЕЛЬНИМИ МАТЕРІАЛАМИ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТЕКС" зареєстроване 31.03.1992 р. регістратором РДА. Керівник організації - ФЕНЧЕНКО СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТЕКС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ КАФЕ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ФІРМА "РЕЗЕРВ-89" зареєстроване 02.04.1992 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - ГЛОБА АНАТОЛІЙ ПАВЛОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ФІРМА "РЕЗЕРВ-89" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 2, основним видом діяльності являється «ВИРОБНИЦТВО ІНШИХ ВЕРСТАТІВ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВО "БУДМОНТАЖКОНСТРУКЦІЯ" зареєстроване 07.04.1994 р. регістратором РДА. Керівник організації - ХОМЕНКО ВІКТОР ІВАНОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВО "БУДМОНТАЖКОНСТРУКЦІЯ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. КАРЛА МАРКСА БУД. 11Б, основним видом діяльності являється «МОНТАЖНІ РОБОТИ».

МАЛЕ ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ВІТА ТРЕЙД" зареєстроване 20.10.1994 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - СИМОНЕНКО ЛЕОНІД МИХАЙЛОВИЧ. МАЛЕ ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ВІТА ТРЕЙД"

знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ТРАНСПОРТНО - ЕКСПЕДИЦІЙНІ ПОСЛУГИ БЕЗ РОБІТ І ПОСЛУГ, ЩО ВИКОНУЮТЬСЯ НА ЗАМОВЛЕННЯ НАСЕЛЕННЯ».

ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ" зареєстроване 25.12.1997 р. регістратором РДА. Керівник організації - ПАЦЬОРА ЛЕОНІД ЛЕОНІДОВИЧ. ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. МАТРОСОВА БУД. 19, основним видом діяльності являється «ВИРОЩУВАННЯ ЗЕРНОВИХ ТА ТЕХНІЧНИХ КУЛЬТУР».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ТИША" зареєстрована 26.01.1998 р. регістратором РДА. Керівник організації - КАНЮКА МИКОЛА СТЕПАНОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ТИША" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ДОЧІРНЄ ПІДПРИЄМСТВО ЗАКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА НВФ "УСС ВІТА ПОШТОВА" зареєстроване 03.06.1998 р. регістратором РДА. Керівник організації - КУРТУКОВ ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ. ДОЧІРНЄ ПІДПРИЄМСТВО ЗАКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА НВФ "УСС ВІТА ПОШТОВА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 20, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ РІЗДВА БОГОРОДИЦІ ПАРАФІЇ зареєстрована 30.09.1991 р. регістратором ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ. Керівник організації - КОЛЬЧЕНКО ВІТАЛІЙ ВАЛЕНТИНОВИЧ. РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ РІЗДВА БОГОРОДИЦІ ПАРАФІЇ знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТА ПЛЮС" зареєстроване 23.08.1995 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - ТОРОПОВ ЄВГЕНІЙ МИКОЛАЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТА ПЛЮС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ.

БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ ПАЛЬНИМ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ВІТА-АЛКО" зареєстроване 19.06.1998 р. регістратором РДА. Керівник організації - ПЕТРЕНКО С П. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ВІТА-АЛКО" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С. ВІТА-ПОШТОВА, ВУЛ. БОЯРСЬКА, Б.4, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ НЕДЕРЖАВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, КРІМ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ»

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ВЕТЕРАН" зареєстрована 22.01.1996 р. регістратором СІЛЬСЬКА РАДА. Керівник організації - ДЖЕВАГА АНДРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ВЕТЕРАН" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С. ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І.

СЕЛЯНСЬКЕ (ФЕРМЕРСЬКЕ) ГОСПОДАРСТВО "УДАЙ" зареєстроване 12.05.1993 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - ТРЕТЯК ІГОР ОЛЕКСІЙОВИЧ. СЕЛЯНСЬКЕ (ФЕРМЕРСЬКЕ) ГОСПОДАРСТВО "УДАЙ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С. ВІТА-ПОШТОВА, ВУЛ. МАРКСА КАРЛА, Б.95, основним видом діяльності являється «ВИРОЩУВАННЯ КАРТОПЛІ, ОВОЧЕВИХ ТА БАШТАННИХ КУЛЬТУР».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "САЛЛІ" зареєстроване 29.04.1996 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - ЧЕРНОТА А А. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "САЛЛІ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С. ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ВИРОБНИЦТВО БУДІВЕЛЬНИХ ДЕТАЛЕЙ З ДЕРЕВИНИ І ПЛИТ НА ДЕРЕВНІЙ ОСНОВІ».

КОЛЕКТИВНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗВ'ЯЗОК" " зареєстроване 29.04.1996 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - КАЛІНІЧЕНКО АНАТОЛІЙ НИКИФОРОВ. КОЛЕКТИВНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗВ'ЯЗОК" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С. ВІТА-ПОШТОВА, ВУЛ. БОЯРСЬКА, Б.4, основним видом діяльності являється «ЗОВНІШНЯ ТОРГІВЛЯ НЕДЕРЖАВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЛЮДМИЛА" зареєстроване 03.09.1996 р. регістратором РДА. Керівник організації - ПАЦЕРА ЛЮДМИЛА

ФЕДОРІВНА. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЛЮДМИЛА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. МАТРОСОВА БУД. 21, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ НЕДЕРЖАВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, КРІМ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "БІОМ" зареєстроване 03.09.1996 р. регістратором РДА. Керівник організації - ШПАК СЕРГІЙ ІВАНОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "БІОМ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ НЕДЕРЖАВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, КРІМ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ».

ДОЧІРНЄ ПІДПРИЄМСТВО "ШАХРОВСЬКИЙ КАР'ЄР" зареєстроване 13.10.1997 р. регістратором РДА. Керівник організації - ІВАНУШЕНКО ОЛЕКСІЙ МИКОЛАЙОВИЧ. ДОЧІРНЄ ПІДПРИЄМСТВО "ШАХРОВСЬКИЙ КАР'ЄР" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ПРОМИСЛОВІСТЬ НЕРУДНИХ БУДІВЕЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ».

САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "АВТОМОБІЛІСТ-2" зареєстроване 01.05.1998 р. регістратором РДА. Керівник організації - АДАМЧУК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ. САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "АВТОМОБІЛІСТ-2" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ПЛОЩА ПАШИРОВА БУД. 1, , основним видом діяльності являється «УПРАВЛІННЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ»

САДОВЕ ТОВАРИСТВО "ЛІСОВА ПОЛЯНА" зареєстроване 24.09.1999 р. регістратором РДА. Керівник організації - ПОТЬОМКІНА НІНА АНДРІЇВНА. САДОВЕ ТОВАРИСТВО "ЛІСОВА ПОЛЯНА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА , основним видом діяльності являється «УПРАВЛІННЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ».

САДІВНИЧЕ ТОВАРИСТВО "КРУГЛИК-2" зареєстроване 21.06.2000 р. регістратором УПРАВЛІННЯ ЮСТИЦІЇ В РАЙОНІ. Керівник організації - СІЧЕНЬ АНАТОЛІЙ СТЕПАНОВИЧ. САДІВНИЧЕ ТОВАРИСТВО "КРУГЛИК-2" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДОВЕ ТОВАРИСТВО "ДРУЖБА-1" зареєстрована 27.07.2002 р. регістратором СІЛЬСЬКА РАДА. Керівник організації - ХМІЛЕНКО ВІТАЛІЙ ГАВРИЛОВИЧ. ГРОМАДСЬКА

ОРГАНІЗАЦІЯ "САДОВЕ ТОВАРИСТВО "ДРУЖБА-1" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ЛІСНЕ" зареєстроване 27.09.2002 р. регістратором СІЛЬСЬКА РАДА. Керівник організації - ГЛІМБОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ВАЦЛАВОВИЧ. САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ЛІСНЕ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

САДІВНИЧЕ ТОВАРИСТВО "ВИШНЕВЕ" зареєстроване 27.09.2002 р. регістратором СІЛЬСЬКА РАДА. - Керівник організації - РУДЕНКО ВІКТОР ОЛЕКСАНДРОВИЧ. САДІВНИЧЕ ТОВАРИСТВО "ВИШНЕВЕ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ІНШІ ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "СКТС УНІВЕРСАЛ зареєстроване 29.07.1999 р. регістратором РДА. Керівник організації - ТИМОШЕНКО ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "СКТС УНІВЕРСАЛ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23А, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ЧЕРЕПОВА" УНІВЕРСАЛ зареєстроване 29.07.1999 р. регістратором РДА. Керівник організації - ЧЕРЕПОВ ВОЛОДИМИР БОРИСОВИЧ. ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ЧЕРЕПОВА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. МАТРОСОВА БУД. 32, основним видом діяльності являється «ВИРОЩУВАННЯ КАРТОПЛІ, ОВОЧЕВИХ ТА БАШТАННИХ КУЛЬТУР».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ПРОМАГРОКОМПЛЕКТ" зареєстроване 14.04.2000 р. регістратором РДА. Керівник організації - НІКІФОРЕНКО ІГОР АВГУСТОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ПРОМАГРОКОМПЛЕКТ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 33, основним видом діяльності являється «КОНСУЛЬТУВАННЯ З ПИТАНЬ КОМЕРЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА УПРАВЛІННЯ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО ФІРМА "СКІФ-ТРАНС-К" зареєстроване 12.03.2001 р. регістратором РДА. Керівник організації - КРЕПАК АНАТОЛІЙ ГРИГОРОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО ФІРМА "СКІФ-

ТРАНС-К" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БЕРЕГОВА БУД. 2-А, основним видом діяльності являється «НЕСПЕЦІАЛІЗОВАНА ОПТОВА ТОРГІВЛЯ ХАРЧОВИМИ ПРОДУКТАМИ, НАПОЯМИ ТА ТЮТЮНОВИМИ ВИРОБАМИ».

ДОЧІРНЄ ПІДПРИЄМСТВО "УНІВЕРСАЛ-СЕРВІС" зареєстроване 08.06.2001 р. реєстратором РДА. Керівник організації - КОКОТ НАТАЛІЯ ОЛЕКСІЇВНА. ДОЧІРНЄ ПІДПРИЄМСТВО "УНІВЕРСАЛ-СЕРВІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23А, основним видом діяльності являється «ОПТОВА ТОРГІВЛЯ БУДІВЕЛЬНИМИ МАТЕРІАЛАМИ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДІАДЕМА" зареєстроване 30.09.2002 р. реєстратором РДА. Керівник організації - ВАСИЛЬЄВ ВАЛЕНТИН ВАЛЕНТИНОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДІАДЕМА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ КАФЕ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ФЕНІКС" зареєстроване 25.10.2002 р. реєстратором РДА. Керівник організації - ДЕРКАЧ ВІКТОР ФЕДОРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ФЕНІКС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. КАРЛА МАРКСА БУД. 130, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ НЕДЕРЖАВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, КРІМ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "НАУКОВО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗАХИСТ СИСТЕМНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ" зареєстроване 06.03.2003 р. реєстратором РДА. Керівник організації - СІЧКАРЕНКО ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "НАУКОВО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗАХИСТ СИСТЕМНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. КАРЛА МАРКСА БУД. 30, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ, ПОВ'ЯЗАНА З БАНКАМИ ДАНИХ».

ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ЛЬОНОК" зареєстроване 18.04.2003 р. реєстратором РДА. Керівник організації - МОШКОВ ОЛЕГ МИХАЙЛОВИЧ. ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ЛЬОНОК" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. МАТРОСОВА БУД. 16, основним видом діяльності являється «РОЗВЕДЕННЯ ПТИЦІ».

ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ДІБРОВА" зареєстроване 18.04.2003 р. регістратором РДА. Керівник організації - ПАЦЬОРА ФЕДІР ТИМОФІЙОВИЧ. ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО "ДІБРОВА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 23А, основним видом діяльності являється «РОЗВЕДЕННЯ ПТИЦ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "НАУКОВО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО "ІНВЕСТ-ПЛЮС" зареєстроване 08.07.2003 р. регістратором РДА. Керівник організації - КОТКО ВІРА ВОЛОДИМИРІВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "НАУКОВО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО "ІНВЕСТ-ПЛЮС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ВИРОБНИЦТВО ХЛІБА ТА ХЛІБОБУЛОЧНИХ ВИРОБІВ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЗОЛОТА СЕРЕДИНА" зареєстроване 08.08.2003 р. регістратором РДА. Керівник організації - РОЗВАДОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР СТАНІСЛАВОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЗОЛОТА СЕРЕДИНА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НЕЗАЛЕЖНОСТІ БУД. 15, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ АГЕНТСТВ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЕНЕРГІЯСТРОЙ" зареєстроване 21.10.2003 р. регістратором РДА. Керівник організації - ТІТКОВ СЕРГІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЕНЕРГІЯСТРОЙ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. КАРЛА МАРКСА БУД. 116, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЛОЦМАН" зареєстроване 12.03.2004 р. регістратором РДА. Керівник організації - ФЕСЕЧКО МИКОЛА СИЛЬВЕСТРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЛОЦМАН" " знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 33, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "КАМА ЛТД-ПЛЮС" зареєстроване 07.05.2004 р. регістратором РДА. Керівник організації - МАМЕДОВ АЛЕКПЕР ЛЯТИФ ОГЛИ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "КАМА ЛТД-ПЛЮС" знаходиться за адресою

КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ДОР. КИЇВ-ОДЕСА БУД. АВТО,21 КМ, основним видом діяльності являється «НЕСПЕЦІАЛІЗОВАНА ОПТОВА ТОРГІВЛЯ ХАРЧОВИМИ ПРОДУКТАМИ, НАПОЯМИ ТА ТЮТЮНОВИМИ ВИРОБАМИ».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "НОВІТА" зареєстроване 25.08.2004 р. регістратором РДА. Керівник організації - ТИМОЧКО ВОЛОДИМИР БОГДАНОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "НОВІТА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ОСІНЬ-2004" зареєстроване 15.10.2004 р. регістратором РДА. Керівник організації - ПЕТРУК ВІКТОР СТЕПАНОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ОСІНЬ-2004" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 33, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІНДЕЛЕКТРИК" зареєстроване 18.11.2004 р. регістратором РДА. Керівник організації - СІЛІН ДЕНИС ВЯЧЕСЛАВОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІНДЕЛЕКТРИК" " знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 33, основним видом діяльності являється «МОНТАЖ ЕЛЕКТРОДВИГУНІВ, ГЕНЕРАТОРІВ І ТРАНСФОРМАТОРІВ».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ВІТЕРАН-1" зареєстрована 21.12.2004 р. регістратором РДА. Керівник організації - ПАВЛЕНКО БОРИС ВАСИЛЬОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ВІТЕРАН-1" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "КРУГЛИК-3" зареєстрована 28.10.2004 р. регістратором РДА. Керівник організації - КАСАТКІН ВІКТОР ВОЛОДИМИРОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "КРУГЛИК-3" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ОБСЛУГОВУЮЧИЙ КООПЕРАТИВ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "СІВЕРКА" зареєстрований 09.05.2005 р. регістратором РДА. Керівник організації - МОТІНА АНТОНІНА ФЕДОРІВНА. ОБСЛУГОВУЮЧИЙ КООПЕРАТИВ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "СІВЕРКА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ОВОЧІВНИЦТВО, ДЕКОРАТИВНЕ САДІВНИЦТВО ТА ВИРОЩУВАННЯ ПРОДУКЦІЇ РОЗСАДНИКІВ».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ВІТА-ПЛЮС" зареєстрована 06.09.2005 р. регістратором РДА. Керівник організації - САФАНЮК ПЕТРО ВОЛОДИМИРОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "ВІТА-ПЛЮС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "КРУГЛИК-4" зареєстрована 08.09.2005 р. регістратором РДА. Керівник організації - ОНОПРІЄНКО ТАМАРА ВІКТОРІВНА. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "КРУГЛИК-4" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ІНТЕР-ПРЕМІУМ-УКРАЇНА" зареєстроване 27.12.2005 р. регістратором ДЕСНЯНСЬКА РДА У МІСТІ КИЄВІ. Керівник організації - КОСТИНСЬКА ОЛЕНА ОЛЕКСАНДРІВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ІНТЕР-ПРЕМІУМ-УКРАЇНА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 31, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ В НЕСПЕЦІАЛІЗОВАНИХ МАГАЗИНАХ БЕЗ ПЕРЕВАГИ ПРОДОВОЛЬЧОГО АСОРТИМЕНТУ».

РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ПАРАФІЇ НА ЧЕСТЬ ПРЕПОДОБНИХ АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ зареєстрована 10.10.2005 р. регістратором РДА. Керівник організації - АНТОНЮК СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ. РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ПАРАФІЇ НА ЧЕСТЬ ПРЕПОДОБНИХ АНТОНІЯ І ФЕОДОСІЯ знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА КЛАДОВИЩЕ, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "УКРБУДПРОМРЕКОНСТРУКЦІЯ" зареєстроване 03.11.2005 р. регістратором РДА. Керівник організації - МИХАЛЮК ДМИТРО БОРИСОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "УКРБУДПРОМРЕКОНСТРУКЦІЯ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 33, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТА-3000" зареєстроване 22.11.2005 р. регістратором РДА. Керівник організації - КОСТИНСЬКИЙ МОЙСЕЙ БОРИСОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТА-3000" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 31, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ В НЕСПЕЦІАЛІЗОВАНИХ МАГАЗИНАХ БЕЗ ПЕРЕВАГИ ПРОДОВОЛЬЧОГО АСОРТИМЕНТУ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "МІЖНАРОДНА ІНФОРМАЦІЙНА ТРАНСПОРТНО-АГЕНЦІЯ ЛОГІСТИЧНА зареєстроване 30.01.2006 р. регістратором РДА. Керівник організації - КОКОТ СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "МІЖНАРОДНА ІНФОРМАЦІЙНА ТРАНСПОРТНО-АГЕНЦІЯ ЛОГІСТИЧНА знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23А, основним видом діяльності являється «РЕМОНТ ТА ТЕХНІЧНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ ІНШОГО ЕЛЕКТРИЧНОГО УСТАТКОВАННЯ, Н. В. І. Г.».

ВІТА-ПОШТОВСЬКА СІЛЬСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ зареєстроване 14.02.2006 р. регістратором РДА. Керівник організації - КОСТИШИНА МАРІЯ ІВАНІВНА. ВІТА-ПОШТОВСЬКА СІЛЬСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «УПРАВЛІННЯ НА РІВНІ СІЛ ТА СЕЛИЩ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "УКРАЇНСЬКИЙ ЮРИДИЧНИЙ ТА ТРАНСПОРТНИЙ СЕРВІС" зареєстроване 15.05.2006 р. регістратором РДА. Керівник організації - КОКОТ СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "УКРАЇНСЬКИЙ ЮРИДИЧНИЙ ТА ТРАНСПОРТНИЙ СЕРВІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23, основним видом діяльності являється «АДВОКАТСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ФАКЕЛ-03" зареєстрована 20.11.2006 р. реєстратором РДА. Керівник організації - АНТОШКО ОЛЕКСІЙ ВАСИЛЬОВИЧ.

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ФАКЕЛ-03" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН "НУГУШ-1" зареєстрована 26.02.2007 р. реєстратором РДА. Керівник організації - БУРЯК ПАВЛО ДМИТРОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН "НУГУШ-1" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ОБСЛУГОВУЮЧИЙ КООПЕРАТИВ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "БАРВІНОК 07" зареєстрований 22.03.2007 р. реєстратором РДА. Керівник організації - ЧЕМЕС ЄВГЕН АНАТОЛІЙОВИЧ. ОБСЛУГОВУЮЧИЙ КООПЕРАТИВ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "БАРВІНОК 07" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 23А, основним видом діяльності являється «УПРАВЛІННЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "СПЕЦІАЛІЗОВАНЕ ПІДПРИЄМСТВО ЕКСПРЕС" " зареєстроване 18.05.2007 р. реєстратором РДА. Керівник організації - ПОДОБЕДОВ ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "СПЕЦІАЛІЗОВАНЕ ПІДПРИЄМСТВО ЕКСПРЕС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 2, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГОТЕЛІВ».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ШКОДА-КЛУБ" зареєстрована 02.08.2007 р. реєстратором РДА. Керівник організації - СПІРОВ ТІМУР ЄВГЕНОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ШКОДА-КЛУБ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. МІЧУРИНА БУД. 2, КВ. 2, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТА-ОФІС" зареєстроване 30.10.2007 р. реєстратором РДА. Керівник організації - ГРИЩЕНКО ВІТАЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВІТА-ОФІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА

ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. КАРЛА МАРКСА БУД. 200, основним видом діяльності являється «ОРГАНІЗАЦІЯ БУДІВНИЦТВА ОБ'ЄКТІВ НЕРУХОМОСТІ ДЛЯ ПРОДАЖУ ЧИ ЗДАВАННЯ В ОРЕНДУ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "Г-ЛОГ" зареєстроване 26.12.2007 р. регістратором РДА. Керівник організації - КОЛОТУШКІНА ОКСАНА МИКОЛАЇВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "Г-ЛОГ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. КАРЛА МАРКСА БУД. 200-А, основним видом діяльності являється «ОРГАНІЗАЦІЯ БУДІВНИЦТВА ОБ'ЄКТІВ НЕРУХОМОСТІ ДЛЯ ПРОДАЖУ ЧИ ЗДАВАННЯ В ОРЕНДУ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ІКСОЛ-СЕРВІС" зареєстроване 08.02.2008 р. регістратором РДА. Керівник організації - НАЗАРЕВИЧ АЛЬФРЕД ЕДУАРДОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ІКСОЛ-СЕРВІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 33, основним видом діяльності являється «ОПТОВА ТОРГІВЛЯ ЗЕРНОМ, НАСІННЯМ ТА КОРМАМИ ДЛЯ ТВАРИН».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН "ЗВ'ЯЗКІВЕЦЬ" зареєстрована 18.04.2008 р. регістратором РДА. Керівник організації - МІРОШНИЧЕНКО ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН "ЗВ'ЯЗКІВЕЦЬ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН "НУГУШ-ІІ" зареєстрована 23.04.2008 р. регістратором РДА. Керівник організації - БУРЯК ПАВЛО ДМИТРОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН "НУГУШ-ІІ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.»

ГРОМАДСЬКЕ ФОРМУВАННЯ З ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ "ЗАХИСТ-ВІТА" зареєстроване 09.09.2008 р. регістратором РДА. Керівник - ПОМЕРАНЦЕВ ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ. ГРОМАДСЬКЕ ФОРМУВАННЯ З ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ "ЗАХИСТ-ВІТА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4,

основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ОБСЛУГОВУЮЧИЙ КООПЕРАТИВ "СИМВОЛ" зареєстрований 25.03.2009 р. регістратором РДА. Керівник - ЧЕРКАС АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ. ОБСЛУГОВУЮЧИЙ КООПЕРАТИВ "СИМВОЛ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ВІТА-ПОШТОВА ВУЛ. БОЯРСЬКА БУД. 4, основним видом діяльності являється «УПРАВЛІННЯ НЕРУХОМИМ МАЙНОМ».

28 листопада 2014 року відкритий новий супермаркет РИБНОГО СВІТУ «ОКЕАНІЯ» в Віті Поштової вул. Карла Маркса, 200-Д (21-й км Одеського шосе). В основній будівлі торговельного комплексу, загальна площа 2653 м кв., знаходяться супермаркет, технологічні приміщення, в тому числі й цеха власного виробництва, кафе та аптека і зручний паркінг.

Підприємства і організації розташовані на території Юрівки:

СПІЛЬНЕ МАЛЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДЖЕРЕЛО" зареєстроване 04.04.1997 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - БАШИНСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ. СПІЛЬНЕ МАЛЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДЖЕРЕЛО" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 24, основним видом діяльності являється «ВИРОБНИЦТВО ВИРОБІВ ІЗ ПЛАСТМАС(БЕЗ ВИРОБНИЦТВА ГРАМПЛАСТИНОК, МАГНІТНИХ КАСЕТ І КОМПАКТ ДИСКІВ)».

ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "ВІТА-СЕРВІС" зареєстроване 24.05.1995 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ. Керівник організації - ТЕТЕРУК ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ. ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "ВІТА-СЕРВІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 26, основним видом діяльності являється «ТЕХНІЧНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ АВТОМОБІЛІВ».

ДОСЛІДНО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО ІНСТИТУТУ ГІДРОТЕХНІКИ І МЕЛІОРАЦІЇ зареєстроване 15.04.1997 р. регістратором РДА. Керівник - ПАШКЕВИЧ МИКОЛА ФЕДОРОВИЧ. ДОСЛІДНО-

ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО ІНСТИТУТУ ГІДРОТЕХНІКИ І МЕЛІОРАЦІЇ знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23-А, основним видом діяльності являється «ЗАГАЛЬНОБУДІВЕЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТЕХАГРОСЕРВІС" зареєстроване 03.12.1996 р. регістратором РДА. Керівник - МИХАЙЛЕНКО ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТЕХАГРОСЕРВІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НОВА БУД. 4, основним видом діяльності являється «ПОСЕРЕДНИЦТВО В ТОРГІВЛІ МАШИНАМИ, ПРОМИСЛОВИМ УСТАТКОВАННЯМ, СУДНАМИ ТА ЛІТАКАМИ».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДОВЕ ТОВАРИСТВО "РОДНІЧОК-1" зареєстрована 16.04.1999 р. регістратором РДА. Керівник - ЦИМБАЛ СТЕПАН АНДРІЙОВИЧ. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДОВЕ ТОВАРИСТВО "РОДНІЧОК-1" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "НАДІЯ-97" зареєстроване 04.02.1997 р. регістратором РДА. Керівник - БЕЧЕНКО ДМИТРО ІВАНОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "НАДІЯ-97" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ЮРІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКОЇ РАЙОННОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ зареєстрована 23.02.1993 р. регістратором БЕЗ РЕЄСТРАЦІЇ У ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ. Керівник - ЛОВЯГІН АНАТОЛІЙ ПИЛИПОВИЧ. ЮРІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКОЇ РАЙОННОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. ШЕВЧЕНКА БУД. 3, основним видом діяльності являється «ЗАГАЛЬНА СЕРЕДНЯ ОСВІТА».

ЖИТЛОВО-БУДІВЕЛЬНИЙ КООПЕРАТИВ "ЮРІВКА" ПРИ ІНСТИТУТІ ГІДРОТЕХНІКИ І МЕЛІОРАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЇ АГРАРНИХ НАУК зареєстрований 28.02.2000 р. регістратором УПРАВЛІННЯ ЮСТИЦІЇ В РАЙОНІ. Керівник - ВОЙТОВИЧ ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ. ЖИТЛОВО-БУДІВЕЛЬНИЙ КООПЕРАТИВ "ЮРІВКА" ПРИ ІНСТИТУТІ ГІДРОТЕХНІКИ І МЕЛІОРАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ

АКАДЕМІЇ АГРАРНИХ НАУК знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. ШЕВЧЕНКА БУД. 3-А, основним видом діяльності являється «ЗДАВАННЯ В ОРЕНДУ ВЛАСНОГО НЕРУХОМОГО МАЙНА».

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ХРАМ СВ. ДИМИТРІЯ СОЛУНСЬКОГО зареєстрована 23.03.2000 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ ОБЛАСНОЇ РАДИ. Керівник організації - ПАРАЦАК ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ. УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ХРАМ СВ. ДИМИТРІЯ СОЛУНСЬКОГО знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. ШЕВЧЕНКА БУД. 74, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "РОСИНКА+" зареєстрована 26.07.2002 р. регістратором СІЛЬСЬКА РАДА. Керівник організації - ГАЖАМАН ОЛЬГА ГРИГОРІВНА. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "РОСИНКА+" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

КОЛЕКТИВНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗОЛОТИЙ КАРАСЬ" зареєстроване 04.09.1998 р. регістратором РДА. Керівник - КОЛІСНІЧЕНКО АНАТОЛІЙ ПЕТРОВИЧ. КОЛЕКТИВНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗОЛОТИЙ КАРАСЬ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. 40 РОКІВ ПЕРЕМОГИ БУД. 7, основним видом діяльності являється «РИБНИЦТВО; НАДАННЯ ПОСЛУГ У РИБНИЦТВІ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТОРГОВИЙ ДІМ "ЄВРОСОЮЗ" зареєстроване 14.09.1999 р. регістратором ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ. Керівник організації - ЧАЙКА ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТОРГОВИЙ ДІМ "ЄВРОСОЮЗ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ДОСЛІДНИЦЬКО-ВИРОБНИЧИЙ ЦЕНТР "ЕКОНІВА" зареєстроване 05.02.2001 р. регістратором М.КИЇВ, МОСКОВСЬКА РАЙОННА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ. Керівник організації - ДЕМЧИШИН АНАТОЛІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ДОСЛІДНИЦЬКО-ВИРОБНИЧИЙ ЦЕНТР "ЕКОНІВА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23А,

основним видом діяльності являється «ДОСЛІДЖЕННЯ І РОЗРОБКИ В ГАЛУЗІ ПРИРОДНИЧИХ ТА ТЕХНІЧНИХ НАУК».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "БУДРЕМСЕРВІС" зареєстроване 27.10.2000 р. реєстратором РДА. Керівник - БЕЗПАЛИЙ СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "БУДРЕМСЕРВІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23А, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДЖЕРЕЛО" зареєстроване 20.04.2001 р. реєстратором РДА. Керівник - БАШИНСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ЛЕОНІДОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДЖЕРЕЛО" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 24, , основним видом діяльності «ВИРОБНИЦТВО ІНШИХ ВИРОБІВ З ПЛАСТМАС».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "МЕДИЧНА ТЕХНІКА ТА ФАРМАКОЛОГІЯ" зареєстроване 21.08.2001 р. реєстратором РДА. Керівник - АВЕРШИН БОРИС ГРИГОРІЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "МЕДИЧНА ТЕХНІКА ТА ФАРМАКОЛОГІЯ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «РОЗДРІБНА ТОРГІВЛЯ ФАРМАЦЕВТИЧНИМИ ТОВАРАМИ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЕКОСТИЛЬ" зареєстроване 08.02.2002 р. реєстратором РДА. Керівник - СІВЧЕНКО ВЛАДИСЛАВ ВАЛЕНТИНОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЕКОСТИЛЬ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ГРАНІТБУД" зареєстроване 28.05.2004 р. реєстратором РДА. Керівник - БОЯЛЬСЬКИЙ МИХАЙЛО ВІКТОРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ГРАНІТБУД" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "КРЕОНІС" зареєстроване 26.08.2004 р. реєстратором РДА. Керівник - ШУЛЬГА МИХАЙЛО МИКОЛАЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "КРЕОНІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «указані при реєстрації».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЛЕВІТ-ВП" зареєстроване 22.09.2004 р. реєстратором РДА. Керівник - ГЕРАСИМЕЦЬ ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЛЕВІТ-ВП" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «указані при реєстрації».

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "БЕРІЗКА-5" зареєстрована 30.11.2004 р. реєстратором РДА. Керівник - РУЧКІНА-КОВАЛЕНКО СВІТЛАНА ІВАНІВНА. ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "САДІВНИЦЬКЕ ТОВАРИСТВО "БЕРІЗКА-5" " знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА, основним видом діяльності являється «ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, Н. В. І. Г.».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТМК ПРОМІНВЕСТЛІС" " зареєстроване 15.3.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - СТЕПАНЕНКО ЛАРИСА ВІКТОРІВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТМК ПРОМІНВЕСТЛІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «КУПІВЛЯ ТА ПРОДАЖ ВЛАСНОГО НЕРУХОМОГО МАЙНА».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДОМАРСЕРВІСПРОДУКТ" зареєстроване 08.11.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - ІВАНЧУК ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДОМАРСЕРВІСПРОДУКТ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "РАЗНООПТТОРГСАУ" зареєстроване 10.08.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - СТАХОВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ІГОРЕВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "РАЗНООПТТОРГСАУ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЛАУНЕТОПТТОРГ" зареєстроване 08.11.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - ПЕТРЕНКО ВОЛОДИМИР АНДРІЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ЛАУНЕТОПТТОРГ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА

ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВЕСТОРГ" зареєстроване 18.08.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - ЧУКАВІН ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ВЕСТОРГ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ПОСЕРЕДНИЦТВО В ТОРГІВЛІ ТОВАРАМИ ШИРОКОГО АСОРТИМЕНТУ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТОРГОВИЙ ДІМ "ВОЛОЧИСЬК-МЕТИЗ" зареєстроване 29.08.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - КИЛИМНИК МАКСИМ МИКОЛАЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТОРГОВИЙ ДІМ "ВОЛОЧИСЬК-МЕТИЗ" знаходиться по адресу КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, , основним видом діяльності являється «ВИРОБНИЦТВО ВИРОБІВ З ДРОТУ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ДОЛОМІТ ПЛЮС" зареєстроване 24.11.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - ГУНЬКО ЛЮДМИЛА ВІКТОРІВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ДОЛОМІТ ПЛЮС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТД "СЕРВІС-ЕКСПРЕС" зареєстроване 05.12.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - ЩЕРБИНА ЛІДІЯ ПАВЛІВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТД "СЕРВІС-ЕКСПРЕС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "АРНАЖ ПРОДЕКСПО ЛТД" зареєстроване 30.01.2005 р. реєстратором РДА. Керівник - ЛАБУЗ СЕРГІЙ ІВАНОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "АРНАЖ ПРОДЕКСПО ЛТД" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ОПТОВА ТОРГІВЛЯ МОЛОЧНИМИ ПРОДУКТАМИ, ЯЙЦЯМИ, ОЛІЄЮ, ТВАРИННИМ МАСЛОМ ТА ЖИРАМИ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "АСТРА-ВИТА" зареєстроване 07.02.2006 р. реєстратором РДА. Керівник -

СЕВЕРИН ЄВГЕНІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "АСТРА-ВИТА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "КРЕДО-КОНСАЛТ." зареєстроване 09.03.2006 р. реєстратором РДА. Керівник - АЗАЛІЄВ АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "КРЕДО-КОНСАЛТ." знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ОПТОВА ТОРГІВЛЯ ХІМІЧНИМИ ПРОДУКТАМИ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "РАДАН-ТРЕЙД" зареєстроване 21.03.2006 р. реєстратором РДА. Керівник - РАДАЧИНСЬКИЙ РОМАН ВОЛОДИМИРОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "РАДАН-ТРЕЙД" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ОПТОВА ТОРГІВЛЯ ХІМІЧНИМИ ПРОДУКТАМИ».

ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ІНТЕГРАЛ-Д" зареєстроване 18.04.2006 р. реєстратором РДА. Керівник - ПАРХАМОВИЧ АНДРІЙ ЮРІЙОВИЧ. ПРИВАТНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ІНТЕГРАЛ-Д" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «ОПТОВА ТОРГІВЛЯ ПАЛИВОМ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "КС-БУД" зареєстроване 28.08.2006 р. реєстратором РДА. Керівник - КРАВЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "КС-БУД" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 25, основним видом діяльності являється «БУДІВНИЦТВО БУДІВЕЛЬ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТД "ТЕХНО-СЕРВІС" зареєстроване 15.09.2006 р. реєстратором РДА. Керівник - ЯКУБЕНКО ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ТД "ТЕХНО-СЕРВІС" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. БУД.25, основним видом діяльності являється «ІНШІ ВИДИ ОПТОВОЇ ТОРГІВЛІ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ДОСЛІДНО-ВИРОБНИЧЕ АГРОПІДПРИЄМСТВО "ВИРЛИЦЯ" зареєстроване 20.11.2006 р. реєстратором РДА. Керівник - ДЕМЧИШИН АНАТОЛІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ДОСЛІДНО-ВИРОБНИЧЕ АГРОПІДПРИЄМСТВО "ВИРЛИЦЯ"

знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. НАБЕРЕЖНА БУД. 23А, основним видом діяльності являється «ОВОЧІВНИЦТВО, ДЕКОРАТИВНЕ САДІВНИЦТВО ТА ВИРОЩУВАННЯ ПРОДУКЦІЇ РОЗСАДНИКІВ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ФАБРИКА ЗДОРОВОЇ ЇЖИ" зареєстроване 21.07.2008 р. регістратором РДА. Керівник - ЧУЮК СВІТЛАНА ВАСИЛІВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ФАБРИКА ЗДОРОВОЇ ЇЖИ" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. ПОЛЬОВА БУД. 12, , основним видом діяльності являється «ВИРОБНИЦТВО ХЛІБА ТА ХЛІБОБУЛОЧНИХ ВИРОБІВ».

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "БУДРОЗВІДКА" зареєстроване 24.07.2008 р. регістратором РДА. Керівник - ІЛЬЧЕНКО ВАЛЕНТИНА ОЛЕКСАНДРІВНА. ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "БУДРОЗВІДКА" знаходиться за адресою КИЇВСЬКА ОБЛ., КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКИЙ Р-Н, С.ЮРІВКА ВУЛ. КООПЕРАТИВНА БУД. 22, основним видом діяльності являється «РОЗВІДУВАЛЬНЕ БУРІННЯ».

На території сільської ради проживають політичні діячі: Бродський Михайло Юрійович, 1959 року народження, члена Партії вільних демократів, освіта вища, директора-консультанта Українсько-італійського спільного підприємства „Венето“, який проживає в селі Віта-Поштова КиєвоСвятошинського району Київської області. Костинський Григорій Борисович, 1951 року народження, член Всеукраїнського об'єднання "Батьківщина", освіта вища, перший проректор, завідувач кафедри Інституту екології та медицини, проживає в селі Віта Поштова Києво-Святошинського району Київської області.

Заміський ресторан "Хутір"

Ресторан "Хутір", що на березі заплави Віти, є рестораном традиційної української кухні, розташований у мальовничій місцевості села Віта-Поштова на березі озера. Головною відмінністю і перевагою ресторану є відпочинок на природі та вчасно подана смачно приготовлена їжа! Загородний ресторан "Хутір" допоможе набратися природних сил і втамувати голод. З давніх часів відомо, що відпочинок на природі відновлює нервову систему, заряджає життєвою енергією, поліпшує настрій. Відпочиваючи у нас ви отримаєте естетичну насолоду від інтер'єру і екстер'єру закладу. Ресторан "Хутір" виконаний в староукраїнському стилі,

що робить його незвичайним і в той же час рідною У закладі можна відпочивати родиною і галасливою компанією, провести ділову зустріч або романтичну вечерю. Одним з напрямків роботи ресторану - є проведення весіль і корпоративів. Будь -який банкет, весілля або корпоративна вечірка, проведена в такому місці запам'ятається надовго! Літо особливий час для заміського ресторану "Хутір". В озері на березі якого розташоване заклад водиться риба. У дворі створено безліч райських куточків (затишні місця в тіні від сонця), в яких можна відпочивати чи обсихати після купання. За роки роботи, а це більше 10 років, ми створили собі репутацію відмінного закладу. Наша команда постійно працює над поліпшенням якості послуг, що надаються.

Використана література:

- Антонович В.** Археологічна карта Київської губернії. М 1895р.
- Грушевський М.** «Очерк Київської землі» від смерті Ярослава до кінця XIV століття. К. – 1891 р.
- Грушевський М.** «Історія України-Руси»
Де ля Фліз Рукописні альбоми
До питання про отримання Києво-Печерською лаврою ставропігії.
Патерик Києво-Печерський. К., 2001р.
- Іванченко Л.** Древньоруське оборонне будівництво у працях М.П. Кучери. Вісник Інституту археології. 2014 р.
- Желєзняк І.** Семантичні параметри Слов'янських антропонімних етимонів. Слов'янська ономастика: Збірник наукових праць. Ужгород, 1998 р.
- Журнал „Київська старина”** 1884 р., 1890 р.
- Журнал „Київські єрпіхальні відомості”.** 1748-1870 р.р.
- Копії різних документів у Центральному державному історичному архіві України у м. Києві** (далі – ЦДАУК): ф. 12, Києво-Печерська лавра. – Оп. Грамоти. – Спр.І; ф. 59, Київська губерньська канцелярія. – Оп.І – Спр. 2544; Національна бібліотека України ім. В.Вернадського
- Котляр М.** З історії боярського землеволодіння на Русі XII–XIII ст. / Микола Котляр // Україна в Центрально-Східній Європі, 2013
- Люта Т.** Земельна власність Києво-Печерського монастиря в Києві та його околиці в XVI – першій половині XVII
- Митрополит Євгеній** Рукописна опис мастків Києво-Михайлівського собору. Бібліотека Києво-Софіївського собору №372
- ПАТЕРИК КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКИЙ** за Касіянівською редакцією (1462 р.)
- Прозоровський Д.И.** Про родство св. Володимира по матері. – Записки Імператорської Академії наук, т. V, кн. I. СПб., 1864.
- Похилевич Л.** Розповіді про населені місцевості Київської губернії. К 1864
- Похилевич Л.** Уезды Киевский и Радомысльский. Статистические и исторические заметки о всех населенных местностях в этих уездах и с подробными картами их. – К., 1887
- Реєстр війська Запорізького 1649 року.** К, Наукова думка, 1995
- Русакова Ю.** Неавтентичні документи Києво-Печерського монастиря XVI–XVII ст. Текстологія та поземельний аспект побутування. Автореферат дисертації. К. – 2008
- Серов О.** Відкриття в Київській області. АО 1983 р. М 1985
- Серов О.** Археологічні дослідження Києво-Святошинського р-ну. Розкопки та розвідки 292/125
- Старовойтенко І.** Київська область. К 1957
- Татищев В.** История российская с самых древнейших времен. – М, 1773 р.
- Тереножкін А.** Скіфський період на Дніпровському правобережжі. К. 1961 р.
- Толочко А.** Князі древньої Русі: влада, власність, ідеологія. – К., 1992 р.
- Літопис руський.** К 1990р.
- Повне зібрання руських літописів (ПЗРЛ).** – Т. 2. Іпатіївський літопис. – СПб., 1908 р.

ЗМІСТ

КВІТУЧЕ НАДВІТТЯ

1. Квітуче Надвіття	4-5
2. Світанкова перлина	6-7
3. Символіка громади	8-12
4. Перші поселення Київщини	12-17
5. оселення над руслом Віти.....	17-18
6. Віта завжди буде Вітою.....	19-21
7. Як виникла назва села	21-22
8. Вітська гребля слугувала митницею.....	22-23
9. Власники митниці	23-25

СУМІЖНІ СЕЛА НАД ВІТОЮ

10. Древній Юрьів і сучасна Юрівка.....	25-27
11. Будаївка – літописне Будутине.....	28-33
12. Хто заснував Тарасівку.....	34-36
13. Крюківщина – Кривкущина.....	36

З ПАМ'ЯТІ ПРОЖИТОГО

14. Будівництво поштової станції	37-38
15. Шевченко творив у Віті-Поштовій.....	38-39
16. Родове коріння	39-40
17. Козацька доба	41-45
18. Відгуки жовтневого перевороту.....	46-48
19. Отаман Зелений.....	48-49
20. Отаман Марко Шляховий-Кармелюк.....	50-51
21. Освітні Традиції.....	51-54
22. Медичні установи.....	54-56
23. Зморені голодом.....	56-62
24. Повідь адміністративної залежності пристоличних осад...	62-65
25. Покрути колективізації.....	65-68

СТОРІНКИ БОРНІ ЗА ЖИТТЯ

26. Вони стояли насмерть.....	68-74
27. Загиблі в Другій Світовій війні.....	74-76
28. Інваліди Другої Світової війни.....	76
29. Ветерани Другої Світової війни.....	76-79
30. Учасники бойових дій різних конфліктів.....	79
31. Кавалер Ордена Слави.....	79-80
32. Хоробрий кулеметник.....	80-81

33. Блокада – випробування долі.....	82-83
34. Нагорода знайшла героя.....	83-85
35. Громада в борні за незалежність.....	85
36.Захистники України – учасники АТО.....	85-87

МІСЦЕВИЙ ПРИРОДНО-ЗАОВІДНИЙ ФОНД

37. Заказник «Юрівський».....	89-91
-------------------------------	-------

КУЛЬТУРА І МИСТЕЦТВО

38. Мистецтво Якова Падалки.....	91-92
39. Живопис Олександра Гарновського.....	92-95
40. Місцевий дослідник архаїки.....	95-96
41. Заклади культури.....	96-98

БУДІВНИЦТВО І ІНДУСТРІАЛЬНИЙ РОЗВІЙ

25. Підприємства і організації.....	99-119
26. Заміський ресторан «Хутір».....	119-120

Використана література	121
------------------------------	-----

ІСТОРИЧНО-КРАЄЗНАВЧЕ ВИДАННЯ

ПРОЦЕНКО ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ

СЕЛА НАД ВІТОЮ

Sat over Vita

краєзнавчі і дослідницькі нариси

Надруковано в авторській редакції
Корректор Галина Федорівна Смілянець
Комп'ютерний набір Валентини Проценко
Світлини: Лариси Онищенко, Володимира Проценко

Здано на виробництво 05.08.2017р.
Підписано до друку 05.08.2017 р.
Формат 84x108 1/32. Папір офсетня.
Гарнітура Arial. Умовн. Друк. арк. 2.58.
Наклад 1000 пр.

Видавництво СМО

„Просвіта”

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, висотників
і розповсюджувачів видавничої продукції
№007 від 8 січня 2013 р.

ISBN 978-966-97292-9-3

Надруковано